

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארנ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מרו שהו'ף לפניו ק'עו'מי
עו'לים ולנצח נצחים (אשר בחל).

למוד יומי

ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מוקדת ומפסקת

פרשת בא תשפ"א

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב

ליבערטי
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיזוק יומי

צו באקומען די חיזוק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

מסחים. פרק רביעי – מקום שנהגו דף נו עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)"
 קלחה תוספת

1 הכי גרסתי. **נימא תלתא תנאי** הוא לא תרי תנאי הוו – תנא קמא דרבי יוסי היינו רבי
 2 שמעון, ותנא קמא דרבי שמעון היינו רבי יוסי. ומאי ארי – אקמיתא. לימא תלתא תנאי
 3 הוו – תנא קמא דרבי יוסי ללפת ולכרוב ולא לקפלוט, ותנא קמא דרבי שמעון ללפת
 4 ולקפלוט ולא לכרוב. ורבי יוסי ורבי שמעון כי הדידי סבדיא להו. וללפת ולכרוב
 5 ולקפלוט. לא – תנא קמא דרבי שמעון הוא רבי

6 יוסי, ותנא קמא דרבי יוסי הוא רבי שמעון. ומאי
 7 ארי? דקאמרי תרווייהו – אקמיתא דתנא קמא
 8 דרדו קימי, הידעי אלפת דקאמרי תנא קמא
 9 דרבי יוסי ללפת ולכרוב. וקאמרי ליה רבי יוסי
 10 אף לקפלוט כמו ללפת, אלפת לא לכרוב לא. ותנא
 11 קמא דרבי שמעון נמי הכי קאמרי ללפת
 12 ולקפלוט כרבי יוסי, וקאמרו ליה רבי שמעון: אף
 13 לכרוב כמו ללפת. אבל לקפלוט לא – ר' יוסי
 14 בתנא קמא דרבי יוסי. גן מוהיין – שם הדעבי
 15 בהיין. כפליים במקושר – גרסתי. אני לכתב לכם
 16 כפליים שם לכם בכשושי פיאה, אתן לכם חליץ
 17 ומתקני ומשעריך אין נתנין פיאה לייב – מי
 18 משום דמסקע ליה ממשער. דכתיב: ורבינו (דא)
 19 ורבא הלוי כי אין לו חלק נתחלה עמך – מי
 20 שאין לו נתלה עמך, דכתיב: ורבינו פיאה איש
 21 ליה עמך. וההפך נהנה. וכן קאמרי ליה
 22 דהפקי פטור ממשער. דכתיב: (שמות כג)
 23 ואכלו אבינו עמר, ותריתם האכל את השדה!
 24 מה היה אובלת ופטורתה ממשער – אף אבינו
 25 פטורין מן המעשר. לפה ליה לבישר לון או
 26 כפי – בי. והא קא ריבב לון כפליים, ומיחא
 27 חוה דלא עזר פיה הוה. ארי מביי רחויי מדי
 28 לן – ולא יתן לון כלום, דמה לו לטולו לו וליתן
 29 פי שניה לפיכך התורץ לפרש לון טעמא של
 30 דבר. עורות קדשים – עור עולה ורעות
 31 ואשמות וקרבנות ציבור. שנתולקת ורעות
 32 קדשי הקדשים לכרובים כדכתיב: (ויקרא ז: י) עור
 33 העולה אשר הקריב, וילפינן בובחים (קמב)
 34 מעולה כל עורות קדשים. ולקריב – שכל
 35 יום היו מחלקין אותן לאנשי בית אב שעבדו
 36 היום. שמישעו היה חלקו לששה בתי אבות
 37 לששה ימים, ומה שהגיע ליומן, הן מרובתו הן
 38 מרעט – הוא נטול, אף על פי שיש יום שמרבים
 39 הידדים לרביא ביום זה ומחייבו. בעלי ורעות
 40 – שיהו כדכתיב חוקים ומחייבם. לערב שבת
 41 – וכדלי משערה תהיו דתם, ולא יניחו לבעלי
 42 ורעות לטול ברוזע. נזילי כהנה – שרים
 43 שבהן. עמדי בעלים – כל כנהי משערת היה
 44 והקדשים בלבד ביות. בית ביה – רוח
 45 פניה חץ לעורה. ויש שם מעלות. דראמתיין
 46 בפרק קמא דיומא (טו.א). דלם – דפי. קורות
 47 – מתורבנין. עבוי של אילן קרי קורה. ביהתם –
 48 כהן גדול היה, וכן כולו, ודחו לון עבדים

49 תוספתי. ורובינא את דתעמ. אילן – מקלותיהן. כמו לא באלה ולא ברומח במסכת שבת (ס.א). לחישה – יזעע רע. קולמוסין – שהיו כותבין אגרות לרעה. אמריכלים – אמר
 50 כולו. על פני נתן כל צורך הקדש. שמיפאור – כדכתיב: (שמואל א.ג.) אשר ישבנו את השמים. בתוך יריה כשריא – וחיצינה פוסלת בקדשים. דבענין 'זלקת הכותן' שיקח בעצמו.
 51 ועוד דכתיב. והוא 'שמעאל בן פיאבי' – כשר היה, אבל אנשי ביתו היו בעלי רוע. שלש מאות עולין – שהיה מגדל בביתו כתיבם הרבה. מילא בית – מה מגול שנתלם? מילא
 52 ופליכא – מלכי בית חשמונאי. נדיא יאי – גיד טוב למאכל יותר מן הכבש.

1 הו – דהפק לעלים ולעשירים. אי נמי: אמפלו ביתו שטאי. דילפי ממיאה סבדי דהפק
 2 לעלים הפקר – (הכא מחייבי משום דהפקי בעטת חוה). וטעמא מפרש דתם, דכתיב
 3 בפיאה 'לעני ולגר' מה תלמוד לומר 'תשוב אוהב' – יש לך עוביה אחרת שהיא כוה, ומה
 4 היא זו – לעלים ולא לעשירים. ומדיה, בפיאה נהיה כולי עלמא מודו פטורה. כדורשתי
 5 בספרי: ורבא הלוי כי אין לו חלק נתחלה עמך –
 6 יצא זה שיש לו ללוי חלק בתן, שאם הוא לוי עני
 7 נטיל פאה.

8 **דבריי יריה** כשריא – פירש בקונטרס
 9 וחיצינה פוסלת בקדשים. דכתיב: 'זלקת
 10 הכותן' בעינן שיהא לקוחה בעצמו של כותן. ואם
 11 תאמר. הוא גבי לולב לא אמרין הכי, בפרק
 12 'לולב הגזול' (סוכה לו.א) גבי: לא לנקוט איש
 13 ללובא בסודא. רבא אמר: לקוחה על ידי דבר
 14 אחר משנה לקוחתו וחיצין רבתי יתקן ודחת מידי
 15 באוחו הלולב על ידי סודר כעין צבת, כגון שסוך
 16 הלולב בסודר ואוחו בסודר, שהסודר מסייעו
 17 להסוך – וכי האי גונא לא היא חיצינה. וכן
 18 משמע בהריהא שמתעא. דכתיב מיירי. דהא קאמרו
 19 הים לא להדוק איש ללובא בתושעא. וילמא
 20 תרי טרפי והוי כחיצינה. רבא אמר: מין במינו
 21 אינו חיצינן. משמע כבישאתו מיני – חיצינן. והיני
 22 משום ההיא הוי כעין דרשעתינן. דבריי יריה
 23 כשריא – וכי האי גונא שיכא חיצינה.

הדרן עלך מקום שנהגו

1 על אמה עכובי דינו וְהָבִי. וְהָרְגֵל הוּא מְקַפְּלוֹ אוֹתוֹ וּמְצִיחַ אוֹתוֹ עַל גַּב מַעְלָה בְּהַר הַבַּיִת,
 2 כִּי שִׁהוּ עוֹלֵי רִגְלִים רְאוּן שְׂמֹלְאֵכְתָם נָהָה וְאֵין בְּהַר דְלָם. תְּנֵא, אָמַר שְׂאוּל אֹמְרִי: קוֹרוֹת
 3 שֶׁל שְׂקֵמָה הוּא בּוֹרְחָה, וְהָיוּ בְּעַלְיָ וְרוֹעוֹת נִטְּלוּן אוֹתוֹן בּוֹרְעֵי עַמְדוֹ בְּעֵלִים וְהִקְדִישׁוּם לְשִׁמּוֹם.
 4 עֲלֵיהֶם וְעַל פְּיוֹצָא בְּהֶם אָמַר אָמַר שְׂאוּל בֵּן בְּנִינַת מִשׁוֹם אָבֵא יוֹסֵף בֶּן תַּנּוּן: אוֹי לִי
 5 מִבֵּית בֵּיתֹם אוֹי לִי מֵאַלְתָּן, אוֹי לִי מִבֵּית חַנּוּן אוֹי לִי מִלְּחִישֵׁתָן, אוֹי לִי מִבֵּית קַתְרוֹם
 6 אוֹי לִי מִקְּדֻמוֹס, אוֹי לִי מִבֵּית יִשְׁמַעֵאל בֶּן פְּיֹאֵבִי אוֹי לִי מֵאַנְרוֹפֵן. שְׁהֶם פְּתִינִים גְּדוֹלִים,
 7 בְּנֵיהֶן גִּזְרֵיהֶן, וְחַתְנֵיהֶם אֲמֹרְדָלֵן, וְעַבְדֵיהֶן חֹבְטִין אֶת הַעֵם בְּמַקְלוֹת. תְּנֵה רַגְנֵן אֲרֵבַע
 8 צוּחוֹת צוּחָה עוֹרָה, רֵאשׁוֹנָה: צֵאוּ מִכָּאן בְּנֵי עָלִי שְׂמֹמָאוּ הֵיכַל ה'! וְעוֹד צוּחוֹת: צֵאוּ מִכָּן
 9 יִשְׁשֹׁבֵר אִישׁ כְּפַר בְּרָקָא שְׂמֹכְבָר אֶת עֲצֻמוֹ וּמְחַלֵּל קִרְשֵׁי שְׂמֹם, דְּהַתָּה בְּרִיךְ יְיָהּ בְּשִׂרְיָא
 10 וְעִבְדֵי עֲבֹרְדָה. וְעוֹד צוּחוֹת הַעוֹרָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רֵאשִׁיבִים וְיִגְנֹם יִשְׁמַעֵאל בֶּן פְּיֹאֵבִי תְלִמּוֹד
 11 שֶׁל פְּנָחִם, וְיִשְׁמַשׁ כְּבַהֲנָה גְדוֹלָה. וְעוֹד צוּחוֹת הַעוֹרָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים יִשְׁבִּים וְיִכְנֹם יוֹחָנָן
 12 בֶּן נִרְבָּאֵי תְלִמּוֹדוֹ שֶׁל פְּנָחֵי, וְיִמְלֹא בִירוֹם מִקְדָּשֵׁי שְׂמֹם. אָמְרוּ עוֹלֵיו עַל יוֹחָנָן בֶּן נִרְבָּאֵי
 13 שֶׁתָּהָה אוֹכֵל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת עֲגָלִים, וְיִמְלֹא שְׁלֹשׁ מֵאוֹת גְּרִיבֵי יוֹ, וְאוֹכֵל אֲרֵבַעִים סָאָה גּוֹזְלוֹת
 14 בְּמִצְוַת שְׁעִירָה. אָמְרוּ: כֵּל יָמָיו שֶׁל יוֹחָנָן בֶּן נִרְבָּאֵי לֹא נִמְצָא נוֹתֵר בְּמִקְדָּשֵׁי. מֵאִי סִלְקָא בֵּיה
 15 בְּיִשְׁשֹׁבֵר אִישׁ כְּפַר בְּרָקָא? אָמְרוּ: מִלְּכָא וּמְלִכְתָּא הוּא יְרַבֵּי, מִלְּכָא אָמְרִי: גְּרִיָא יְאֵי, וּמְלִכְתָּא
 16 אָמְרָה: אִמְרָא יְאֵי. אָמְרוּ: מֵאֵן מִנְכֶם – בְּתֵן גְּדוֹלֵי דְקָא פְּסוּין קֶרְבָּנֹת כֵּל יוֹמָא. אָתָּא אִיהוּ
 17 אִהוּ

- 1 אַחֵי בִּידֵיהֶם: אֵי גִדְיָא יְאִי - יִסַּק לְחַמּוּדָא! אָמַר מְלָכָא: הוּאֵיל וְלֹא הָוֵי לִיה אִימְתָא דְמְלָכּוּתָא
- 2 - נִיפְסְקוּ לִימִינֵיהּ. יְהֵב שׁוֹחֵד וּפְסָקִיהּ לְשִׁמְאֵלִיהּ. שְׁמַע מְלָכָא וּפְסָקִיהּ לִימִינֵיהּ. אָמַר רַב יוֹסֵף:
- 3 בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְאַשְׁקֵלִיהּ לִישְׁשַׁכְרֵי אִישׁ כֶּפֶר בְּרָקְאֵי לְמִיטְרַפְסִיָּה מִיגִיָּה בְּהַאי עֲלָמָא. אָמַר רַב
- 4 אֲשִׁי: יִשְׁשַׁכְרֵי אִישׁ כֶּפֶר בְּרָקְאֵי לֹא תֵנָא מִתְגִּיתִין. דִּתְנֵן, רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר: כְּבָשִׁים קוֹדְמִים
- 5 לְעוֹזִים כָּל מְקוֹם, וְכֹל מִפְּנֵי שְׁמוּבְחָרִין בְּמִינֵן - תְּלַמְדוּ לֹמְרֵי: "אִם כְּבֶשׂ וְבִיא קֶרְבְּנֵנוּ" - מְלַמְד
- 6 שְׁשִׁינְהוּן שְׁקוּלִין בְּאַחֵד. רַבִּינָא אָמַר: אִפִּילוּ מִקְרָא נְמוּ לֹא קְרָא, דְכָתִיב: "אִם כְּבֶשׂ" "אִם עֹז"
- 7 אִי בְּעֵי - כְּבֶשׂ לִיְתִיהּ, אִי בְּעֵי - עֹז לִיְתִיהּ.
- הדרן עלך מקום שנהגו וסליקא לה פסח ראשון

- 1 אחוי בידיהם — בלשון צחוק, אימתא דמלכותא
- 2 — לא דיו שלא אמר כמותי, אלא שאמר אף
- 3 בלשון צחוק, דאשקליה — שהשיא ענו וגמולו.
- 4 לטיטרפסיה — גמולו. לא תנא — לא שנה
- 5 משנה וברייתא. כבשים קודמין לעזים — בכל
- 6 מקום כתב כבש חלה. אם כבש יביא להמאת
- 7 — כאן הקדים שיערה לכבשה, דכתיב בפרשה
- 8 עליונה: "והביא את קרבנו שיערת עזים" וגו',
- 9 והדר: "אם כבש יביא" וגו'. אם כבש אם עז —
- 10 גבי שלמים, מללא דראה לך הבתוב רמו מובחר
- 11 בזה מזה — שמעת מינה ששנידן שוין.

פסחים. פרק חמישי – תמיד ששחט דף נח עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)" קלט

תוספת

1 **תמיד** נשחט – מאחריון ליה תרתו שעי. אבל טפי לא – שלא היו חוצין לעשות כל כך
2 בעצמות סמוך לחשיבה, ורבא ומרשב לקמן מלימה דר' ישמעאל כסדרו בחול
3 בעלמא כן סדרו בשבת ערב הפסח, ורבא הפסח (בשמונה) ומחצה – היינו בדוחק שמוש
4 נכבד בשרא.

5 **מוקמינן** ליה ארינה בשש שעת ומחצה –
6 ברש"י יאמר לון הממונה' (ומא
7 כתב) פרין: ונשחטה מבין משרי בחלי, פירושו:
8 מתחלת שבע. ומשני: משום דלא מכונני.
9 **רבי** ישמעאל סבר מוספין פולין למויבין –
10 דוקא בשבת דערב הפסח פולין, דאבסא
11 היתירא שמקרימין אותו מפני עשיית הפסח
12 שאחריו, ולא שייך למינורו אטו וול, אבל בשבת
13 דעלמא – כרס סדרו החול, ונייה שבת אטו חול.
14 **וקעברין** ליה בשבת ומחצה – ואם חומר,
15 ל'בעריה בחלתה שמונה: ופירש
16 בקנטוס: לפי שאין חלוק הלחם כלה בסוף שבת.
17 ואין נוהא לריבוי ריחא, דהא לר' עקיבא קאמר:
18 בויבין בתנש ומוספין בשש – משמע לר' עקיבא
19 ליכא שרייה בהקטרה חילוק ליה אלא שנת
20 ונראה לרבינו יתחקר בלשון ארז שפירש בקנטוס.
21 **מידר** ר' עקיבא כסדר הפסח שחל להיות ערב
22 שבת קטני – אף על גב דלרבא גמי אביטאל
23 למיפך דפרין בסמוך רבא בר עליא, מיד
24 כסדרו בחול בעלמא כן סדרו בשבת, בערב הפסח
25 קטני – רבא לא חשיב ליה פורבא, דהא ר'
26 ישמעאל מתנתין קאי, דקטני דערב הפסח שח
27 בין בחול בין בשבת, ועלה מילי רבי ישמעאל
28 ולכן לא היה צריך להוכיח בדבריו ערב הפסח.
29 **חיישין** למיכמר בשרא – וחאלו ארן הדחת
30 קריבו רוחה שבת, כדאמר בפרק
31 ו'אלו דברים' (לקמן סה.),
דברי

1 **משנה** תמיד שן בין הערבים. וקרי בתשעה ומחצה – גמר הקרבתו, שהיו שוחין שעה
2 אחת בעשייתו. ובמראה פופש עטמא. קרי: פסחים – מוקמינן ליה, משום
3 דרבי למיעבד פסח אחריו. כברייתא מופרש בגמרא מנא לן דפסח אחר תמיד. לר' עקיבא
4 פסח בערב שבת – ביניין לאקדומי טפי, משום דהוה לשוחי פסח אחריו ולצלוחו מבדע
5 יום. **גמרא** בין הערבים – משש שעות
6 ולמעלה שהחל נוטה קריין בין הערבים. והוא
7 ליה למכתב "ביום ה', ושני בדבריה ובת' ה' בין
8 הערבים" – לדרשה חלוק הערב לשני חלקים,
9 שתי שעות ומחצה לכאן קודם לעשייתו ושתי
10 שעות ומחצה לכאן לארבע עשיתו. **אלא אמר**
11 רבא – כולה תקנתא דרבנן היא. והמדאורייתא
12 כל שש שעות אחרונה חשיב ודעינו מבי
13 ניטו צללו ערב, דהיינו חצוי בשני ואילן
14 שהחמה נוטה למערב ולחצי הלוחות. כשאמר
15 עומד כנגד המזל יכול לטהר למזרח, וצוי שש
16 חצוי שבע אי שערות באמצע היום, ואף על
17 גב נטה אלא על ליה אדם תותין. **ואמר** ר' שר
18 לקמן בדאי פורקא. עליה חלבי השלמים – על
19 תמיד של שחר השלם כל הקרבות, ולא
20 השלמים על תמיד הערב. ולאחר תמיד הערב
21 לא תקריב קרבן, לפיכך, אף על פי שרויים
22 מקרימין למעט – והקטני לאורדי, כרבי ישעאל
23 נדרים ונדרותיהו אלא שחן לקריבין, ובשיבא
24 נמי, אף על גב דליכא נדרים ונדרות – מאחריון
25 ליה משום סדר מירת נדרים ונדרות דחול.
26 כדמרש לקמן. צליית פסח אנו רוחא שבת –
27 מפני שערות היום, ויכול לזלוח במחצה
28 יום. ומוקמינן ליה ארינה – מבי ניטו הצללים,
29 דהיינו בשש ומחצה. כסדרו – על תמיד.
30 כסדרו ערב פסח גריסין ברבי עקיבא. כסדרו
31 בחול בערב הפסח – דהיינו בשבע ומחצה, כך
32 סדרו בשבת בערב הפסח. רבי עקיבא אומר –
33 בשבת של ערב הפסח הוא בשש ומחצה,
34 כסדרו בערב הפסח שחל להיות בערב שבת.

1 **משנה** תמיד נשחט בשמונה ומחצה, וקרי בתשעה
2 ומחצה. בערבי פסחים פסחים בשבע ומחצה,
3 וקרי בשמונה בערב שבת – נשחט בשש ומחצה, וקרי
4 בשבע ומחצה, והפסח אחריו. **גמרא** מנא הני מילי?
5 **אמר רבי יוחנן בן לוי**, דאמר קרא: "את הכבש אחר
6 תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים"
7 **תלמודו** לבין שני ערבים, שתי שעות ומחצה לכאן שתי
8 שעות ומחצה לכאן, ושעה אחת לעשייתו. **מתיב רבא**:
9 בערבי פסחים נשחט בשבע ומחצה, וקרי בשמונה
10 ומחצה, בין בחול בין בשבת. **ואי** תלפיק דעתך
11 בשמונה ומחצה דאורייתא – מתיב מוקמינן ליה? אלא
12 **אמר רבא**: מוצתו דתמיד משנינו צללי ערב. מאי
13 מעמא – דאמר קרא: "בין הערבים" – מענדא
14 דמתחיל שמשא לערב. הלכך, בשאר ימות השנה
15 דאיבא נדרים ונדרות, דרמאנא אמר: "עליה חלבי
16 השלמים" ואמר קרי: עליה חלבי השלמים – עליה
17 השלם כל התקנות פולם – מאחריון ליה תרתו שעי,
18 ועברין ליה בשמונה ומחצה. בערבי פסחים, דאיבא
19 פסח אחריו – קרימין ליה שעה אחת, ועברין ליה
20 בשבע ומחצה. הל ערב פסח להיות ערב שבת, דאיבא
21 נמי צלייתו דלא רחי שבת – מוקמינן ליה ארינה בשש
22 ומחצה. תנו רבנן: כסידורו בחול קד סידורו בשבת, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר:
23 כסידורו בערב פסח. מאי קאמר? אמר אביי, הכי קאמר: כסידורו בחול בערב הפסח, קד
24 סידורו בשבת בערב הפסח, דברי רבי ישמעאל, רבי עקיבא אומר: כסידורו בערב הפסח שחל
25 להיות בערב שבת, קד סידורו בשבת. ומתניתין דקתני בין בחול בין בשבת – רבי ישמעאל
26 היא. **בבאי קא מפיילי?** במוספין קדמין לבויבין קמפילגי: רבי ישמעאל סבר: מוספין קדמין
27 לבויבין, עבר להו לבוספין בשש, ובויבין בשבע, ועבדי ליה לתמיד בשבע ומחצה. רבי עקיבא
28 סבר: בויבין קדמין לבוספין, בויבין בחמיש, ומוספין בשש, ועבדי ליה לתמיד בשש ומחצה.
29 **מתקין לה רבא**: מידר רבי עקיבא כסדרו בערב הפסח שחל להיות בערב שבת קתני? כסדרו
30 בערב הפסח סתמא קתניו אלא אמר רבא, הכי קאמר: כסדרו בחול דעלמא – קד סידורו
31 בשבת בערב הפסח, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר: כסדרו בערב הפסח. ומתניתין
32 קתני בין בחול בין בשבת – רבי עקיבא היא. **בבאי קא מפיילי** – במיכמר בשאר קמפילגי,
33 רבי ישמעאל סבר: חיישין למיכמר בשרא, ורבי עקיבא סבר: לא חיישין למיכמר בשרא.
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58

1 **משנה** תמיד שן בין הערבים. וקרי בתשעה ומחצה – גמר הקרבתו, שהיו שוחין שעה
2 אחת בעשייתו. ובמראה פופש עטמא. קרי: פסחים – מוקמינן ליה, משום
3 דרבי למיעבד פסח אחריו. כברייתא מופרש בגמרא מנא לן דפסח אחר תמיד. לר' עקיבא
4 פסח בערב שבת – ביניין לאקדומי טפי, משום דהוה לשוחי פסח אחריו ולצלוחו מבדע
5 יום. **גמרא** בין הערבים – משש שעות
6 ולמעלה שהחל נוטה קריין בין הערבים. והוא
7 ליה למכתב "ביום ה', ושני בדבריה ובת' ה' בין
8 הערבים" – לדרשה חלוק הערב לשני חלקים,
9 שתי שעות ומחצה לכאן קודם לעשייתו ושתי
10 שעות ומחצה לכאן לארבע עשיתו. **אלא אמר**
11 רבא – כולה תקנתא דרבנן היא. והמדאורייתא
12 כל שש שעות אחרונה חשיב ודעינו מבי
13 ניטו צללו ערב, דהיינו חצוי בשני ואילן
14 שהחמה נוטה למערב ולחצי הלוחות. כשאמר
15 עומד כנגד המזל יכול לטהר למזרח, וצוי שש
16 חצוי שבע אי שערות באמצע היום, ואף על
17 גב נטה אלא על ליה אדם תותין. **ואמר** ר' שר
18 לקמן בדאי פורקא. עליה חלבי השלמים – על
19 תמיד של שחר השלם כל הקרבות, ולא
20 השלמים על תמיד הערב. ולאחר תמיד הערב
21 לא תקריב קרבן, לפיכך, אף על פי שרויים
22 מקרימין למעט – והקטני לאורדי, כרבי ישעאל
23 נדרים ונדרותיהו אלא שחן לקריבין, ובשיבא
24 נמי, אף על גב דליכא נדרים ונדרות – מאחריון
25 ליה משום סדר מירת נדרים ונדרות דחול.
26 כדמרש לקמן. צליית פסח אנו רוחא שבת –
27 מפני שערות היום, ויכול לזלוח במחצה
28 יום. ומוקמינן ליה ארינה – מבי ניטו הצללים,
29 דהיינו בשש ומחצה. כסדרו – על תמיד.
30 כסדרו ערב פסח גריסין ברבי עקיבא. כסדרו
31 בחול בערב הפסח – דהיינו בשבע ומחצה, כך
32 סדרו בשבת בערב הפסח. רבי עקיבא אומר –
33 בשבת של ערב הפסח הוא בשש ומחצה,
34 כסדרו בערב הפסח שחל להיות בערב שבת.

פסחים. פרק חמישי – תמיד ששחט דף נט עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)" ק"א
 רש"י

1 יאחר דבר כ"ו – טעמא דרשנא קא מפרש תמיד קודם לפסח, דרין הוא שאיחד הפסח
 2 שנאמר בו "בעשר רבין הערבים" – "זבח את הפסח בערב" (דברים טו), "ושחטו אותו"
 3 וגו' (שמות יב) – תלמיד ששחט נאמר בו אלא "את הכבש השני תעשה בין הערבים"
 4 (במדרם ברוך א), "הי בער יצונו ימי ליקשר לפסח – שמום האי טעמא נפוח – יאחד
 5 דבר בו, ודבקרת ונרות חרן בין הערבים בתוכו.

6 ז'בעלות אחרן את הנרות בין הערבים
 7 קיטרינה' (שמות לו) ובין הערבים אתירוייהו
 8 קא. ודיען הרמנא – גבי נרות. אותו מערב
 9 ועד בקר ואין אתר מערב ועד בקר – ואין לך
 10 עבודה כשירה אחריה לחלילה. תן לה מיתה
 11 – חצי ולא כלו נר, דאין לך, לא לא אחר שלא
 12 יזא לך דבר כשעור, ואתקש שפיר לית –
 13 מה נרות אין עבודה כשירה אחריה, אף קטרת
 14 אין עבודה כשירה אחריה. תמיד קודם לפסח
 15 וקטרת קודם לית – ואתקש שפיר סביר
 16 יזמא, בפרק "אמר לך הממונה". הוא למעשה
 17 עבודה ששפנים – הוא "איתר" – לא למעשה
 18 פסח אחר, שזמא עבודת חרן, וסתמכא ידו
 19 קא ממעט – עבודת פנים ברותה קממעט.
 20 נרות עבודת פנים, וקטרת עבודת פנים, תיא
 21 קיטריא קטרת – כבר תיא מקטרת אין לך
 22 כל דבר באדם קודם לעמוד על שחי אלא
 23 קטרת, ששכר, בה פורשת "זאתה תעזה"
 24 "בבקר נאמר", ובתמיד לא כתיב אלא כן בך.
 25 ופתור פפורים – כגון מוצרע או ד ששבת
 26 ולא הביא בפרתו קודם לתמיד, ואם לא ביצאה
 27 – אם יצאנל שפסח, דמחוט בפורים אסור
 28 בקדשים, וענין ערה. ששכל – ואם על פי
 29 טעבל אתמול בשבעיני שלו, צריך לטבול אחר
 30 שחיבא בפרתו, דחנן ביצורע קודש" (אבא,א).
 31 ואתו תחומס פפורים עריכים טבולה קודשלו.
 32 כשאר ימות השנה – אם הביא שלמי נרבה
 33 קודם התמיד, וזאת היא מחוט פפורים, ואם לא
 34 יביא בפרתו לא יאכל את שלמו, דכתיב:
 35 "ואכלו אותם אשר ירפך בתים", אלמא: איתו.
 36 קדשים עשה, אין בין הנאכלים לבדנים בין
 37 הנאכלים לשראלי. השלשום – "עליה השלשום"
 38 האי עשה (דשלשום) מתיא עשה (דשבת).
 39 קדשים). הבא – רקאמר רבי שיטמאל אף
 40 מחוט פפורים – במוצרע עני קאמר, מסיבא
 41 חטאת פפרה ונאכלת לבדנים, ואין בה הקטרה.
 42 ועשה השלשום גבי הקטרה כתיב, וטרחה של
 43 מחוט פפורים כתיב תוליהו בחטאת, כדתיבין ויקרא
 44 יב' "הקריבו לפני ה' ובפר עליה", ובחטאת
 45 קא, ביולדת, מעלה ופליטה בראש המזבח –
 46 כדתיבין "והקריבו לפני ה' ובפר עליה", ולמחר
 47 קיטריה לאתר תמיד של שחר. וליבית אית
 48 פוסלת בראש המזבח, כדאמר ברוחם פפרה
 49 ויזמא מקדש (פא), לדברי דבר האל ירוד.
 50 וזא איבא אשם שמוער – לא רשאי עני וכו'. וכו'
 51 תיבא אשם לא מנכב – לא תרסק, דכתיב
 52 חוסק ארעתן דלא מעכב הדי עיקר טרחה
 53 תליה בו שריו חנון מיעל על בני בודנות.
 54 בחטאת ואשם פפרה לן ומעכבי טרחה
 55 לאבילת קדשים. חטאת – כדאשבוין ביולדת.
 56 אשם – שרדו מנוח לבדנות. וזא אשני –
 57 כתיב "והקריבו לפני ה' כתיב, בטעמיה טיבו.
 58 וממילא דיעין, כיון דזאי שני עולה – חטאת
 59 וזה ראשון, וזא חטא אב – שבקדוה הוה חטא
 60 בחטוב אב, ללמד לכל חטאת קודמת לעולת
 61 בראשית עמוה, וקריבא לן – בבודים פפרה כ"ל
 62 התיר"ד (גא), דזאי ניבן אל לא איצטרך אלא
 63 לחטאת השוף הבאה עם עולת בחמה, כגון
 64 יולדת עשרה ששביאה עולתה בחמה וזאת
 65 עוף שתיקדים חטאת לעולה.

1 יאחר"ד בר כ"ו – אף על גב דתמיד תר"י – איצטרך לכתובת דזאי אמנא שחפס
 2 יקדים משום "עליה השלשום". קטרת, ונרות נקדמו לפסח. הקשה רבני יצחק בן
 3 אשר: והלא נרות כתיב נמי: "מערב ועד בקר" ומה לי מערב? ומה לי ערב? ויש לומר:
 4 ומערב ועד בקר יאצטרך ליתן לה מדרה, ולא לאיתור.

אין לך דבר שמתעבב בו אלא קטרת – נראה
 6 לרבינו יצחק דלא גרס נרות, דעל כרחך לא
 7 חשיב אלא מירי הקטרת, דבה הקטרה תורה
 8 לאחר כדתיב: "והקטיר עליה הלחי" וזא לא
 9 תימא הכי – ליחשוב נמי ברישא אין לך שקדון
 10 לתמיד של שחר אחר קדמתו וזאת מנחם הפנימי
 11 ושני גוריו עצים והטבת נרות, קודמין לתמיד כל
 12 הני, בארבעין ב"אמר לך הממונה (ומא לגא)
 13 ובחטפתא נמי ליתא.
 14 – עשה פסח דתיא ברי כרת ורודי בו –
 15 הקשה רבני יצחק בן אשר: הא בעינא
 16 דמיערק עשה והשלמה לא מיקדים עשה דאבילת
 17 פסח, דאיתא בליליה תרין: דמירי ששחטו
 18 פסח קודם קודם שידוע עשה השלמה, דשחטין
 19 חורקין על טבול יום ומחוט פפורים לכולי עלמא,
 20 ואפילו לא אכל לבסוף – והואל ובדו תלי,
 21 ופסח מפסח שני אפילו לא אכל, הלכך
 22 בשמקריב פפרות – מיקים עשה השוף דזאי ודו
 23 רזיא לאכול, שאם לא היה יכול להקריב – אל
 24 רזיא רזיא לאכול לשרב, והפסח הניח פסול, רובין
 25 יצחק חמור, דקראת דוקא עשה דחמרי עשה
 26 בעינא דמיערק לאו דלקיים עשה, אבל עשה
 27 דחמרי – רוד עשה חקל כבן ענק, אפילו לא
 28 מיקים עשה חמור בעינא דקא עבר בישול חקל,
 29 כדמכוח ב"השלח" (גיטין לחא) גבי רבי אליעזר
 30 שחירי עברו, ובשולח חקן (תולין קמא),
 31 דזיהו דוד עשה ומצורע דרבינו לישע, דשולח
 32 חקן, אי לא דאמר דרמנא "שולח תשלח" –
 33 אפילו לרבר מנוח.
 34 וזו בנה אל כלל חטאת בו – ואפילו לעבב
 35 קאמר, דאי למנוח – אכתי לימות שבקרב.
 36 הקשה רבני יצחק בן אשר: דבריהם
 37 משמע לריבא עיבובא, דהקטרה תיב וזילת
 38 חטאת שביבאה עולתה וזאתה חטאת מנוח עולתה,
 39 ובפרק "כל התירי" (בבבא גא) משמע דלא
 40 איצטרך האי דא בנה אל אלא לחטאת השוף
 41 הבאת עם עלית ברהמ, וליבא כי אם זילת
 42 עשרה, ובמסכת קנים (פרק שני) גבי אמרינן:
 43 האשה שביבאה חטאתה ונחה – מביאין ורשיש
 44 עלתה כן, עלתה ונחה – לא יביאו ורשיש
 45 חטאתה. משמע קשה, אם היתה קיימת – לא
 46 היתה מביאה אלא חטאתה ותירין רבני חיים
 47 ביה: וזא דפריך הבא אפילו עיבובא חטא –
 48 היינו דוקא מוצרע, דכתיב ביה "ותירי דרשע
 49 עיבובא, כדאמר בירש הקימנו רבה' (מנחות
 50 טא), ומשני רבתיב השלח, למעשה מעיבובא.
 51 דבתיב חללה – דוקא בדיבה, דאין כתיב
 52 כתיב: "ואזיר ישחט את העולה".
 עשאו

שקרב אשמו. והאיכא עולתו וכו' פשם שחטתו ואשמו מעכבין אותו – פד עולתו מעכבת! וכו' תיבא: בששקרב עולתו – וכו' קרבה עולתו קודם לחטאתו ראשון? והתניא: "הקריב את אשר לחטאת ראשונה" – מה תלמוד לומר? אם ללמד שחטאת קודמת לעולה – הרי כבר נאמר: "זאת השני עושה עולה במשפט". אלא: זה בנה אב לכל חטאות, שיהיו קודמות לכל עולות הפאות עמוה, ויקראו כל דאפילו חטאת העוף קודמת לעולת הפאות! אמר רבא: שאני עולת מוצרע, ודתיבא אמר והעלה

1 אכל בשתי עבודות אפילו ר' מאיר דמי ואם תאמר: הדין מומוקמא מתניתין בר
 2 מאיר: הא קתני טפא לטנאויס ולתוריהו — כשר. ואמאי? נימא תפס לרשון ראשון,
 3 ובעבודה אחת מרייר דאן נחשבט טנאויס אלא בשיתויהו ויש לומר: ומתניתין מרייר בוגן
 4 דקמיני קמיה טנאויס וטוריהו. ואמר: הדין שוחט לאלו, דבענין אדר לא מתיבטא מקמת
 5 ערלה ולא פסלה ר' מאיר אליבא דרבא, דאמר
 6 'אינה נחשבת אלא לספק'.

7 א' בשתי עבודות היינו רישא — ואם תאמר:
 8 ולמאן דרישא איירי בשחטות טמאן ולכן
 9 כשדוק שלא לשמו — אמר הוכיח סופו על
 10 חלתו, אבל אם אמר בהדיא הדין שוחט לשמו
 11 והא אמנא דלא עקר שלא לשמו אפילו בשתי
 12 עבודות, לוכי איצטריך סיפא ויש לומר: דסברא
 13 הוא. דבשתי עבודות אינו מעיל מפרש יותר
 14 ממתה.

15 ודיינו? בעיני דרב פפא — מירוש הקונטרס
 16 דהך, דנקט בר פפא לר' עקיב ר' יוחנן,
 17 דאמר רבבה בהדיא מחשבין מעבדה לעבדה.
 18 ונראה לרבינו יצחק בן אשר דרש ג' בעי ר' ב
 19 פפא בעבודה אחת הן, ומסקי: דאי בעיא דרב
 20 פפא מירוש: שפיר מומוקמא בעיני דרב פפא
 21 שאינו יכול לפושטו בן ומעשה. וכן מצא רבי
 22 בספר יעקב, וכן גירסת רבינו נתנאל. וירבנו שמעון
 23 בן אברהם מפרשה: היינו בעיני דרב פפא — מה
 24 ששאל בעבודה אחת הן וא בשתי עבודות, והן
 25 שתי עבודות — הדין בוגן שוחט לשמו על מנת
 26 לזרוק שלא לשמו.

27 שלא לשמו ולשמו מביעא — ואם תאמר: כי
 28 נמי אמרין בעבודה אחת, תקישי ליה
 29 הכי: השוחט לשמו ושלא לשמו פסול, ולא לשמו
 30 ולשמו מביעא? דאפילו ר' מאיר פליגי בשלמא
 31 ושלא לשמו — בשלא לשמו ולשמו מודה ר' לובלי
 32 עלמא תפס לשון ראשון ויש לומר: דאי בעבודה
 33 אחת מאירי — קא משמע לן בנו שפירש בקונטרס,
 34 ולא אמר רבבה אחריו לרשון אוקמא, וכן אמרין
 35 נבא אדרה ליה בפרק 'בית ברוך' (א.א.א.) סופיה לשון
 36 אחריו לנבירי, לבטל הראשון, והדין יצחק פירש
 37 בעבודה אחת מרייר ר' מאיר שפיר. הדין שלא לשמו
 38 ולשמו אגב לשמו ושלא לשמו, כיון דשנייהם
 39 בעבודה אחת, אבל בשתי עבודות, דרישא פסול
 40 מביעא אחת אחת ראשון ויש לומר: דלא דמו אהדי,
 41 ולית ליה למתניא אגב רישא. שחמו שלא
 42 לאובלי, וקשה רשי: לזולת ולקוי, ואן סניין
 43 עליו אלא הך, וקשה אם בן מאי אריא שלא
 44 לאובלי? אפילו סתם נמי פסול, כיון שאין לו
 45 אוכלין? ונראה דמירי דיש נמי מנייהם אחרים.
 46 אילימא בשתי עבודות טמאן חשיב חריקם
 47 ונראה לרבינו יצחק דהיא רבא אליבא דרבא,
 48 דאמר לקמן (סא.ב.) שחטו למולין על מנת
 49 שיתכפרו בו ערלים — כשר. דלרב תסא דאמר
 50 פסול — לא מצי מרייר בשתי עבודות, מדה לקמן
 51 משמע במסקנא דאן לרבה פסול.

52 פסח
 53 פסח
 54 פסח
 55 פסח
 56 פסח
 57 פסח
 58 פסח
 59 פסח
 60 פסח
 61 פסח
 62 פסח

63 פסח
 64 פסח
 65 פסח
 66 פסח
 67 פסח
 68 פסח
 69 פסח
 70 פסח
 71 פסח
 72 פסח
 73 פסח
 74 פסח
 75 פסח
 76 פסח
 77 פסח
 78 פסח
 79 פסח
 80 פסח
 81 פסח
 82 פסח

1 או דילמא בשתי עבודות הן — אחת חישב לשמו, ובשניה שלא לשמו. והבא ליבא
 2 למימר תפס לשון ראשון, שדרי ארבעות העבודות חשובות זו כזו לפסול את הבח
 3 באחת מהן. ואפילו לרבי מאיר מסיפא: ומודר נגרא, אחיאי מתי' לשני דסיפא
 4 דמתורתיק קיימא קר בעינא. א' נימא שלא לשמו — ברישא, והדר לשמו — הא בן
 5 לרבי מאיר בן לרבי יוסי, אפילו בעבודה אחת
 6 מסיפא. לרבי מאיר, דהא אמר תפס לשון
 7 ראשון, לרבי יוסי נמי מסיפא, דהא רבי יוסי
 8 'אף בגמרא' אית ליה. כלומר, תחלת דבריו של
 9 אדם וסופו, כבולן דעתו תנפסת ובולן
 10 מתקיימין. אלשמו שלא לשמו — דאי בעבודה
 11 אחת נמי פסיל ליה מתניתין — תו לא
 12 מומוקמא כרבי מאיר, דאמר תפס לשון
 13 ראשון, ולשון אחרון לא חילי. א' נימא
 14 בריקתא — שחט וקבל והלך וקבל בוגן של
 15 לשמו, ולאו 'איר קאמר' — למא לי כבולדו?
 16 והא דבא קיימא לן כובזים בשמעתא קמייתא
 17 לא תרבה בפסל. לעולם — בעיני דרב פפא
 18 ושלא לשמו — בשתי עבודות, דרשיא לך
 19 היינו רישא — לא תקישי, רישא מרייר רבי
 20 שחט וסיפא בן לשמו, ושדוק חישב בן שלא
 21 לשמו. חישב בן מרייר בדשעת שחטתה הישאל
 22 דתרי מושבתי, היא על שחטתה לשמו.
 23 ודיא על דחוקקא של לשמו. דאמר היינו
 24 שחט לשמו — על מנת לזרוק שלא לשמו.
 25 והבא ליבא למימר תפס לשון ראשון, דהא
 26 אנבדא אחריתי קא יתן שני. עבדה לעבדה.
 27 כן מתניתין מושבתי בעבודה לעבדה.
 28 כלומר, דמחשב בשעת עבודה זו על חברה
 29 לעשותה מחשבתי פסול — נפסל מיה, ואפילו
 30 לא עשה העונה במחשבת פסול כמו שחשבה.

31 ודיינו בעיני דרב פפא — דאמר: מושבתי
 32 מעבדה לעבדה בהשית דקרישם בפרק קמא
 33 (א.א.א.) תרתי. ומתקף לה רב פפא: דילמא
 34 הא קא משמע לן — דמחשבין מעבדה
 35 לעבדה, שהיא לשמו ושלא לשמו — דעבודה
 36 ראשונה בכשרות, אמרת פסול מחשבתי עבודה
 37 שניה, לית לשמו ולשמו מביעא —
 38 דנפסל בעבודה ראשונה, מדיכן יחזור ויכשר
 39 אלא אם לא בעבודה אחת — ותנא לשמו ושלא
 40 לשמו לאובלי. דאמר רבבה: דאמר תפס לשון
 41 ראשון, ותנא שלא לשמו ולשמו — ולא תימא
 42 תפס לשון אחרון, דהא קא משמע לן.
 43 שחט אחת אחת אחת שחט את הרב פפא, וכן
 44 דרבי יוסי ודא. אחרת בכל דבריו אדם תפס
 45 ולא דרבי ביה, אלא אחריתו איבין. ומסיפא
 46 — שלא לשמו ולשמו עבודה אחת קאמר,
 47 דבשתי עבודות לא איצטריך. רישא — ולשמו
 48 ושלא לשמו נמי, אף בעבודה אחת, ורבי יוסי
 49 היא. לעולם בשתי עבודות — דרשיא לך.
 50 מפיטא, דהא אפסול ליה מעבדה קמייתא אחריו
 51 דתנא לשמו ושלא לשמו — לאשמענין
 52 דמחשבין מעבדה לעבדה, כורעלל — תנא נמי
 53 שלא לשמו ולשמו. שלא לאובלי — חתלה
 54 ולקן שאין יכולין לאכול כוית, ואין בו מניין

55 אחרים אלו — פסול — דהא רישא תפס כתיב (שמות ו') — והריא ליבא. שלא למניין — ושחטו לשם חבורה אחרת. לערלים — ישראל שחטו אחיו חמת
 56 מילה. וכן פסולין מלאכלת פסח דברבי: כל ישר לא יאכל בר (שם) פסאם — נמי אמרוים בקדשים, ובכרת על ב' אבולת, וכן פסאם פשיטא בעבודה אחת קאי — דהא חדא מחשבה
 57 חדא דאיבא, ורישא נמי בעבודה אחת — כלומר, אפילו בעבודה אחת, ודלא כרבי מאיר. מריי אריא — וכן ראהו היא זו סיפא. — דמחשבתה אחת מריי, ליבא לאוקומה אלא בעבודה
 58 אחת. רישא — ומרייר בשתי מחשבות, איבא לאוקומא אף בעבודה אחת, ודלא כרבי מאיר. א' בשתי עבודות — ולא בעבודה אחת, ורבי מאיר. לאובלי ושלא לשמו — כדפרש
 59 ואילו. היכי דמי א' נימא בשתי עבודות — שחטו לאובלי על מנת לזרוק שלא לאובלי. ואשמענין דבריה. ושבעני מאי מושם דאין מחשבת אובלי — א' אחשבת פסח האובלי,
 60 כגון וזולת פסח, ופסולת בריקתה. דבשחטתה הוא דברבי אובלי, ילפי אפול חבוסר, היינו תשוחתם. דמחשבתה רישא — ומביס כתי בריטין. מעבדה אחת בוגן בשחבתה רשיתיה ב'
 61 מחשבת אובלין פסול — ואפילו כתיא גונא דאמר לאובלי ושלא לאובלי, ודא קיימא לן — לקמן (א.א.א.) מקצת אובלין — כגון הבא. דענשו בו ראיין לאכול ושחטו שלם כולן —
 62 כשר. דהא בולח שחטתה נמי מושם אובלין צריכה, דאי אפשר לכות בשל בלא שחטתה. ולקמן מפרש מאי שנא ולשמו ושלא לשמו ופסול, ולאובלי ושלא לאובלי כשר.

63 פסח
 64 פסח
 65 פסח
 66 פסח
 67 פסח
 68 פסח
 69 פסח
 70 פסח
 71 פסח
 72 פסח
 73 פסח
 74 פסח
 75 פסח
 76 פסח
 77 פסח
 78 פסח
 79 פסח
 80 פסח
 81 פסח
 82 פסח

1 פסח שחטנו לשמו ועלאל לשמו - אמר רבי יוחנן דמביעא אפילו להי מריא,
2 דסבר בעלמא חפוט לשון ראשון - ודלמא הבא פסול. ולשמו דאינו נוגח בכל
3 הוהבסין אל תשיב למימלא, הוה עקרה. או דרלמא: אפילו הכי אמר תפיס לשון ראשון, אליבא
4 דר יוסי דא חזי למיביע אפילו בשלא לשמו ולשמו, אלא להכי נקט לשמו ועלאל לשמו -
5 משום דביעא אפילו אליבא דר' מאיר.

6 **בשאר** ימות השנה - היינו קודם שהגיע זמן
7 הפסח, בדריש קנטרוס ולכך עבי
8 עקדה, לפי שעמדו לפסח כשיבאו, ובכילה
9 שמעטא חשיב ליה דקאי לשמו. אבל לאחד
10 הפסח שמעטע לקנן (סדא) ודסיפא הוי,
11 דקאמרין: שנינו מנה פסח בשאר ימות השנה בני
12 עקדה.

13 **הבא** נמי אתי שלא לשמו ומפיק מדי לשמו -
14 ואם תאמר: הוא לשמו ועלאל לשמו כשר
15 לר' מאיר, ולא אמרין אתי שלא לשמו ומפיק
16 מדי לשמו. ושלא לשמו גרידא פסול, אף על גב
17 דסתמא לשמו קאי? ואומר רבי יוחנן דהתם
18 היינו טעמא - דהבשר לשמו נוגח בכל הוהבסין,
19 הלכך כי אמר לשמו - אלים למילא טפי, ולא
20 אתי שלא לשמו ומפיק אלה. אבל האי פסול
21 לשמו - אינו נוגח בכל הוהבסין, ולכך לא
22 מקשה היה אלא מלאובלוי ועלאל לאובלוי, דלא
23 שיך אלא פסח גרידא.

24 **סתמו** דהני אובלוין קאי וני משכבי כר -
25 הקשה רבינו יוחנן בן אשר: מה לנו אי
26 לא קאי דהני אובלוין - מכל מקום סתמא
27 לאובלוין קאי, או דלני או לאוריני. דסתמא לא
28 לחולין או לפוקים קאי. ואפילו הכי: שלא
29 לאובלוין - מפיק מלאובלוין, ושלא לאובלוין נמי.
30 אמאי לא עקר לאובלוין דקאמר ברישא: ואומר
31 רבינו יוחנן דכמותא לאובלוין ועלאל לאובלוין
32 אענו בשב אל על ידי אותם אובלוין שחטו
33 ודחשו עליהן, דסתמיה לאו אלו אובלוין, ודרי
34 באלו לא קאי לאובלוין.

1 **אף לא בעבורה אחת**, וגודסיפא בעבורה אחת -
2 **ירשא נמי בעבורה אחת**. מדי איריא! הא בעבורה אחת
3 **והא דריאתא; סיפא - בעבורה אחת, וירשא - או**
4 **בעבורה אחת או בשתי עבודות**. איבעיא להו: פסח
5 **ששחטו בשאר ימות השנה לשמו ושלא לשמו, מהו?**
6 **מי אתי שלא לשמו ומפיק ליה מדי לשמו? ומכשיר**
7 **ליה, או לא? כי אתא רב דיימו אמר: אמריה**
8 **לשעמקתא קמיה דרבי ירמיה: הואיל ולשמו מכשירו**
9 **בזמנו, ושלא לשמו מכשירו שלא בזמנו. מה לשמו**
10 **המכשירו בזמנו - אין מוציא מדי שלא לשמו, אף**
11 **שלא לשמו המכשירו שלא בזמנו - אין מוציא מדי**
12 **לשמו, ופסול. ואמר לוי, לא, אם אמרת בשלא לשמו**
13 **שכן נוגח בכל הוהבסין, תאמר בלשמו - שכן אינו**
14 **נוגח בכל הוהבסין אלא בפסח בלבד. מאי הוי עלת?**
15 **אמר רבא: פסח ששחטו בשאר ימות השנה לשמו**
16 **ושלא לשמו - כשר, דהא סתמו לשמו קאי. ואפילו**
17 **הכי, כי שחטו ליה שלא לשמו - כשר. אלא: אתי**
18 **שלא לשמו ומפיק ליה מדי לשמו. כי שחטו נמי לשמו**
19 **ושלא לשמו - אתי שלא לשמו ומפיק ליה מדי לשמו.**
20 **אמר ליה רב אריא בר אבהו דהא: דריא לישא שאני**
21 **הויא דאמר מהויא דלא אמר. והא לאובלוין שלא**
22 **לאובלוין כשר, וכך הויא דשחטו ליה שלא לאובלוין**
23 **לחוריה - פסול. ואמאי? הוה סתמא לאובלוין קאי!**
24 **אלא: שאני הויא דאמר מהויא דלא אמר. הכי נמי -**
25 **שאני הויא דאמר מהויא דלא אמר. אמר ליה: מדי**

26 **איריא! בשלמא התם - כמה דלא עקר ליה בשחטוה סתמיה ודאי לשמו קאי. אלא תבא -**
27 **סתמיה לאובלוין קאי? דריא מימשכו הני ואתי אחריני וימיני עוליה. אחריני דתני: נמנין**
28 **מוזשין את דיהם ממינו עד שישחטו. איבעיא להו: פסח ששחטו בשאר ימות השנה בשני**
29 **עלים, מהו? שניו בעלים בשניו קודש זמן, ומכשיר ליה, או לא? אמר רב פפא: אמריה**
30 **לשעמקתא קמיה דרבא: הואיל ושניו קודש פוסלו בזמנו, ושניו בעלים פוסלו בזמנו. מה שניו**
31 **קודש פוסלו בזמנו - מכשיר לאחר זמנו. אף שניו בעלים פוסלו בזמנו - מכשיר לאחר**
32 **זמנו. ואמר לוי: לא אם אמרת בשניו קודש - שכן פסולו בגופו, ושניו בארבע עבודות,**
ישנו

1 אלא לא בעבורה אחת - אף בעבורה אחת כשר. ומתניין בין בעבורה אחת בין בשתי
2 עבודות קאמר. בעבורה אחת כנון שחטוה - כמשר ליה, דמשום מקצה אובלוין לא
3 פסלי. ובשתי עבודות, כנון שחט לאובלוין חוק קאלא אובלוין. אף על גב דברכה וירקה
4 שלא לאובלוין - כשר, משום דאין מחשבתו כחשבתו אובלוין. ומרישא אף בעבורה אחת
5 קאמר רישא נמי אף בעבורה אחת קאמר -

6 ולשמו ועלאל לשמו פסול, דאף בגמ' דבריו
7 אדם נתפס, דרבי יוסי ואל רבי מאיר. **סיפא**
8 **בעבורה אחת - רישא אימא לך אי קאי**
9 בעבורה אחת רבי יוסי דאי, אי בשתי עבודות
10 קאמר ולא בעבורה אחת - ורבי מאיר, דאי
11 בעבורה אחת - כשר בלשמו ועלאל לשמו,
12 דחפוט לשון ראשון. פסח כשאר ימות השנה -
13 כנון שחטוה קודם לכן ימים רבים, וקיימין לן
14 דכשר לשלמים, בפרק דרלמקן (עב), ואם
15 שחטו לפסח - פסול, ולא נוגח. ואי לשם
16 שלמים שחטו - כשר, והביא דשחטו לשמו
17 ושלא לשמו - מהו? אמריה לשעמקתא -
18 למילא מדין כנון אב ופסול. אין מוציא מדי
19 שלא לשמו - לחפוט לשון אחרון לבד,
20 ולהבשר דתבטח שלא לשמו ולשמו. אף שלא
21 לשמו כ"י אין מוציא מדי לשמו - לחפוט
22 לשון אחרון ולהבשרו. שכן נוגח - פסולו בכל
23 הוהבסין, או לפסול לגמרי פסח וטמא, או
24 לפסול למעול לבעלים לשם חובב כשאר
25 ובוהים, כדרג' (ובוהים ב"א). כל הוהבסין שובחו
26 שלא לשמו - כשרין לרוק, ולהקדיש אמריהם,
27 ולאבין שרין - ולא עלו לבעלים לשם חובה.
28 חזין פסח וטמא שפסולין לגמרי. אלימא נוגח
29 בכל הוהבסין, הלכך לא אתי לשמו ומפיק לה
30 מדיה לגמרי. **תאמר -** פסול לשמו שאני
31 נוגח אלא בשאר ימות השנה, וכוין דקיל
32 אתי שלא לשמו ומפיק ליה מדיה. **מהיבא**
33 **דלא אמר -** דאף על גב דהביא דלא אמר
34 ברישא לשמו, ואמר שלא לשמו - כשר, היבא
35 דאמר - פסול, דהא שלא לאובלוין פסול - ואף
36 על גב דסתמיה לאובלוין קאי - אתי שלא
37 לאובלוין ומפיק ליה מסתמיה, וכי אמר ברישא
38 לאובלוין ודרי שלא לאובלוין - לא אתי שלא
39 לאובלוין ומפיק ליה מדי לאובלוין, וכשר, הוי
40 חשאי - ומי דני סתמא דלאובלוין לסתמא
41 ולשמו, ודיליפיהו מהדרי. והתם סתמא אמריה
42 אלים טובא, דכל כנון דלא אישקך ליה שם
43 פסח מיניה - סתמא לשמו קאי. ואפילו הכי, כי
44 אמר שלא לשמו - מפיק ליה מסתמיה, הלכך
45 כי אמר לשמו ברישא - נמי ליקף מיניה, דאתי
46 שלא לשמו ומפיק ליה מדיה, דלא שאני לן בין
47 היבא דאמר מהיבא דלא אמר, אבל לאובלוין,
48 מי אלים סתמא דריה, דסתמא ליקו לחיני

אובלוין? הא אי בעי מימשכו הני מיניה, ומוכרין אותו לזכרה אחרת. והני נמנין עליו ושכנין דיוח ממנו עד שישח -
הבא לצנות עליו מנה, ודריעה למשון ליה מנו שבכ
נגח עליו - מושך. אלא אלים סתמא דלאובלוין. אף על גב דאיתא מחשבת שלא לאובלוין ומפיק ליה מסתמא ופסל ליה - שאני לן היבא דאמר לאובלוין כשאר
דלא אמר. דהתם טעמא דשם אלים סתמיה דוא, ויבא למימא אימשכו להו קמאי עימא ועליו תולה חוק, ואישחטו כולה שלא לאובלוין. וכי אמר לאובלוין ושלא לאובלוין
הוה ליה מנה קודש אובלוין, ולא פסלי וכו' רישון. פסח ששחטו בשאר ימות השנה בשניו בעלים סחו - ולא רישון 'לשמו'. שחטו סתם בשניו בעלים - של ראובן ודהו, ושחטו לשם
שמעון, אבל לא עקר שם פסח ממנו. בשניו קודש - שלא לשמו. שניו בעלים פוסל - בפסח בזמנו לגמרי, וכן בחטאת, ובשאר ובוהים - מונעין מעלולת לשם חובה, וכל תורת שניו
קודש עליהן, במעטתא קמיתא ודוהים. פסולו גנפו - שחטובתו על עצמו של קרבן, וישנו בארבע עבודות - וישנו אורח קרא והלך שלא לשמו - פסול, ודכל
ארבע עבודות, דם - ולפינן ליה לפרסלה בפרק קמא דבוהים (א.ו.), שחטוה - מרוב פסח - שחטא ובוהו לשם פסח, ושאי עבודת - מ'מועשת פסח - שידו כל עשותו לשם

ישנו

פסחים. פרק מינשי - תמיד נשחט דף סא עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל" (שטיינזולץ)
קטט
רש"י

1 וישנו לאחר מיתה - מת - בנו מביא קרבן אביו. ואם שחטו שלא לשמו - לא
2 עלה לשם חובה. ואחריו הקרבן מוטל על בנס המז, וצריך להביא אחר. וישנו
3 בקרבן עבודת הקרבן יחיד. אבל בשנינו בעלים - משבח בדבר אחר הוא. וישנו
4 בארבע עבודות. בשאר ובחזק ולא פסול. ולא עיקרן לאכלה אתי אלא לפרעה
5 - לא שיר שניו בעלים אלא בורקה. שאין
6 לא בורקה אין ספרות. ובהרי ליתא אלא
7 בורקה. וכו' וברמינן שאר עבודות לפסלה.
8 בשניו בעלים במקד קמא דבוחס - לא
9 מרבינן אלא שחטו להחכפר אחר בורקה.
10 דמו, וא מליך וא מקבל לרוק לשם אחר.
11 או זרק ממנו לשם אחר. אבל שחטו קודש
12 אחר, שחטו השחיטה לפרה לשם אחרים.
13 אבל בעלים שחטוהו אין דעתו על הוריקה.
14 אלא בעלפני - כשר. והבי ארמינן חתם
15 אמר רב אשי. קל דתומני. ומה אם במקום
16 שאמר רתינו שחטו לשם פלוני וכשר. שחטו
17 לרוק לשם פלוני - פסול. מקום שאמר
18 כו'. שמע מינה מיהא דאין מחשבת שניו
19 בעלים שחטו עבודת אלא אם כן מחשבין
20 באחת מהו. דלא מנין לרוק. אבל בשניו קודש
21 - שחט שלא לשמו פסול. דכתיב 'וזכ'
22 'שלמים' - ובהיה לשם פסול. וכן בדתא
23 'ישחטו אתה ולהצאתי. וכן פסח' - וכן
24 הוא. ומיהו, ולא פסח שיעקור בעלפו
25 לאכלב בא. שחטו שלא לשם בעליו להאכלו
26 למניין אחרים - פסול. דקדמיני מתניין
27 שחטו שלא למניין פסול. ועל בירך
28 על השחיטה להוציא קאמו. לא על מנת
29 לרוק. מדפיסלו בה אמוראי בגמרא. שחטו
30 למנוין על מנת שיתפרו בו ערלים. מכלל
31 דשחטו לערלים דמתניין - במחשב על
32 השחיטה קאמו. ושלא למנוין ומיהו
33 בעלפני. דהא מנין הדין קמי ליה. וישנו
34 לאחר מיתה - דאין שם בעליו עליו. מאד
35 שחט ואם שניה שמו - כשר. ואינו מצבור
36 - דלשם מי ישנה אותו שלא יא בעליו
37 אם שם גויים - לא מופסיל. דארמינן חתם.
38 ולקמן בשמעתין. דאין שניו בעלים פסול אלא
39 אם כן שניהו למחייב כפרה בחייהו. דליק
40 מ'לכפר עליו' - עליו ולא על חברו. וישנו
41 שניו בעלים פסול בחייהו דומיא דרידה ומחייב כפרה בנותו. ואי - לא פסול.
42 ואף על גב ד'רתני' - מתוך פירכי. לאו דוקא - כלומר, לאו פירכי ניהו. ורתני
43 מיהא דוקא. ומפרש ואולי די רתני לאו דוקא. פסול מחשבת אם מיקר פסול
44 הנהו. ולרב פנחס - ברק קמא דבוחס אמרת. יש בעלים לאחר מיתה - ואם
45 שחטו לשם בעלים אחרים - צריך הורש להביא אחר. כו' - על בעלים -
46 כמי ששחטו בעליו שני בעלים. ואם ששניהו שניו בעלים איני בורקה.
47 כדאמינן. אין מחשבת אוכלים בורקה. ואי אפשר למנוי כן. מחשבת שלא לאוכליו
48 שחטו עילו קו. ובשחיטה הוא דגלי רתנא ולא בשאר עבודות. אלא מחשבת שלא
49 למנוי. דהיינו שני בעלים - עיקרה הוריקה הוא. וביהלי לקמן בשמעתין בורקה
50 זכבה ערלי. ועל בחייהו. **משנה** לאוכליו שלא לאוכליו כשר - דמקצת
51 אוכלין לא פסלי. ולקמן מפרש טעמא. **מטעם ברבי** - שלא קרש. כו' כיהו יראו
52 לוריקה. ואם נורק - קודם לתמיד - כשר. אלא על גב דאמרן (לעיל נו"א) ואודר דבר
53 שנאמר 'ובע' - רוב הערבים וגו'. לא מופסיל בחייהו. **בסבת** - לשון מנוין.
54 כמו 'את מנסת הערבי' (ויקרא כז). **סורי** - ארמי. חבני האמות קורין לו לנג'א
55 שורייא. כו' - שחטו. למימרא ויבשעת שחיטה צריך לחתובין למנויו. לפי אבל -
56 דהוא יראו ואלא לרוק ולזקן ולפסול. ואפילו קו מנוין.

1 וישנו לאחר מיתה - וישניו בעלים אינו לאחר מיתה, שמו משום רבתיב: 'לכפר עליו ולא
2 על חביו, ומאן רב כפרה בנותו הוא. אלא עתהויב להביאו. ודך דשמעתין אחיו
3 להדיא כמאן דאמר שיעבדא דארמינא, וברא אסי אמר רב ברקא פקדן קריתין (גב, ז) מדיק
4 הא דתנן האשה שמתה יביאו וירשקן עולתה אף אלא פסול
5 אמר שמואל, דאמר ר'הוה שהפרישהו מתיים, אבל
6 לא הפרישהו - לא, אם שחטו שיעבדא
7 דארמינא, לאכאורו אינו מקפידו כן שניו קודש
8 לשניו בעלים, דלאחר מיתה, כיון דרבישניו קודש
9 נמיין אין וירושקן חיוב להפריש אתו תחתיו. ומיהו,
10 יש לומר, דנפקא מינה אם הפרישו בעלים שחי
11 עלות לאחריות, שאם תפסל האחת יביא השניה
12 ואם לאו תהא השניה חלוף, אי נמי שניו קודש
13 אסור לשנות אחר מיתה, דאמר ריש גליה (גב, ז)
14 ונזבתי מי שיר לשניו בתו אבל בעלים -
15 ליכא אפילו אסור, כיון דאינו לאחד מיהו.
נעשה - שחטו שניו שאין לו בעלים מנונו פסול - תמה
17 לרבינו יעקב: 'תפסלו ליה למנומו נעשה, כן
18 דרתני דוקא - לימא דפסול נשחט דאין כאן
19 עקידה, ולא חיוב לרבינו פירכי, וסבר דרבינו לשניו
20 קודש, והוא פוסלו במונו חשיב עקידה - אם כן
21 אמאי הוי מי שאין לו בעלים במונו הלא בשניו
22 קודש ולא חשיבני משהו בעלפני לפסול. ואמר
23 רבינו יעקב, דהכי פירשהו: 'אבל ליתנהו להנדו
24 פירכי - למל מקום לא הוי עקידה ונדעה פסח
25 במונו שחטו בעליו, דאמר חסוף 'אורי' (גב, ז)
26 דעי עקידה, וכשחטו סתם - פסול. אף על פי
27 שבעי בעלים שלא לשם בעליו שחטו מנו - הדי
28 נמי לא במונו שניו בעלים לא חשיב עקידה, וכן
29 מוכיח השולחן ארומן שאין לו בעלים, ולא קאמו
30 מנין לשחטו בשניו בעלים **רב** - אמר לשון
31 סורסי הוא זה - ואמר רבינו יעקב, דרבי לא פליג
32 אתנא קמא, ומיהו דראביי עובבא באוכליו מנויו,
33 ואינו אלא מפרש דרבינו לא פליג סאלו מנויו
34 אלא בשחיטה, וכן משמע ביבידו עולין (גמ' ז)
35 דמסיק, דר דאמר אביהו לא עובבב כרבי נתן, ולא
36 קאמו כרבי - והיינו שחטו דלפרשי אתא.
37 כדפרישית.
לאוכליו - מנא לן - אמר רבינו יעקב, דערלים
38 וטמאים כולוהו נפקי מיהא קרא דאשי
39 לפי אבל, דכיון דלא מצו אביה ליה - חשיבי
40 כולוהו שלא לאוכליו, וכן משמע ברמיש שני דבוחס (גב, ז) דקאמר, קסרי וקני דרום טנא משלח
41 קרבנותיו, פירוש: פסח. והתניא: במבטכ פשוט - כמאן שאם הפסח נשחט אלא למנוי,
42 ואיתקש אוכליו למנויו, משמע בהדיא דטנא נפקא לן מ'ביטל רפי אבל',
43 **ואיתקש** אוכליו למנויו - תימה לרבינו יעקב: אם כן מה מנויו פסלי בארבע עבודות,
44 והיינו שני בעלים - אף אוכליו פסול בארבע עבודות, ובשאר קרבנותו
45 יפסלו במונוהו ושי לומר, דאין למנוין אף לו שני בעלים, דשניו בעלים לא פסול אלא
46 בורקה, כגון שחטו או מקבל ומולין על מנת לרוק לשם אחרים או זרוק לשם אחרים, אבל
47 שחטו למנוין ומולין לשם אחרים - כשר, דמפרש רבינו יעקב, לן, ושלא למנויו - היינו שחטו
48 שלא למנויו, ולא פסול אלא בשחיטה דוקא, כדכתיב 'ובחור' ודוקא פסח אלא בשאר
49 קרבנות, ואם האמרנו, ויבוא, והוא גלי אלא לאוכליו בשחיטה - וכו' וישנו עבודות,
50 בדאיותא ברקא קמא דבוחס (ג, ז) סתא פסל לשבח מרוב פסח, שאר עבודות מנא לן - דהוא
51 גלי וגלי, ואומר רבינו יעקב ולא דמי, כו' דגלי בכל הקרבנות הלא עלו לבעלים שחב
52 נפשיהו אשחטו פסול בחי מתייהו - אין לנו לחלק, **שחטו** למנוין על מנת שיתפרו בו
53 ערלים - אם שחטו למנויו על מנת שיתפרו בו שאינם מנויו - הא פשיטא דפסול לבעלי
54 בעלמא, והיינו שני בעלים פסול פסח ובחיתא, ומיהו, נראה לרבינו יעקב, דהיינו נמי פליגי
55 בשחטו לאוכליו על מנת שיתפרו שאינם אוכלין, אלא דעתה חתם פסח דבר רב וחסא דמי
56 בערלים, אף על גב דקראי דמיינו בערל כתיבי - דתחד קרא דר'פי אבל' ונפק, וליק מיהו
57 לבל מילי, דהא לאוכליו ואלא לאוכליו דכשר - היינו מושל ורפינן מלמולוהו לערלים, ודוקא פסול ערלים פסל רב וחסא, אבל נורק לשם ערלים - אפילו רב וחסא
58 מודה דכשר, ואין מחשבת אוכלים בורקה. דהא בכל מקום פשוט לא מופסיל בחייהו. **בסבת** - לשון מנוין,
59 כמו 'את מנסת הערבי' (ויקרא כז). **סורי** - ארמי. חבני האמות קורין לו לנג'א
60 שורייא. כו' - שחטו. למימרא ויבשעת שחיטה צריך לחתובין למנויו. לפי אבל -
61 דהוא יראו ואלא לרוק ולזקן ולפסול. ואפילו קו מנוין.

1 וישנו לאחר מיתה - מת - בנו מביא קרבן אביו. ואם שחטו שלא לשמו - לא
2 עלה לשם חובה. ואחריו הקרבן מוטל על בנס המז, וצריך להביא אחר. וישנו
3 בקרבן עבודת הקרבן יחיד. אבל בשנינו בעלים - משבח בדבר אחר הוא. וישנו
4 בארבע עבודות. בשאר ובחזק ולא פסול. ולא עיקרן לאכלה אתי אלא לפרעה
5 - לא שיר שניו בעלים אלא בורקה. שאין
6 לא בורקה אין ספרות. ובהרי ליתא אלא
7 בורקה. וכו' וברמינן שאר עבודות לפסלה.
8 בשניו בעלים במקד קמא דבוחס - לא
9 מרבינן אלא שחטו להחכפר אחר בורקה.
10 דמו, וא מליך וא מקבל לרוק לשם אחר.
11 או זרק ממנו לשם אחר. אבל שחטו קודש
12 אחר, שחטו השחיטה לפרה לשם אחרים.
13 אבל בעלים שחטוהו אין דעתו על הוריקה.
14 אלא בעלפני - כשר. והבי ארמינן חתם
15 אמר רב אשי. קל דתומני. ומה אם במקום
16 שאמר רתינו שחטו לשם פלוני וכשר. שחטו
17 לרוק לשם פלוני - פסול. מקום שאמר
18 כו'. שמע מינה מיהא דאין מחשבת שניו
19 בעלים שחטו עבודת אלא אם כן מחשבין
20 באחת מהו. דלא מנין לרוק. אבל בשניו קודש
21 - שחט שלא לשמו פסול. דכתיב 'וזכ'
22 'שלמים' - ובהיה לשם פסול. וכן בדתא
23 'ישחטו אתה ולהצאתי. וכן פסח' - וכן
24 הוא. ומיהו, ולא פסח שיעקור בעלפו
25 לאכלב בא. שחטו שלא לשם בעליו להאכלו
26 למניין אחרים - פסול. דקדמיני מתניין
27 שחטו שלא למניין פסול. ועל בירך
28 על השחיטה להוציא קאמו. לא על מנת
29 לרוק. מדפיסלו בה אמוראי בגמרא. שחטו
30 למנוין על מנת שיתפרו בו ערלים. מכלל
31 דשחטו לערלים דמתניין - במחשב על
32 השחיטה קאמו. ושלא למנוין ומיהו
33 בעלפני. דהא מנין הדין קמי ליה. וישנו
34 לאחר מיתה - דאין שם בעליו עליו. מאד
35 שחט ואם שניה שמו - כשר. ואינו מצבור
36 - דלשם מי ישנה אותו שלא יא בעליו
37 אם שם גויים - לא מופסיל. דארמינן חתם.
38 ולקמן בשמעתין. דאין שניו בעלים פסול אלא
39 אם כן שניהו למחייב כפרה בחייהו. דליק
40 מ'לכפר עליו' - עליו ולא על חברו. וישנו
41 שניו בעלים פסול בחייהו דומיא דרידה ומחייב כפרה בנותו. ואי - לא פסול.
42 ואף על גב ד'רתני' - מתוך פירכי. לאו דוקא - כלומר, לאו פירכי ניהו. ורתני
43 מיהא דוקא. ומפרש ואולי די רתני לאו דוקא. פסול מחשבת אם מיקר פסול
44 הנהו. ולרב פנחס - ברק קמא דבוחס אמרת. יש בעלים לאחר מיתה - ואם
45 שחטו לשם בעלים אחרים - צריך הורש להביא אחר. כו' - על בעלים -
46 כמי ששחטו בעליו שני בעלים. ואם ששניהו שניו בעלים איני בורקה.
47 כדאמינן. אין מחשבת אוכלים בורקה. ואי אפשר למנוי כן. מחשבת שלא לאוכליו
48 שחטו עילו קו. ובשחיטה הוא דגלי רתנא ולא בשאר עבודות. אלא מחשבת שלא
49 למנוי. דהיינו שני בעלים - עיקרה הוריקה הוא. וביהלי לקמן בשמעתין בורקה
50 זכבה ערלי. ועל בחייהו. **משנה** לאוכליו שלא לאוכליו כשר - דמקצת
51 אוכלין לא פסלי. ולקמן מפרש טעמא. **מטעם ברבי** - שלא קרש. כו' כיהו יראו
52 לוריקה. ואם נורק - קודם לתמיד - כשר. אלא על גב דאמרן (לעיל נו"א) ואודר דבר
53 שנאמר 'ובע' - רוב הערבים וגו'. לא מופסיל בחייהו. **בסבת** - לשון מנוין.
54 כמו 'את מנסת הערבי' (ויקרא כז). **סורי** - ארמי. חבני האמות קורין לו לנג'א
55 שורייא. כו' - שחטו. למימרא ויבשעת שחיטה צריך לחתובין למנויו. לפי אבל -
56 דהוא יראו ואלא לרוק ולזקן ולפסול. ואפילו קו מנוין.

1 וישנו לאחר מיתה - וישניו בעלים אינו לאחר מיתה, שמו משום רבתיב: 'לכפר עליו ולא
2 על חביו, ומאן רב כפרה בנותו הוא. אלא עתהויב להביאו. ודך דשמעתין אחיו
3 להדיא כמאן דאמר שיעבדא דארמינא, וברא אסי אמר רב ברקא פקדן קריתין (גב, ז) מדיק
4 הא דתנן האשה שמתה יביאו וירשקן עולתה אף אלא פסול
5 אמר שמואל, דאמר ר'הוה שהפרישהו מתיים, אבל
6 לא הפרישהו - לא, אם שחטו שיעבדא
7 דארמינא, לאכאורו אינו מקפידו כן שניו קודש
8 לשניו בעלים, דלאחר מיתה, כיון דרבישניו קודש
9 נמיין אין וירושקן חיוב להפריש אתו תחתיו. ומיהו,
10 יש לומר, דנפקא מינה אם הפרישו בעלים שחי
11 עלות לאחריות, שאם תפסל האחת יביא השניה
12 ואם לאו תהא השניה חלוף, אי נמי שניו קודש
13 אסור לשנות אחר מיתה, דאמר ריש גליה (גב, ז)
14 ונזבתי מי שיר לשניו בתו אבל בעלים -
15 ליכא אפילו אסור, כיון דאינו לאחד מיהו.
נעשה - שחטו שניו שאין לו בעלים מנונו פסול - תמה
17 לרבינו יעקב: 'תפסלו ליה למנומו נעשה, כן
18 דרתני דוקא - לימא דפסול נשחט דאין כאן
19 עקידה, ולא חיוב לרבינו פירכי, וסבר דרבינו לשניו
20 קודש, והוא פוסלו במונו חשיב עקידה - אם כן
21 אמאי הוי מי שאין לו בעלים במונו הלא בשניו
22 קודש ולא חשיבני משהו בעלפני לפסול. ואמר
23 רבינו יעקב, דהכי פירשהו: 'אבל ליתנהו להנדו
24 פירכי - למל מקום לא הוי עקידה ונדעה פסח
25 במונו שחטו בעליו, דאמר חסוף 'אורי' (גב, ז)
26 דעי עקידה, וכשחטו סתם - פסול. אף על פי
27 שבעי בעלים שלא לשם בעליו שחטו מנו - הדי
28 נמי לא במונו שניו בעלים לא חשיב עקידה, וכן
29 מוכיח השולחן ארומן שאין לו בעלים, ולא קאמו
30 מנין לשחטו בשניו בעלים **רב** - אמר לשון
31 סורסי הוא זה - ואמר רבינו יעקב, דרבי לא פליג
32 אתנא קמא, ומיהו דראביי עובבא באוכליו מנויו,
33 ואינו אלא מפרש דרבינו לא פליג סאלו מנויו
34 אלא בשחיטה, וכן משמע ביבידו עולין (גמ' ז)
35 דמסיק, דר דאמר אביהו לא עובבב כרבי נתן, ולא
36 קאמו כרבי - והיינו שחטו דלפרשי אתא.
37 כדפרישית.
לאוכליו - מנא לן - אמר רבינו יעקב, דערלים
38 וטמאים כולוהו נפקי מיהא קרא דאשי
39 לפי אבל, דכיון דלא מצו אביה ליה - חשיבי
40 כולוהו שלא לאוכליו, וכן משמע ברמיש שני דבוחס (גב, ז) דקאמר, קסרי וקני דרום טנא משלח
41 קרבנותיו, פירוש: פסח. והתניא: במבטכ פשוט - כמאן שאם הפסח נשחט אלא למנוי,
42 ואיתקש אוכליו למנויו, משמע בהדיא דטנא נפקא לן מ'ביטל רפי אבל',
43 **ואיתקש** אוכליו למנויו - תימה לרבינו יעקב: אם כן מה מנויו פסלי בארבע עבודות,
44 והיינו שני בעלים - אף אוכליו פסול בארבע עבודות, ובשאר קרבנותו
45 יפסלו במונוהו ושי לומר, דאין למנוין אף לו שני בעלים, דשניו בעלים לא פסול אלא
46 בורקה, כגון שחטו או מקבל ומולין על מנת לרוק לשם אחרים או זרוק לשם אחרים, אבל
47 שחטו לשם בעלים אחרים - צריך הורש להביא אחר. כו' - על בעלים -
48 כמי ששחטו בעליו שני בעלים. ואם ששניהו שניו בעלים איני בורקה.
49 כדאמינן. אין מחשבת אוכלים בורקה. ואי אפשר למנוי כן. מחשבת שלא לאוכליו
50 שחטו עילו קו. ובשחיטה הוא דגלי רתנא ולא בשאר עבודות. אלא מחשבת שלא
51 למנוי. דהיינו שני בעלים - עיקרה הוריקה הוא. וביהלי לקמן בשמעתין בורקה
52 זכבה ערלי. ועל בחייהו. **משנה** לאוכליו שלא לאוכליו כשר - דמקצת
53 אוכלין לא פסלי. ולקמן מפרש טעמא. **מטעם ברבי** - שלא קרש. כו' כיהו יראו
54 לוריקה. ואם נורק - קודם לתמיד - כשר. אלא על גב דאמרן (לעיל נו"א) ואודר דבר
55 שנאמר 'ובע' - רוב הערבים וגו'. לא מופסיל בחייהו. **בסבת** - לשון מנוין.
56 כמו 'את מנסת הערבי' (ויקרא כז). **סורי** - ארמי. חבני האמות קורין לו לנג'א
57 שורייא. כו' - שחטו. למימרא ויבשעת שחיטה צריך לחתובין למנויו. לפי אבל -
58 דהוא יראו ואלא לרוק ולזקן ולפסול. ואפילו קו מנוין.

1 רב חסדא אמר פסול - ואם תמאר: מאי שנא משטתו למולמי ולערלי? תריץ דרזתה יש
2 מחשבת מולמי בשטתה, אבל הבא לא פתיכי מולמי בוריקה. רבא אמר כשר -
3 תימה לרביעי נילקין גיחין מולק חומרי דפסול משטיני בעלים, דמה רזיני שחט לשם פלוני
4 דכשר - לרוקח דגו לשם פלוני פסול, שחט לשם ערלים דפסול - אינו דין לרוקח לערלים
5 נמי פסול? וי' יבאי גזינא עבדי בבורה (ק"ל) א

6 חומרי אשלא לשמו. ותריץ רבתי תימך: דשמי
7 הבא, דרבה ליקף מרקה לסקן. ועוד אמר רבתי
8 יצחק, דאיבא מיתקרי מנה חומרי דשמיני בעלים - שכן
9 אה דק לשם פלוני דפסול, תאמר שחטו לרוקח
10 ערלים - שכן זרוק לשם ערלים כשר. דאין
11 מחשבת אבולין בוריקה לרבלי עלמא, כדרישית.
12 ואם תמאר: היא גופה נילקף משטיני בעלים, שיהא
13 זרוק לשם ערלים פסול, ושטני יש משטע לטעמי
14 אובלימי בוריקה. מיהו מתיחסרי לא משטע שות
15 מיטעו, אלא מיטעו אחרינא איבא. ועוד איבא
16 למפרקי: מה תימנא בעלים - שכן פסול בכל
17 הובסי. וכי תימנא הוא הדין לריקה - וכן בר
18 איש קאמר בסמוך: לא שנא שחיה ולא שנא
19 זרוקה. תימה לרביעי יתקן בן אשה בין בוריקה
20 קלא, אה בין מחשבת אובלין - דהכי נילקף
21 מישטתו אבולין אינטיקרי השתא "ואתי".
22 דילמא: יתי כל ערל אפילו כל דהו - אף על
23 גב דפלטגא דתמי הוה חייב כסדוהין
24 (ע"ת). גבי הובסו שיהי בני אדם בעשה
25 מקלות, ביכל נפשי א' כולה נפש משמע, או כל
26 דהו, וכן בכבורה (ג"כ). גבי "כבור רב אש"י
27 לשהו רבירותה של רב וליהניג בהרייתא באיני
28 דאמר כל דהו משמע. ועוד כדריש בקונטרס,
29 דברייתא גופה מוחתא דזאת בא לתיק מקצת
30 ערלות, ולחי פסלה - כתב רדמנא דזאת
31 דאיבא כולה ערלה - תשהו לשתוק מרבלי
32 ועוד: דנימא אפיכא, דזאת - דאי כולה ערלה
33 משמע, כתב רדמנא "כל - אפילו כל דהו ישו
34 לומר: דיהי אבולין ותלמוד דאינטיקרי לכל לשון
35 דרשה אחריני, ואינטיקרי "זאת" לגלוי דלא
36 נדרשו כול - כל דהו, אבל א' היה דרשין
37 אפיכא אל דהה דיענין מלל "זאת" מיהא תא. דהא

פסקים. פרק חמישי - תמיד ששחט דף סא עמוד ב - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזילץ)"
הסופת

1 שחטו - לאבולין למולק מטיין, אבל ויתפרו בו בוריקת ערלים. אם מניין או שאנין
2 מניין, אין מחשבת ערלים בוריקה - לא מרתי לפסול. ועמא מפרש לקניי. מנא אמר
3 לח בי' - רישא דברייתא: ויכל ערל לא יאכל בו'. ביול' יפסול - ערל בני חובה הבאין
4 קפו - שאם נגנו עליו מולקין, וערל שחטו מזהו חמת מילה, ושחט לשם כולם - ביכל
5 יפסול: הואיל ויבטאח פוסלת - אם שחטו

6 שחטו למולקין על מנת שיתקפרו בו ערלים בוריקה.
7 רב חסדא אמר: פסול, רבה אמר: קשר. רב חסדא
8 אמר "פסול" - יש מחשבת ערלים בוריקה. רבה אמר
9 "קשר" - אין מחשבת ערלים בוריקה. אמר רבה:
10 מנא אמנא לה? - דתניא: ויכל יפסול בני חבורה
11 הבאין עמו, ודין הוא: הואיל וערלה פוסלת, ויבטאח
12 פוסלת. מה מוטאחא - לא עשה בה מקצת מוטאחא
13 ככל מוטאחא, אף ערלה - לא עשה בה מקצת ערלה
14 ככל ערלה. או כלקף לדרף זו: הואיל וערלה פוסלת
15 ויזון פוסל, מה יזון - עשה בה מקצת ויזון ככל ויזון,
16 אף ערלה - עשה בה מקצת ערלה ככל ערלה. נראה
17 שאינו דומה? דנין דבר שאינו נזהג בכל הבחינים מדבר
18 למינהו נזהג בכל הבחינים, ויזון יזיח יזון - שזונהג
19 בכל הבחינים. או כלקף לדרף זו: דנין דבר שלא הותר
20 מכלליו מדבר שלא הותר מכללו, ויאל תוכיח מוטאחא
21 שחותרה מכללה - תלמוד לומר: "ואת". מאי "ואת"?
22 איימא: דבוקה ערלה פסלה, מקצתה לא פסלה -
23 האי מ'יכל ערל" גיפא. אלא לאו הכי קתני: תלמוד
24 לומר "ויכל ערל" - בוקה ערלה פסלה, מקצתה לא
25 פסלה. וכי תימא הוא הדין לריקה, דבוקה ערלה
26 מיקא פסלה, תלמוד לומר "ואת" - בשחינתה הוא
27 דבוקה ערלה מיקא פסלה, אבל וריקה - אפילו
28 בוקה ערלה נמי לא פסלה. וכי תימא מאי קולא
29 וריקה? דאין מחשבת אובלין בוריקה. ורב חסדא:
30 אדרבה, לאדר גיפא: תלמוד לומר "ויכל ערל" -
31 בוקה ערלה פסלה, מקצתה לא פסלה. אבל וריקה
32 אפילו מקצתה נמי פסלה. וכי תימא: הוא הדין
33 תלמוד לומר "ואת". שחיטה הוא דמקצתה
34 לא פסלה, אבל וריקה - אפילו מקצתה פסלה. וכי תימא: וימא חוקריה וריקה? דלא
35 מקצע פיגול אלא בוריקה. מתוקף כל רב אשי: מנא דתמי "ויכל ערל" בוקה משמע?
36 דילמא האי "ויכל ערל" משמע כל דהו ערלה, פתב דרמנא "ואת" - דעד דאיבא בוקה
37 ערלה לא פסלה, לא שנא בשחיטה ולא שנא בוריקה! אלא אמר רב אשי: רב חסדא ורבה
38 ברא

39 (אובלין) וערלים בוריקה, אמר קמי' האי "ואת" לאו לקולא גבי וריקה הוא, אלא לאתמודי עליה תא, דהכי קאמר: זאת היא דומקצת ערלה לא פסלה בה, אבל וריקה - אפילו מקצתה
40 פסלה. וכי תמי מאי חוקריה וריקה - משודשה, דדומיקת קולא דומקצת ערלה לא פסלה אשחיטה, אבל וריקה אפילו מקצתה פסלה - דיעני חומרי דידל דלא מיקים פיגול אלא
41 בוריקה, אם חיטב באותו מארבע עבודות על מנת לאכול הימנו כותי חות לומנו - פיגול הוא. וחיטבין עליו כרת, אפילו אכל ממנו חות זמן. כדכתיב ויקראו וי: דושמעו אבולה ממנו
42 ענת תשא. וכלבר שיעשו על עבודה שלאחריהו שלא בפסול אחר, אלא או בשחיה, או בשכרות על מנת חות זמן, או על מנת פיגול כמותה. אבל חיטב באחת מעבודות שלאחריה
43 פסול אחר, כגון חות למקוט - שוב אין בו כרת, כדאמרין בובסיס (כ"ה). ובמנחת פפרש שני (טו, טז): דרצא חתיבה פיגול, נאמר "לא ירצה" פיגול, ונאמר בכשר "מימם השמיני
44 והלאה ירצה" - בירצא כשר כן הירצא פיגול מה הרצא כשר - ער שקברו כל מחיריו בשכרות. אף הרצא פיגול - ער שקברו כל מחיריו או בפגול או בשכרות. אלמא:
45 לא מיקבע ודאי של פיגול אלא בוריקה, שהיא סוף העבודה, דכל שנתא קאי בספק, שמו חיטב פסול אחר כעבודה הבאה, ויפקעו שם פיגול ממנו. מתוקף לח רב אשי - בין שרבה
46 בין לרב חסדא: מנא דהא: "ויכל ערל" - ער דאיבא כולה ערלה משמע. דיעני: "ואת" למעטי וריקה, למד לחומרא ולמד לקולא. ותלמוד לומר "ואת" דקתני תנא - מילתא אחריני
47 קאמר ודילמא "ואת" דקתני תנא - אפילו מילתא קאי, ומנה ליה דתמי פסול בני חבורה הבאין עמו, ומשום דבין ערל' - כל דהו משמע דהכי קאמר: ויכל יפסול בני חבורה, דכל
48 ערל' לא דתני משמע, ושבו לא יאכל בו אשחיה ולא שנא וריקה שחט

פסחים. פרק חמישי – תמיד ששח דף סב עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזלץ)"
קבג
 רש"י

1 **הא'** מחוסר מעשה כו' – הקשה רבינו יצחק בן אשר: דברק"א עוברין (מגב) מסיק
 2 כתישה ביום טוב מו שרי? משמע, אי יחד שרי – אמרין דואיל, אף על גב דמחוסר
 3 מעשה ותריץ רבינו יצחק. דהאי מעשה דמילת חשיב טפי.
 4 **כי** לית ליה לקולא וכו' – ראה דרב חסדא לא סלל אלא מדרבנן. לא מדאורייתא לא שייך
 5 חלוקה בין לחומרא בין לקולא. לדאורייתא לא.

6 **בְּהַאי קָרָא פְּלִינֵי** – וכשתפסרו בר ערלים דקאמרו – שאין מנויין עליו קאמרו, ומשום
 7 מחשבת שלא למנויין קאמרו. אבל במנויין עליו, ושחטו למולים שחן נמו מנויין לזרק
 8 דמו למנויין ערלים שביום לבדם, דהויא כולה זריקה לערלים מנויין – דבולי עלמא
 9 פסול. ודברעים שאינן מנויין, ומשום מחשבת שלא למנויין פליגי: ובהאי קרא דרעלא
 10 למנויין ערלים בכל הקרבנות.
 11 **לְכַפֵּר** עליו היינו זריקה, "עליו" – ולא על
 12 הזרק שכל חבירו. רבה סביר – חבירו – דפסול
 13 משום שני בעלים דהויא דרדיה בעיניו, מה דהא
 14 דרב כפרה כו'. מתקן נפשיה – מל את עצמו.
 15 **הואיל** ואי מקילי לא אורחים חוי ליה לא לקי
 16 – ואף על גב דאדחו השתא לא סעד ליה, ולא
 17 צריך למדי. **איהו** ארל וסביא קשיא – והשתא
 18 היבא דלא מחוסר מעשה, כגון זמון אורחים
 19 דלאו מעשה הוא – לית ליה הואיל. הא, נבי
 20 ערל ומחוסר מעשה – אית ליה הואיל. לקולא
 21 – ולמטור ממלקות. לחומרא – לפסול בפסחים.
 22 **בשומא** נברי – שבננו עליו מנאים וטורחים.
 23 וכדרפשייתא לעיל. **לא פסלי את** – לפסל
 24 על הטורחין. ערל ומטא משלחין קרבנותיהו –
 25 בעורה, דאין פסות. דבעינן ראי לאובלה
 26 שאובלה בעליה מבעתה בר דכתיב: "לפי אבולו
 27 תבסור." **ואביעת** אימא – לערלם אביה
 28 בשר, ומאי אית נהוג בכל הנוהגים – אין מנאנא
 29 בשאר ובזבחים שהו למנאנא בפסח. דאילו בשאר
 30 ובזבחים לרבי היחשב דאמי ביביע צולין ולקמן
 31 (ע"א) אם אין בשר אין עם. אם בשר קיים
 32 לאבילת אדם, או חלב קיים לאבילת מזבח –
 33 זרק את הדם. ואילו פסח – לא מנאנא אביה
 34 מנח לזרק דרוק דר עליה, אלא אם נשתריי כות
 35 בשר. כדתנן ביביע צולין. דתן דרבי שילאי
 36 חותר מבבלו – ערלה מבקום אסרה, דהויי
 37 בפסח, לא חותרה. טריב שחור הותר מבבלו –
 38 ומן. **אימא איתרא** – טומאת בשר לאבילת
 39 אפילו קרבן ציריה שזודה בטומאה – נהי מלי
 40 לחקריה, אבל למילכל ביטומאה – לא. הנתן
 41 ביביע צולין (ע"א). חמשה דברים באין
 42 בטומאה אבין סובלין בטומאה כו'. **אלא פשימא**
 43 **בטומאת נבין** – שאפילו פסח שלא הותר
 44 ליהידי טמא לשלח פסחו לערה לשחוט –
 45 חותר לציבור טמאין להביא פסחיהו בטומאה.
 46 אם רבן טמאין, נמצא שזותרה מבלל אביהו.
 47 שמתלתו

1 **בְּהַאי קָרָא קְמִיפְלִינֵי**: "וַיִּרְצֶה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו" – עָלָיו
 2 וְלֹא עַל חֲבִירוֹ. רַבָּה סָבִיר: חֲבִירוֹ דִּימָא דִּידיה,
 3 מַה הוּא דְבִר כְּפָרָה – אִף חֲבִירוֹ דְבִר כְּפָרָה,
 4 לְאִפְסוּי תַּאי עָרֵל דְלֹא בִר כְּפָרָה הוּא. אִיב חֲסָדָא
 5 כְּפָרָה: הַאי עָרֵל נִמְו, בִּינן דְבִר חֲוִיבָא וְרָב – אִר
 6 כְּפָרָה הוּא. (הוּאִיל) דְּיֵא בְּעוּ מִתְקָן נִפְשֵׁיהּ. וְכִי
 7 אִית לִיה לְרַב חֲסָדָא הוּאִיל? וְהָא אִיתְמַר: הַאִפְה
 8 מִיּוֹם טוֹב לְחוּל, רַב חֲסָדָא אָמַר: לֹאֲקֵת, רַבָּה אָמַר:
 9 אִינוּ לֹאֲקֵת. רַבָּה אָמַר: אִינוּ לֹאֲקֵת, אָמְרִינן: הוּאִיל
 10 וְאִי מְקַלְעֵי לִיה אִוְרְחִים חֲוֵי לִיה – הַשְּׁמָא נִמְו חֲוֵי
 11 לִיה, וְלֹא לְקַי. רַב חֲסָדָא אָמַר: לֹאֲקֵת, לֹא אָמְרִינן
 12 הוּאִיל. בְּשִׁלְמָא דְרַבָּה אֲדָרְבַּה – לֹא קָשְׁיָא; הָכָא –
 13 חֲוֹסַר מְעֻשֶׂה, חֲתָם – דְלֹא מְחֹסַר מְעֻשֶׂה. אִלָּא
 14 לְרַב חֲסָדָא אֲדָרְבַּה חֲסָדָא קָשְׁיָא! אָמְרִי: כִּי אִית
 15 לְרַב חֲסָדָא חֲסָדָא הוּאִיל – לְקוּלָא; לְחוּמְרָא – אִית
 16 לִיה. אָמַר לִיה מַר וְזִמְרָא בְּרִית דְרַב מִר לְרִיבָא,
 17 קַתְנִי: הוּאִיל וְעָרְלָה פּוֹסְלָת וְטוּמְאָה פּוֹסְלָת, מַה
 18 טוּמְאָה לֹא עֵשֶׂה בְּהּ מְקַצָּת טוּמְאָה כְּכָל טוּמְאָה –
 19 אִף עָרְלָה לֹא עֵשֶׂה מְקַצָּת עָרְלָה כְּכָל עָרְלָה. הַאי
 20 טוּמְאָה חִיבֵי דִמְיו? אִילִימָא כְּטוּמְאָת נְבִיר, וְמַאי לֹא
 21 עֵשֶׂה בְּהּ מְקַצָּת טוּמְאָה כְּכָל טוּמְאָה – דְּיֵא אִיבָא
 22 אִיבָעָה וְחִמְשֵׁה נְבִיר טְמָאִין, וְאִיבָעָה וְחִמְשֵׁה נְבִיר
 23 חֲוִרִין – לֹא פְסִילֵי לְהוּ מְטַוְרִין. נְבִי עָרְלָה
 24 נִמְו, הָא לֹא פְסִילֵי. דִּתְנִן: לְמַלְוִין וְלְעָרְלִים – בְּשֵׁר.
 25 מַאי שְׁנָא טוּמְאָה דְּפִשְׁטָא לִיה, וְמַאי שְׁנָא עָרְלָה
 26 דְּמִסְפָּקָא לִיה? אִלָּא כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר. וְמַאי "לֹא עֵשֶׂה"
 27 בְּהּ מְקַצָּת טוּמְאָה כְּכָל טוּמְאָה" – דְּאִילוּ אִימְוֵי חַד
 28 מֵאֲבָרִים, הַאי אִדְמִיבֵי – שְׁרִפִּין לִיה, וְאֲדָרְבַּה אִכְלִין
 29 לִיה. כְּמַאי אִוְקִימָתָא – כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר, אִיבָא סִיפָא:
 30 דִּתְנִן כְּבִר שְׁאֵינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים מְדַבֵּר שְׁאֵינוּ נֹהֵג

1 **בְּכָל הַזְּבָחִים**, וְאִל יֹכִיחַ זְמַן שְׁזוּהַג בְּכָל הַזְּבָחִים. וְמַאי טוּמְאָה? אִי נִימָא טוּמְאָת בְּשֵׁר –
 2 אִמָּא אִינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים? אִלָּא פְשִׁימָא כְּטוּמְאָת נְבִיר. וְמַאי אִינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים
 3 – דְּאִילוּ בְּכָל הַזְּבָחִים עָרֵל וְטִמָּא מְשַׁלְחִין קְרִבְוֹתֵיהוּ, וְאִילוּ בְּפִסְחָ עָרֵל וְטִמָּא אִין מְשַׁלְחִין
 4 פְסַחֵיהוּ. וְיִשָּׂא כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר וְסִיפָא כְּטוּמְאָת נְבִיר! אָמַר לִיה: אִין, שֵׁם טוּמְאָה קָא
 5 פְרִירָה. וְאִיבָעֵת אִימָא: סִיפָא נִמְו כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר, וְמַאי "אִינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים" – דְּאִילוּ
 6 בְּכָל הַזְּבָחִים בִּין שְׁנִימָא חֲלָב וְיִבְשֵׁר קָיִים – בִּין שְׁנִימָא בְּשֵׁר וְחֲלָב קָיִים – וְזִרְק אֵת
 7 חֲדָם. וְאִילוּ בְּפִסְחָ, נִימָא חֲלָב וְיִבְשֵׁר קָיִים – וְזִרְק אֵת חֲדָם, נִימָא בְּשֵׁר וְחֲלָב קָיִים –
 8 אִינוּ וְזִרְק אֵת חֲדָם. כְּמַאי אִוְקִימָתָא – כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר, אִיבָא סִיפָא: דִּתְנִן דְּבִר שְׁלֹא חוֹתֵר
 9 מְבַלְלֵי מְדַבֵּר שְׁלֹא חוֹתֵר מְבַלְלֵי, וְאִל תּוֹכִיחַ טוּמְאָה שְׁתֵּרֵי חוֹתֵרָה מְבַלְלֵי. כְּמַאי? אִילִימָא
 10 כְּטוּמָא

דעילי דיה וסמך. דהא פסל "בכר הפסחים" (מגבס לאג) אמרין: כל ליתמור ראשו ורובו מניס. מאי עשאו – כל בהו בינן. ותיצן רבינו יצחק. דהאב מירי בשפות. וכן בשני ביל הנין
 (גיטין ח"ב). אי נמי בכבור ומעשר דלא בעי סמיכה כדתנן פרק "שתי מדות" (מנחות ע"ב). ובקרבן נשים ליבא לאוקמי משום ערל: ועיין דבר חסדאי יבמות ק"ב. דיבור המתחיל "דאמרו".
 אילימא

1 **בְּהַאי קָרָא פְּלִינֵי** – וכשתפסרו בר ערלים דקאמרו – שאין מנויין עליו קאמרו, ומשום
 2 מחשבת שלא למנויין קאמרו. אבל במנויין עליו, ושחטו למולים שחן נמו מנויין לזרק
 3 דמו למנויין ערלים שביום לבדם, דהויא כולה זריקה לערלים מנויין – דבולי עלמא
 4 פסול. ודברעים שאינן מנויין, ומשום מחשבת שלא למנויין פליגי: ובהאי קרא דרעלא
 5 למנויין ערלים בכל הקרבנות.
 6 **לְכַפֵּר** עליו היינו זריקה, "עליו" – ולא על
 7 הזרק שכל חבירו. רבה סביר – חבירו – דפסול
 8 משום שני בעלים דהויא דרדיה בעיניו, מה דהא
 9 דרב כפרה כו'. מתקן נפשיה – מל את עצמו.
 10 **הואיל** ואי מקילי לא אורחים חוי ליה לא לקי
 11 – ואף על גב דאדחו השתא לא סעד ליה, ולא
 12 צריך למדי. **איהו** ארל וסביא קשיא – והשתא
 13 היבא דלא מחוסר מעשה, כגון זמון אורחים
 14 דלאו מעשה הוא – לית ליה הואיל. הא, נבי
 15 ערל ומחוסר מעשה – אית ליה הואיל. לקולא
 16 – ולמטור ממלקות. לחומרא – לפסול בפסחים.
 17 **בשומא** נברי – שבננו עליו מנאים וטורחים.
 18 וכדרפשייתא לעיל. **לא פסלי את** – לפסל
 19 על הטורחין. ערל ומטא משלחין קרבנותיהו –
 20 בעורה, דאין פסות. דבעינן ראי לאובלה
 21 שאובלה בעליה מבעתה בר דכתיב: "לפי אבולו
 22 תבסור." **ואביעת** אימא – לערלם אביה
 23 בשר, ומאי אית נהוג בכל הנוהגים – אין מנאנא
 24 בשאר ובזבחים שהו למנאנא בפסח. דאילו בשאר
 25 ובזבחים לרבי היחשב דאמי ביביע צולין ולקמן
 26 (ע"א) אם אין בשר אין עם. אם בשר קיים
 27 לאבילת אדם, או חלב קיים לאבילת מזבח –
 28 זרק את הדם. ואילו פסח – לא מנאנא אביה
 29 מנח לזרק דרוק דר עליה, אלא אם נשתריי כות
 30 בשר. כדתנן ביביע צולין. דתן דרבי שילאי
 31 חותר מבבלו – ערלה מבקום אסרה, דהויי
 32 בפסח, לא חותרה. טריב שחור הותר מבבלו –
 33 ומן. **אימא איתרא** – טומאת בשר לאבילת
 34 אפילו קרבן ציריה שזודה בטומאה – נהי מלי
 35 לחקריה, אבל למילכל ביטומאה – לא. הנתן
 36 ביביע צולין (ע"א). חמשה דברים באין
 37 בטומאה אבין סובלין בטומאה כו'. **אלא פשימא**
 38 **בטומאת נבין** – שאפילו פסח שלא הותר
 39 ליהידי טמא לשלח פסחו לערה לשחוט –
 40 חותר לציבור טמאין להביא פסחיהו בטומאה.
 41 אם רבן טמאין, נמצא שזותרה מבלל אביהו.
 42 שמתלתו

1 **בְּהַאי קָרָא קְמִיפְלִינֵי**: "וַיִּרְצֶה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו" – עָלָיו
 2 וְלֹא עַל חֲבִירוֹ. רַבָּה סָבִיר: חֲבִירוֹ דִּימָא דִּידיה,
 3 מַה הוּא דְבִר כְּפָרָה – אִף חֲבִירוֹ דְבִר כְּפָרָה,
 4 לְאִפְסוּי תַּאי עָרֵל דְלֹא בִר כְּפָרָה הוּא. אִיב חֲסָדָא
 5 כְּפָרָה: הַאי עָרֵל נִמְו, בִּינן דְבִר חֲוִיבָא וְרָב – אִר
 6 כְּפָרָה הוּא. (הוּאִיל) דְּיֵא בְּעוּ מִתְקָן נִפְשֵׁיהּ. וְכִי
 7 אִית לִיה לְרַב חֲסָדָא הוּאִיל? וְהָא אִיתְמַר: הַאִפְה
 8 מִיּוֹם טוֹב לְחוּל, רַב חֲסָדָא אָמַר: לֹאֲקֵת, רַבָּה אָמַר:
 9 אִינוּ לֹאֲקֵת. רַבָּה אָמַר: אִינוּ לֹאֲקֵת, אָמְרִינן: הוּאִיל
 10 וְאִי מְקַלְעֵי לִיה אִוְרְחִים חֲוֵי לִיה – הַשְּׁמָא נִמְו חֲוֵי
 11 לִיה, וְלֹא לְקַי. רַב חֲסָדָא אָמַר: לֹאֲקֵת, לֹא אָמְרִינן
 12 הוּאִיל. בְּשִׁלְמָא דְרַבָּה אֲדָרְבַּה – לֹא קָשְׁיָא; הָכָא –
 13 חֲוֹסַר מְעֻשֶׂה, חֲתָם – דְלֹא מְחֹסַר מְעֻשֶׂה. אִלָּא
 14 לְרַב חֲסָדָא אֲדָרְבַּה חֲסָדָא קָשְׁיָא! אָמְרִי: כִּי אִית
 15 לְרַב חֲסָדָא חֲסָדָא הוּאִיל – לְקוּלָא; לְחוּמְרָא – אִית
 16 לִיה. אָמַר לִיה מַר וְזִמְרָא בְּרִית דְרַב מִר לְרִיבָא,
 17 קַתְנִי: הוּאִיל וְעָרְלָה פּוֹסְלָת וְטוּמְאָה פּוֹסְלָת, מַה
 18 טוּמְאָה לֹא עֵשֶׂה בְּהּ מְקַצָּת טוּמְאָה כְּכָל טוּמְאָה –
 19 אִף עָרְלָה לֹא עֵשֶׂה מְקַצָּת עָרְלָה כְּכָל עָרְלָה. הַאי
 20 טוּמְאָה חִיבֵי דִמְיו? אִילִימָא כְּטוּמְאָת נְבִיר, וְמַאי לֹא
 21 עֵשֶׂה בְּהּ מְקַצָּת טוּמְאָה כְּכָל טוּמְאָה – דְּיֵא אִיבָא
 22 אִיבָעָה וְחִמְשֵׁה נְבִיר טְמָאִין, וְאִיבָעָה וְחִמְשֵׁה נְבִיר
 23 חֲוִרִין – לֹא פְסִילֵי לְהוּ מְטַוְרִין. נְבִי עָרְלָה
 24 נִמְו, הָא לֹא פְסִילֵי. דִּתְנִן: לְמַלְוִין וְלְעָרְלִים – בְּשֵׁר.
 25 מַאי שְׁנָא טוּמְאָה דְּפִשְׁטָא לִיה, וְמַאי שְׁנָא עָרְלָה
 26 דְּמִסְפָּקָא לִיה? אִלָּא כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר. וְמַאי "לֹא עֵשֶׂה"
 27 בְּהּ מְקַצָּת טוּמְאָה כְּכָל טוּמְאָה" – דְּאִילוּ אִימְוֵי חַד
 28 מֵאֲבָרִים, הַאי אִדְמִיבֵי – שְׁרִפִּין לִיה, וְאֲדָרְבַּה אִכְלִין
 29 לִיה. כְּמַאי אִוְקִימָתָא – כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר, אִיבָא סִיפָא:
 30 דִּתְנִן כְּבִר שְׁאֵינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים מְדַבֵּר שְׁאֵינוּ נֹהֵג

1 **בְּכָל הַזְּבָחִים**, וְאִל יֹכִיחַ זְמַן שְׁזוּהַג בְּכָל הַזְּבָחִים. וְמַאי טוּמְאָה? אִי נִימָא טוּמְאָת בְּשֵׁר –
 2 אִמָּא אִינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים? אִלָּא פְשִׁימָא כְּטוּמְאָת נְבִיר. וְמַאי אִינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים
 3 – דְּאִילוּ בְּכָל הַזְּבָחִים עָרֵל וְטִמָּא מְשַׁלְחִין קְרִבְוֹתֵיהוּ, וְאִילוּ בְּפִסְחָ עָרֵל וְטִמָּא אִין מְשַׁלְחִין
 4 פְסַחֵיהוּ. וְיִשָּׂא כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר וְסִיפָא כְּטוּמְאָת נְבִיר! אָמַר לִיה: אִין, שֵׁם טוּמְאָה קָא
 5 פְרִירָה. וְאִיבָעֵת אִימָא: סִיפָא נִמְו כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר, וְמַאי "אִינוּ נֹהֵג בְּכָל הַזְּבָחִים" – דְּאִילוּ
 6 בְּכָל הַזְּבָחִים בִּין שְׁנִימָא חֲלָב וְיִבְשֵׁר קָיִים – בִּין שְׁנִימָא בְּשֵׁר וְחֲלָב קָיִים – וְזִרְק אֵת
 7 חֲדָם. וְאִילוּ בְּפִסְחָ, נִימָא חֲלָב וְיִבְשֵׁר קָיִים – וְזִרְק אֵת חֲדָם, נִימָא בְּשֵׁר וְחֲלָב קָיִים –
 8 אִינוּ וְזִרְק אֵת חֲדָם. כְּמַאי אִוְקִימָתָא – כְּטוּמְאָת בְּשֵׁר, אִיבָא סִיפָא: דִּתְנִן דְּבִר שְׁלֹא חוֹתֵר
 9 מְבַלְלֵי מְדַבֵּר שְׁלֹא חוֹתֵר מְבַלְלֵי, וְאִל תּוֹכִיחַ טוּמְאָה שְׁתֵּרֵי חוֹתֵרָה מְבַלְלֵי. כְּמַאי? אִילִימָא
 10 כְּטוּמָא

דעילי דיה וסמך. דהא פסל "בכר הפסחים" (מגבס לאג) אמרין: כל ליתמור ראשו ורובו מניס. מאי עשאו – כל בהו בינן. ותיצן רבינו יצחק. דהאב מירי בשפות. וכן בשני ביל הנין
 (גיטין ח"ב). אי נמי בכבור ומעשר דלא בעי סמיכה כדתנן פרק "שתי מדות" (מנחות ע"ב). ובקרבן נשים ליבא לאוקמי משום ערל: ועיין דבר חסדאי יבמות ק"ב. דיבור המתחיל "דאמרו".
 אילימא

1 **למא** קסברי אחרים אינה לשחיטה אלא לבסוף ודברא וכו' - בפרק שי הובאם (לא) ו
 2 פליגי אביי ורבא אליבא דר' מאיר, דאביי מאיר בחלוצת מודה ר' מאיר, ורבא אמר
 3 עדיין היא מחלוקת. והתם נמי סבר ר' מאיר תפוס לשון ראשון. ולחצות מפרש בקנטוס
 4 חציה תמורת עלה, וחציה תמורת שלמים. וראב"ה פירוש רבינו גונאל מפרשי לחצות -

5 לחציה הוים יחלו עניניה. וקאמר רבי דהתם
 6 מודה ר' מאיר, ר' מאיר, כיון בחלוצת באתר אינם חלים.
 7 ולחציה הוים יחלו עניניה. ורבא סביר דאפילו
 8 התם פליגי רבי מאיר כמו בשחיטה. דאינה אלא
 9 לבסוף דאן כאן אלא משווא אחז לחלו לשחיטה.
 10 ולר' מאיר חילוק אצל. ולחציה לערלים ולמולים -
 11 אבל אצל חילוי דאמרינן: תפוס לשון ראשון. אבל
 12 אי שני לשחיטה מחלצה ידו סוף, ק"ל כיון שיש
 13 שהות לשחיטה לחול - חילוי תרווייהו, ולא
 14 אמרינן תפוס לשון ראשון. אלא דוקא אי אמרינן
 15 אינה לשחיטה אלא לבסוף. דאן לחם שהות
 16 לחלו לשחיטה כדפרשינן. ולא דמי לתמורת עלה
 17 ותמורת שלמים דיתירי אמרינן תפוס לשון ראשון
 18 כי לא אמר לחצות. שיש לשחיטה שהות לחלו
 19 ממי אמר לחצות. ודהתם כיון דאמר מותר עלה
 20 ואפילו חציה - פשטה במולה, ותו לא מצי חילוי
 21 שחיטה שלמים. אבל מולים וערלים. כי אמרי
 22 שיש לשחיטה כו' - הויתא ליתום לחלו לא אחר
 23 או חילוי תרווייהו. אף על גב דבכריתא ליה בעלמא
 24 תפוס לשון ראשון. ו**לא** תפוס קדמי לומר למולים
 25 כו' - למה לומר בשמטון בן אהרבה: אמר כי כתיב
 26 אריא דקתני הקדים מולים לערלים אפילו
 27 הקדים ערלים כשר. אם תפוס קדמי לומר למולים
 28 קדמם נמר שחיטה

29 **רבי** מאיר סבר לא בעינן פיו ולבו שוין - מבאן
 30 מדוקק רבינו יצחק דאז חקיר כל דבחי
 31 פיוטל פסול מחשבה - לא דוקא. דאי פיוטל ע"י
 32 שרצוא פשטיה. דאי במחשבה רחמיא ליתא -
 33 משאלי הספק לומר מולים אגאזי פסול לר'
 34 במאיר דאמר גמר בלבו נמי לומר למולים
המתבטל לומר רחומה כו'. רבי מאיר אי דברים
 35 שכלב לא אז חזי ברבי. נמי הודא דובין לסיכה
 36 אדעתא למיסק לארץ ישראל. וביעטא דובין אל
 37 דאמר (דקדקין מגב). היתם חזינה דבריהו.
 38 אבל הכא - דברים שכלב חם, ומה שרצוא
 39 פשטיהו אינו כלום. פיו שטטה דבריהו.
וסימן שני אי לערלים ופתיכי מולח וכו' -
 40 ואם תאמר. אם כן אמאי קאמר הקדים מולח?
 41 אפילו לא הקדים נמי, אלא שחיט סימן ראשון
 42 למולים ולערלים. וכן שני ואומר רבינו יצחק;

43 דאק שמענו לך, דאפילו לא פירש אף לערלים אלא שחיטו שני שחיטו שני תחטא. אמאי כיון שחיטו
 44 שני ראשון למולים - סתמא אף לערלים קאמר. וכן כפיא. דקתני: ערלים למולים פסול
 45 - אפילו הקדים מולח פסול אם פירש שני לערלים דקא. אלא אם קא שמענו לך, דאף על
 46 פי שחיטו שני ראשון למולים תחת - לא אמרינן כיון שחיטו שני למולים שני אריתיה
 47 דבסמין ראשון אף לערלים קאמר. וכשר. **השואב** חספ על דחמיצן עובר בלא תעשה -
 48 אומר רבינו יצחק בן אשר. דהתם חספא כשר. דאז לא שנה עליו חציה לעכב. ובתוספתא
 49 דמכילתין (פרק רביעי) חזיה גירא: חטאיה דאז תפסח על חמץ בארבעה עשר - עובר
 50 בלא תעשה. והתם עצמו כשר. ויחא בו ידי ודחבו בפת.

51 ו
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63

1 **וכרמא** - בפרק שי הובא. עדיין היא מחלוקת. גבי תפוס לשון ראשון. דאפילו בה
 2 רבי מאיר ורבי יוסי באומר. ודין זו תמורת עלה תמורת שלמים - והיינו זו תמורת עלה.
 3 דרבי רבי מאיר. דתפוס לשון ראשון. רבי יוסי אומר. דבריו קיימים. בהך דאמר דבריו ארם
 4 תנפס. ואיבעי לרזי: מאיר חציה עלה ורביה שלמים. מי מודה בה רבי מאיר או לא? מי
 5 אמרינן עמא דרבי מאיר משום דגמלי ארם

6 וכן דלם שני עלה תו לא פקע. רבי מאיר כי אמר
 7 לחצאין - ליכא למימר הכי. או דילמא כיון
 8 דפשטא ביה קדושת עלה בירשאה. תו לא חיללא
 9 קדושת שלמים. ואמר אביי. בוא רבי מאיר רבי
 10 מאיר. רבא אמר: עדיין היא מחלוקת. ואותביה
 11 רבא לאביי מהשוחט את חזבא לאכול בית בחיץ
 12 כותל מלחה. דקא פליגי רבי יוחנן אדרבנן. אמר
 13 רבי מאיר תפוס לשון ראשון. דקאמר: זה הכלל
 14 כל מחשבתא חזן קדושתא למחשבתא מקום - פיוטל
 15 לויחובין קמי פיה. ולא שנה בעבודתו חזא ולא
 16 שנה בשתי עבודתו. שחיטב בעבודה שניה
 17 מחשבת בית אחר מחשבת פיוטל - לא פסקי
 18 ליה דמי פיוטל. דתפוס לשון ראשון. והבן סביר
 19 אף גמיר דבריו הוא תנפס חזיה לא כדרי
 20 עבודה עירוב מחשבתו. ולא קרב דמתייר
 21 במצותהו. ואנן בעינן לא ליהי' ביה פסול
 22 אדריבא. דהרבה תוכי ביה. אמר: מאן דאית
 23 ליה תפוס לשון ראשון? אפילו לחצאין אית
 24 ליה דהא וזתי טובא שי שבח. ופליגי רבי יוחנן.
 25 ואמר ליה אביי: מי מברת איתא לשחיטה אלא
 26 לבסוף. הודא מחשבה היא? ישנה לשחיטה
 27 מחלצה ידו סוף רב. ובגין דאמר: תפוס לשון ראשון
 28 דחץ ועטו עדין עין מקומה. ורבי מאיר סבר
 29 מפגלין בסימן אחר. מכלל דרבא דאותביה מוא
 30 סבירא אלה אליבא דרבי מאיר ורבי יוחנן דאינה
 31 לשחיטה אלא לבסוף. וכולה מחשבה ובגין
 32 שחיטה הוא. ודחה ליה חזא מחשבה. וסוף
 33 ליכא למימר. דהא בעי תפוס חישב. ואפילו הכי
 34 פליג. והיינו דאמרינן אלא למא קסברי שחיטה
 35 אינה לשחיטה אלא לבסוף. וכל מחשבת שחיטה
 36 לא מתיא אלא אם כן חישב במורה. וכדכרא
 37 דאמר התם: עדיין היא מחלוקת באומר לשחיטה
 38 ועל ברכת חזן לא לרבי מאיר אלא לשחיטה
 39 אלא לבסוף. ואודיחם היינו רבי מאיר. הילכך
 40 בגמר שחיטת אינו שחט לומר שני דברים. והכא
 41 הקדים מולח לערלים סוף שחיטה - מולח
 42 חילוי כולה. הקדים ערלים למולח - ערלים
 43 חילוי כולה. והנה ליה כולה ערלים פסולה. והבא
 44 **בבא** עסקתן - דקתני: הקדים ערלים למולח

45 פסול - כיון שגמר בלבו לחציה מולח אחר ערלים. ולומר לערלים ולמולח. כל מחשבה
 46 דקדמיש מרציה פסו הוא. לא בעינן פיו ולבו שוין - חקירי אחר פיו. ואיכא כולה עולה
 47 ואף על פי שלא היה בלבו אלא מחשבה. שאינו נטה לזה - לאיש הזה. אלא אמר שלא
 48 ושחם שמהו. ורבי מאיר חילוי. כיון שני אף לערלים רישין - בסימן ראשון אלא
 49 היה תרתי אלא למה שרצוא פסול. ובסימן שני היה מוסף על מחשבתו. הילכך. פי הקדים
 50 ערלים למולח - בגמר סימן ראשון בערלים. ורבי מאיר לערליה דאמר - במצותהו. מפגלין
 51 בחצי מתיר. ודחת פיוטל בקמץ ולא בלחנה. בלחנה רחמיא בקמץ - כלומר. חישב בקמקרת
 52 האחר על מנת לאכול מן השירים למחר - רבי מאיר אומר. פיוטל. ודכמיסן אמריה. אן
 53 בר תרע דשילפס בכל המתירי. שני פיוטל - במחשבת חילוי מתיר. אדעתא על חמץ מתיר הוא.

54 דרשיתהו חילוי וסיקנה היא. פתיכי - שמדקדק. כשה שחיטת אחר חמץ עובר בלא תעשה -
 55 חמץ. ויעמא וליף בגמרא. רבי שמעון אומר הפסח בארבעה עשר - שחיטתו על חמץ. לשמו חיוב - משום
 56 'שלא יבא פסח' - ופסול הוא. ושחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה. והכי אית ליה לרבי שמעון בכל דובתי.
 57 'וחלוק' (פ"א). ו'איתו' (א"ת) וכו' (פ"א). ו'השולח' (א"ת) וכו' (פ"א). ו'השולח' (א"ת) וכו' (פ"א).
 58 'וחמשה' (בבא פסח). ו'שאר כל הבחיים' - שחיטתן בארבעה עשר לארזי חנות על חמץ. בין לשמן
 59 'ושאר כל הבחיים' - בין לשמן פיוטל. וכן בשחיטתו. וכן בשחיטתו. וכן בשחיטתו. וכן בשחיטתו.
 60 'ושאר כל הבחיים' - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים.
 61 'ושאר כל הבחיים' - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים.
 62 'ושאר כל הבחיים' - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים - ושאר כל הבחיים.
 63 כדמפרש לקמיה. מדתבין 'לא תחטוי' רילא ולי. כל שישנו בחלנה - ישנו בשחיטה. ואם יש לאחד מן - כולו עוברין. לזוהי -

1 לא לאחד מבני מורה - אמר רבינו יצחק דלא מצידי בעל הדין אלא השוחט והורק,
2 דלא תשחט אמר רמנא. ועוד: איך יתחייב לרבי יוחנן? לא הוא שאין בו מעשה הוא.
3 לא אמרין על בסקמין - תימה דרבי! (מנחת כהן.) אמרין דלכל הפחות
4 בעין על בסקמין, דלכתיב ונא בכיבי לבנה של דלם הפנים. דאיכא למנא דאמר: ונתת על
5 המשיבה - על ממש, ואיכא בבאי דאמר: על'
6 - בסקמין. וכן ביאלו אמרין (פסוק ל"א.) פליגי
7 בקרא דיתנת את הברכה על הר גריזים א' על י
8 מנשא א' בסקמין ושי לומר: דיתנת סברא דרבי ודוי
9 בסקמין, דהא בשעת ונתת הלחם היו מנדין
10 אותם, ובשעת סילוקו נקטרים. וכן גבי רבי גרזים
11 - סברא הוא. דלכל הפחות בעין בעין, דאי לא
12 הוי - למאי כתביה? וכן משמע בסקמין דדיכא
13 וסברא הוא - לא פליגי. ואיכא אבל לענין
14 מקדש - אמנא מודו ליה לרש לקיש.
15 **התראת** ספק לא שמה התראה. מתוך פירוש
16 הקונטרס משמע ולא הוי התראה.
17 משום שכן דלא ידעין - לאו התראת היא. ולא
18 מירא לבינו יתעון. מהה ללו אם ספק למתרה
19 אלא שיחא דרבי למתרה, דלא ניתנת התראה
20 אלא להרזין בן שונג למודי. ולשון הקונטרס יעני'
21 של תליש דרבי קאמתי. כן דאנן לא רוח דרבינו
22 - לאו התראה היא. שיכול תמורה להכשילעו.
23 ולומר שונג היתה.
24 **לאו** שאין בו מעשה לוקין עליו כו'. מפורש
25 ב"השוכר את הפועלים" (בבא מציעא
26 צ"ב.) מירי דרבי אבלי שרת. פירש בנרסיה:
27 דאן מקדשין אלא מה שבתוכן, וקשה מה שרין
28 זה לשחטת הובט שלא יקדש אלא מה שבפנים
29 לנועה הילכך נראה לפרש: מירי דהוא אבלי
30 שרת שאין מקדשין בו שבתוך אלא כשהו
31 בערה. וכן משמע בפרק "המנחה מקדש" וכוזים
32 פ"א.) דקאמר - כל שרת אין מקדשין אלא מתוכן,
33 ואין מקדשין אלא בפנים. ואם תאמר: הולך
34 ב"לרוב הדיב" (סוטה מ"ב.) כמעשה ביהוה בתוך
35 מעשהו בשבת, אלא שיהא ממלא חבית של הדב
36 שאינה מקדשת מרוב שבת. ופיר' (שם ט"ב.)
37 ואמאי? נתי מקדשתו אמר ר' זעירי. קא סבר אין
38 שיעור למים, ובלי שרת מקדשין שלא מרעה.
39 פירוש: אין מתי מקדשת אפילו לוד בלילה.
40 ודחשת אפילו נתי מקדשתו. וניתנה הוי ליהודי.
41 דלא מקדשה אלא בפנים ויהא לומר: דטוב
42 להביא שאינה מקדשת וניתנה בפנים.
43 ממקדשת וניתנה בתוך.

או לאחד מבני מורה - אמר רבינו יצחק דלא מצידי בעל הדין אלא השוחט והורק,
דלא תשחט אמר רמנא. ועוד: איך יתחייב לרבי יוחנן? לא הוא שאין בו מעשה הוא.
אמרין על בסקמין - תימה דרבי! (מנחת כהן.) אמרין דלכל הפחות
בעין על בסקמין, דלכתיב ונא בכיבי לבנה של דלם הפנים. דאיכא למנא דאמר: ונתת על
המשיבה - על ממש, ואיכא בבאי דאמר: על'
- בסקמין. וכן ביאלו אמרין (פסוק ל"א.) פליגי
בקרא דיתנת את הברכה על הר גריזים א' על י
מנשא א' בסקמין ושי לומר: דיתנת סברא דרבי ודוי
בסקמין, דהא בשעת ונתת הלחם היו מנדין
אותם, ובשעת סילוקו נקטרים. וכן גבי רבי גרזים
- סברא הוא. דלכל הפחות בעין בעין, דאי לא
הוי - למאי כתביה? וכן משמע בסקמין דדיכא
וסברא הוא - לא פליגי. ואיכא אבל לענין
מקדש - אמנא מודו ליה לרש לקיש.
התראת ספק לא שמה התראה. מתוך פירוש
הקונטרס משמע ולא הוי התראה.
משום שכן דלא ידעין - לאו התראת היא. ולא
מירא לבינו יתעון. מהה ללו אם ספק למתרה
אלא שיחא דרבי למתרה, דלא ניתנת התראה
אלא להרזין בן שונג למודי. ולשון הקונטרס יעני'
של תליש דרבי קאמתי. כן דאנן לא רוח דרבינו
- לאו התראה היא. שיכול תמורה להכשילעו.
ולומר שונג היתה.
לאו שאין בו מעשה לוקין עליו כו'. מפורש
ב"השוכר את הפועלים" (בבא מציעא
צ"ב.) מירי דרבי אבלי שרת. פירש בנרסיה:
דאן מקדשין אלא מה שבתוכן, וקשה מה שרין
זה לשחטת הובט שלא יקדש אלא מה שבפנים
לנועה הילכך נראה לפרש: מירי דהוא אבלי
שרת שאין מקדשין בו שבתוך אלא כשהו
בערה. וכן משמע בפרק "המנחה מקדש" וכוזים
פ"א.) דקאמר - כל שרת אין מקדשין אלא מתוכן,
ואין מקדשין אלא בפנים. ואם תאמר: הולך
ב"לרוב הדיב" (סוטה מ"ב.) כמעשה ביהוה בתוך
מעשהו בשבת, אלא שיהא ממלא חבית של הדב
שאינה מקדשת מרוב שבת. ופיר' (שם ט"ב.)
ואמאי? נתי מקדשתו אמר ר' זעירי. קא סבר אין
שיעור למים, ובלי שרת מקדשין שלא מרעה.
פירוש: אין מתי מקדשת אפילו לוד בלילה.
ודחשת אפילו נתי מקדשתו. וניתנה הוי ליהודי.
דלא מקדשה אלא בפנים ויהא לומר: דטוב
להביא שאינה מקדשת וניתנה בפנים.
ממקדשת וניתנה בתוך.

צ"ב. מירי דרבי אבלי שרת. פירש בנרסיה:
דאן מקדשין אלא מה שבתוכן, וקשה מה שרין
זה לשחטת הובט שלא יקדש אלא מה שבפנים
לנועה הילכך נראה לפרש: מירי דהוא אבלי
שרת שאין מקדשין בו שבתוך אלא כשהו
בערה. וכן משמע בפרק "המנחה מקדש" וכוזים
פ"א.) דקאמר - כל שרת אין מקדשין אלא מתוכן,
ואין מקדשין אלא בפנים. ואם תאמר: הולך
ב"לרוב הדיב" (סוטה מ"ב.) כמעשה ביהוה בתוך
מעשהו בשבת, אלא שיהא ממלא חבית של הדב
שאינה מקדשת מרוב שבת. ופיר' (שם ט"ב.)
ואמאי? נתי מקדשתו אמר ר' זעירי. קא סבר אין
שיעור למים, ובלי שרת מקדשין שלא מרעה.
פירוש: אין מתי מקדשת אפילו לוד בלילה.
ודחשת אפילו נתי מקדשתו. וניתנה הוי ליהודי.
דלא מקדשה אלא בפנים ויהא לומר: דטוב
להביא שאינה מקדשת וניתנה בפנים.
ממקדשת וניתנה בתוך.

מדתה, כדכתיב "וזהו מום הדמאת" וכו'. וכוונתא הוה קאי. והך סיפא דמשמע דעבר אף אשאר קרובת רמי לקמן אירשא, דקמי' לא אמר אלא פסח בלבד. אבל הוסיפן מנחה
במנוע על הדין. אינו עובר - דקמי' דהוי לא שחיטה היא. הפקדון את ארזיוון - כן פסח בארבעה עשר בן במנוע דאשאר בתיים - אינו עובר.

בעל בסקמין - כל דהכא דכתיב 'על', משמע בסקמין. והבא 'על חמין' כתיב. כמו 'ועליו'
מטה מנשה (במדר ב.) בפנים - בעורה. לחמי תורה - משוחקושה בפה קדשו קדושת
דמים ליאסר באבילה וברבנות. אבל לא קדשו קדושת הנוק, ואם נטמא - פריה, ויראין
לחולין, ושחיטת חובט מקדשתן לגופן לדידת נפסלין בטבילי זים, ובנגמנו מחוסי' בפורים,
ובזכיה, וכן נטמאי ישרופ, מחוסי' בפורים. 'על זבח'
התורה הלחה, ואמר נמי במנחות: 'קרבונו'
זבח' - מלמד שאין הלחם קרוי קרבן אלא
בבחייה. לא קדש הלחם - קדושת הנוק. כ"ת
פני - היינו מקום היעון שבירושלים. החם
הוא דרוח לחומת בית פאן הוי לירושלים הוא.
ואינו מקום אבילת קדשים קלים. ואם יראנו ש'
- נפסלין, דהם דאי לא מקדשין ליה שחיטה.
אבל אי חיי לחומת בית פאן, ואם יראנו ש'
זבח נבא חיי בשעת זבחה - הואיל ובגמסו
הכשירו היה עומד - שפיר דמי, ולא בעינן על'
בסקמין. אלא - הבא נבא חמין. בהתראת ספק
קא מפילי - דמלקות ליתא אלא בהתראה,
וכי מותריה ביה לאל תשחט על החמין, אי חותין
חמין גביה ומתריין ביה - היא התראת דאי,
לאו - לאו - התראת ספק היא. ואפילו אשתבח
דזהו ליה בביתיה, כין דאנן לא ידעין -
לאו התראה היא. ורבי יוחנן סבר. התראת ספק
שמה התראה, ואי אשתבח ליה חיה -
מצידי. שפיר מפליקת - דלאו תשא, התראת
ספק - וכי מתריה ביה אבולו חיוס פן תעבור
וכי מתריה ביה לאל תשחט על החמין, אי חותין
השחיטה - שנת עיבור שנת סא, ונבירי על'
התראתו, ועדיין עין שזתה כיום, אמר על -
לאיפולגי בחמין ובלחמי תורה. מירי דהוא אבלי
שרת - דמקדשין לנופת, כדכתיב 'כל הנגזג'
בהם קדשו' ואין מקדשין אלא תבנסס לחובין,
רב ארשיאי - הא דפשיטא לרש לקיש על'
הוא מצינעיה ליה. אפילו לאחד בסוף העולם
- שאינו מבני מורה נבא, אם ישנו עמו בעורה
- עיבור השוחט הוא עליו, אם יתרו בו. כל בני
מורה בכלל ילא ילין פן הכשר' ון בכל
תחומין. א' תשחט ולא ילין - בחי קרי ענהו.
המקדשת את החלב - של פסח על הלחמי שש'
לו בשעת הקטרה. אי לא היה לאחד מבני
מורה חמין בשעת שחיטה, ויהא וף על לבון
המקדש בשעת הקטרה - עובר הוא, ואף על
גב דלא כתיב אלא "תשחט", חזיקין
מסרתיבא במבטילא מירדס' - אתי נמי הקטרה
מסרמכיה לאל ילין, כל שישנו בעבורה שלחן
באודות הלחם - יעשו נמי באודות חמין.
הילכך מקדשין נמי עובר. הואיל וישנו כהילנת
אמורין - דכתיב ברו נמי: "לין חלב חגי".
אבל המולק את העוף - של מחוסר כפורים.
דאמון בפירוק (ט"ז.) דכשר להקריב את
החמין, שזאת עין שחיטת פסח - אינו עובר
עליו משום "לא תשחט על חמין". ולקמן מקי'
לה כרבי שמעון דמחייב נמי אשאר וכוזים
במנוע. רחבא נטמא אפסודת - וכוזים, דארביעה
עשר לא מצידי עליו אשאר וכוזים, ואינו נדבק
- לאו דוקא. אלא משום דאין דרך לשחוט שום
קרין בומן שחיטת פסח, וידעין אתר חנות. אלא
קרין על מחוסר כפורים כדי שיאכל פסח
לערב, ורובישי עוף מיתין, וב הבה וירבית
אפילו שעינים. ומרעה עין אתר השחט - את
הפסח, ואתר חזיקת את דמו, ואתר המולק
תשחט הנוק דמחוסר כפורים. ואתר חנות -

או לאחד מבני מורה - אמר רבינו יצחק דלא מצידי בעל הדין אלא השוחט והורק,
דלא תשחט אמר רמנא. ועוד: איך יתחייב לרבי יוחנן? לא הוא שאין בו מעשה הוא.
אמרין על בסקמין - תימה דרבי! (מנחת כהן.) אמרין דלכל הפחות
בעין על בסקמין, דלכתיב ונא בכיבי לבנה של דלם הפנים. דאיכא למנא דאמר: ונתת על
המשיבה - על ממש, ואיכא בבאי דאמר: על'
- בסקמין. וכן ביאלו אמרין (פסוק ל"א.) פליגי
בקרא דיתנת את הברכה על הר גריזים א' על י
מנשא א' בסקמין ושי לומר: דיתנת סברא דרבי ודוי
בסקמין, דהא בשעת ונתת הלחם היו מנדין
אותם, ובשעת סילוקו נקטרים. וכן גבי רבי גרזים
- סברא הוא. דלכל הפחות בעין בעין, דאי לא
הוי - למאי כתביה? וכן משמע בסקמין דדיכא
וסברא הוא - לא פליגי. ואיכא אבל לענין
מקדש - אמנא מודו ליה לרש לקיש.
התראת ספק לא שמה התראה. מתוך פירוש
הקונטרס משמע ולא הוי התראה.
משום שכן דלא ידעין - לאו התראת היא. ולא
מירא לבינו יתעון. מהה ללו אם ספק למתרה
אלא שיחא דרבי למתרה, דלא ניתנת התראה
אלא להרזין בן שונג למודי. ולשון הקונטרס יעני'
של תליש דרבי קאמתי. כן דאנן לא רוח דרבינו
- לאו התראה היא. שיכול תמורה להכשילעו.
ולומר שונג היתה.
לאו שאין בו מעשה לוקין עליו כו'. מפורש
ב"השוכר את הפועלים" (בבא מציעא
צ"ב.) מירי דרבי אבלי שרת. פירש בנרסיה:
דאן מקדשין אלא מה שבתוכן, וקשה מה שרין
זה לשחטת הובט שלא יקדש אלא מה שבפנים
לנועה הילכך נראה לפרש: מירי דהוא אבלי
שרת שאין מקדשין בו שבתוך אלא כשהו
בערה. וכן משמע בפרק "המנחה מקדש" וכוזים
פ"א.) דקאמר - כל שרת אין מקדשין אלא מתוכן,
ואין מקדשין אלא בפנים. ואם תאמר: הולך
ב"לרוב הדיב" (סוטה מ"ב.) כמעשה ביהוה בתוך
מעשהו בשבת, אלא שיהא ממלא חבית של הדב
שאינה מקדשת מרוב שבת. ופיר' (שם ט"ב.)
ואמאי? נתי מקדשתו אמר ר' זעירי. קא סבר אין
שיעור למים, ובלי שרת מקדשין שלא מרעה.
פירוש: אין מתי מקדשת אפילו לוד בלילה.
ודחשת אפילו נתי מקדשתו. וניתנה הוי ליהודי.
דלא מקדשה אלא בפנים ויהא לומר: דטוב
להביא שאינה מקדשת וניתנה בפנים.
ממקדשת וניתנה בתוך.

מדתה, כדכתיב "וזהו מום הדמאת" וכו'. וכוונתא הוה קאי. והך סיפא דמשמע דעבר אף אשאר קרובת רמי לקמן אירשא, דקמי' לא אמר אלא פסח בלבד. אבל הוסיפן מנחה
במנוע על הדין. אינו עובר - דקמי' דהוי לא שחיטה היא. הפקדון את ארזיוון - כן פסח בארבעה עשר בן במנוע דאשאר בתיים - אינו עובר.

אמר בשם רב חסדא מתניתא אמרה כן שהמגרש את האשה והחזירה על מנת כתובה הראשונה החזירה. סוף עד שיכניס ויגרש ויחזיר. דרובא אתא מימר לך אפי' כנסה וגירשה והחזירה אם חידש לה כתובה על נכסיו ואם לאו כתובתה על ניכסי בעלה הראשון. רבי זעורה בשם רבי המנונא אמר ארוסה שמתה אין לה כתובה שלא הותרה להינשא לשוק שלא תאמר יעשה כמי שגירש ויהא לה כתובה לפום כן צריך מימר אין לה כתובה:

הלכה ה משנה מצוה בגדול לייבם לא רצה מהלכין על כל האחין. לא רצו חוזרין אצל הגדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוין או ייבם:

הלכה ו משנה תלה בקמן עד שיגדיל ובגדול עד שיבוא ממדינת הים ובהרש ובשומה אין שומעין לו אלא אומרים לו עליך מצוה או חלוין או ייבם:

הלכה ז משנה החולץ ליבמתו הרי הוא כאחד מן האחין לנחלה אם יש שם אב הנכסים של אב הכונס את יבמתו זכה בנכסי אחיו רבי יהודה אומר בין כך ובין כך אם יש שם אב הנכסים של אב:

גמרא שלא תאמר חליצה פטור וביאה פטור. כמה דתימר הכונס את יבמתו זכה בניכסי אחיו. ודכוותה החולץ ליבמתו זכה בנכסי אחיו לפום כן צריך מימר הרי הוא כאחד מכל האחין לנחלה. רב יהודה אמר בשם שמואל העושה מאמר ביבמתו לא זכה בניכסי אחיו. ואף בית שמאי מודיי בה. ואף רבי שמעון מודיי בה

[דף כ"ו ע"א]

ולא כרבי לעזר בן ערך דרבי לעזר בן ערך אומר המאמר קונה קניין גמור ביבמה. היו שתי יבמות עשה מאמר בזו ובעל לזו מה נפשך אם במאמר יזכה אם בביאה יזכה. אמר רבי יוסה מאחר שאינו יכול לקיים את אחת מהן לא זכה בניכסי אחיו. רבי יצחק בר טבליי בשם רבי לעזר טעמא דרבי יהודה (דברים כה) והיה הבכור אשר תלד. מקישו לבכור. מה הבכור אינו יורש בחיי אביו אף זה אינו יורש בחיי אביו. אי מה בכור יורש לאחר מיתת אביו אף זה יורש לאחר מיתת אביו. אמר רבי זעורה מינה מה הבכור לא יורש בשעה שהוא ראוי לירש אף זה אינו יורש בשעה שהוא ראוי לירש. עוד אינו יורש. רבי אבא בר כהנא רבי חייה בר אשי בשם רב הלכה כרבי יהודה. רבי יהושע בן לוי אמר הלכה כרבי יודה. רבי אבהו רבי לעזר בשם רבי הושעיה הלכה כרבי יודה. אמר רבי יוחנן זימנין סגי יתבית קומי רבי הושעיה ולא שמעית מיניה הדא מילתא. אמר ליה ולית בר נש דו שמע מילה ולית חבריה שמיע ליה:

הלכה ח משנה החולץ ליבמתו הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו הוא אסור באמה ואם אמה ואם אמה ואם אביה בבתה בבת בתה ובבת בנה ובאחותה בזמן שהיא קיימת האחין מותרין והיא אסורה באביו באבי אביו בכנו ובכנ בנו באחיו ובכנ אחיו מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו ואסר בצרת קרובת חלוצתו:

גמרא מפני שחליץ לה. הא לא חליץ לה ומתה מותר באמה. אמר רבי אבינא הדא היא דמר ר' יעקב בר אחא בשם רבי לעזר שומרת יבם שמתה מותר באמה. זיקה היתה לו בה כיון שמתה בטלה לו זיקתה. והכא כיון שמת בטלה זיקתו. רבי אבון שמע לה מן דבתרה ובאחותה בזמן שהיא קיימת והאחין מותרין. ואחותה אצל האחים לא כמתה היא. אסורה באביו ובאבי אביו בכנו ובכנ בנו ובאחיו ובן אחיו. הדא אמרה שניתנו שניות לחולץ.

[דף כ"ז ע"ב]

והיידא אמרה דא בכנו ובכנ בנו באחיו ובכנ אחיו הדא אמרה שניתנו שניות לחולץ. כיני מתניתא מותר הוא אדם בקרובת צרת חלוצתו. ואסור בצרת קרובת חלוצתו. הדא מסייעא לההיא דאמר רבי הילא בשם ר' אבינא קל והומר מה אחות חלוצתו שהיא מדבריהן נתנו לה חכמים צרה. כאן שיש כאן איסור אחיו לא כל שכן:

הלכה ט משנה החולץ ליבמתו ונשא אחיו את אחותה ומת חולצת ולא מתייבמת וכן המגרש את אשתו ונשא אחיו את אחותה ומת הרי זו פטורה:

גמרא שמעון בר בא בעא קומי רבי יוחנן מה בין חולץ מה בין מגרש. אמר ליה מה את סבור חליצה קניין אינה אלא פטור. אין האחין חייבין עליה משום אשתו של חולץ. אבל חייבין עליה משום אשתו של מת:

הלכה י משנה שומרת יבם שקידש אחיו את אחותה משום ר' יהודה בן בתירה אמרו אמר לו המתן עד שיעשה אחיך הגדול מעשה חלצו לה אחין או כנסו יכנסו את אשתו מתה היבמה יכנסו מת היבם מוציא את אשתו כגט ואשת אחיו בחליצה:

גמרא לא אמרו אלא מתה יבמתו מותר באשתו. אבל אם מתה אשתו אסור יבמתו. אמר רבי יוחנן זו דברי רבי לעזר. אבל דברי חכמים מתה יבמתו מותר באשתו. מתה אשתו מותר ביבמתו.

אמר רבי יוחנן דברי חכמים כל דבר שהוא בא מחמת הגורם בטל הגורם בטל האיסור. ודברי ר' לעזר אף על פי שבטל הגורם האיסור במקומו:

הלכה יא משנה היבמה לא תחלוץ ולא תתיבם עד שיהא לה שלשה חדשים וכן שאר כל הנשים לא ינשאו ולא יתארסו עד שיהו להן שלשה חדשים אחת בתולות ואחת בעולות אחת אלמנות ואחת גרושות אחת ארוסות ואחת נשואות רבי יהודה אומר הנשואות יתארסו והארוסות ינשאו חוץ מן הארוסה שביהודה מפני שליבו גם בה

[דף כ"ז ע"א]

רבי יוסי אומר כל הנשים יתארסו חוץ מן האלמנה מפני האיבול:

גמרא עד כמה הכרת העובר. סומכים אומר משום רבי מאיר עד שלשה חדשים. אע"פ שאין ראוי לדבר זכר לדבר. שנא' (בראשית לה) ויהי כמשלש חדשים. אמר רבי יודן אפילו מעוברת רוח (ישעיהו לג) הרינו חלנו כמו ילדנו רוח (שם) תהרו חשש תלדו קש. רבי זעירא רבי בא בר זוטרא אמר ר' חנינה בשם רבי חייה רבה אפילו רובו של ראשון ורובו של אחרון והאמצעי שלם. ר' אסי אמר תשעים יום שלימין. שמואל אמר הן עיבוריהן אתא עובדא קומי רבנן דתמן דלא ידעין אם שלשה עשר מן הראשון ושבעה עשר מן האחרון. או שבעה עשר מן האחרון ושלשה עשר מן הראשון וחמשה שלימין באמצע. וביקשו ליגע בוולד משום ספק ממזירות. אמר לון רב נחמן בר יעקב כההין עובדא אתא קומי רבה בר בא ואכשרו. אבא בר ווא פליג על שמואל בריה. אמר רבא שנייא היא הכרת העובר. שנייה היא לידתו. הכרת העובר לחדשים שלימין ולידתו לחדשים מקומעין. תמן תנינן וכמה היא קישויה ר' מאיר אומר אפילו ארבעים חמשים יום. רבי יודה אומר דייה חדשה. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים אין קישוי יותר משתי שבתות. ר' יוסה בשם רבי ווא זאת אומרת שהאשה יולדת לחדשים מקומעין דלכן ניתני שלשים יום. ר' יוסה בי רבי בון בשם רבי ווא זאת אומרת שהאשה יולדת לחדשים שלימין דתנינן דייה חדשה. רבי יודן בעי סוף דבר עד שתלד. לא אפילו הפילח. אמר רבי מנא שמעית בשם שמואל היא הכרת העובר היא לידתו. ולית אנא ידע מן שמעת. אמר ר' בא בר כהן קומי רבי יוסי רבי ירמיה אמרה. אמר ליה רבי הזקיה לא אמרה רבי ירמיה. ואיפד רבי יוסי לקיבלי. אמר ליה שכך אפילו יהושע שהיה קושר למשה לא אמר כן ואת אומרת כן.

[דף כ"ז ע"ב]

חזר ואמר אין דאמרה אלא כאינש דשמע מילה ומקשי עליה. ואבא בר ווא פליג על שמואל בריה. ר' ברכיה בשם שמואל לעולם אין האשה יולדת או למאתים ושבעים ואחד או למאתים ושבעים ושנים. או למאתים ושבעים ושלושה. או למאתים ושבעים וארבעה. א"ל ר' מנא מנן שמע ר' הדא מילתה. א"ל מן ר' בא. מחלפה שיטתיה דרבי בא תמן הוא אמר שנייא הוא הכרת העובר שנייא הוא לידתו. והכא אמר הכין. ר' אבא בר זוטרא בשם שמואל כל שהוא בה"י רבה באל"ף רבא. רב חייה בר אשי הוה יתיב קומי דרב. חמיתיה מבעת. אמר ליה מהו כן. אמר ליה חמרתה מעברה והיא בעיא מילד ואנא בעי מרבעתה עד דלא תצנן. א"ל אימתי עלה עליה הזכר. א"ל ביום פלן. וחשב א"ל בעיא היא עד כדון. ותני כן חמרתה פוחתת אינה פוחתת מימות הלכנה והמוספת אינה מוספת על ימות החמה מילתי דרבי יהושע בן לוי פליגא דאמר ריב"ל בקורת משל מלכות עיברה והרביעו של בית רבי ממנה שוורים ויש מהן שילדו עכשיו ויש מהן שילדו לאחר זמן. כאן בכהמה טהורה כאן בכהמה טמאה. והא כתיב (איוב לט) הידעת עת לדת יעלי סלע וגו'. תספור ירחים תמלאנה וידעת עת לדתנה. הידעת עת לדת חיה טהורה ככהמה טמאה. רבי מאיר חשש לגיטין. רבי יודה חשש לזולד. ר' יוסי חשש לגיטין ולזולד. אין תימר דלית <רבי מאיר> רבי יוסי חושש לגיטין דתנן ארוכות ינשאו מיד. רבי זעורה בשם רבי גדולה. ממאנת אינה צריכה להמתין שלשה היוצאת בגט צריכה להמתין שלשה חדשים. הדא מסייעא לר"מ. דרבי מאיר חשש לגיטין. ר' בא בשם ר' אבא בר ירמיה אנוסה אינה צריכה להמתין שלשה חדשים. מסייעא לרבי יוסי דרבי יוסי חשש לגיטין ולזולד תני הגיורת והשבויה והשפחה שנפדו ושנתגיירו ושנשתחררו צריכות להמתין ג' חדשים דברי ר"י. רבי יוסי אומר אינן צריכות להמתין.

[דף כ"ח ע"א]

ובדמים רבי יודה אומר מטמא מעת לעת רבי יוסי אומר דייה שעתה. אמר רבי נראין דברי ר' יודה בדמים ודברי רבי יוסי בוולד. אמר רבי חנינה בריה דרבי אבהו אבא הוה ליה עובד. ושלה שאל לרבי חייה ולרבי יוסי ולרבי אמי והורין ליה כרבי יוסי בוולד. דלא כן מה אנן אמרין רבי יודה ורבי יוסה אין הלכה כרבי יוסי. אלא כגין דאמר ר' נראין. לא כן אמר רבי בא בשם רבי זעורה כל מקום ששנה רבי נראין עדיין המחלוקת במקומה הוי מעיגול של דבילה דדין מודי לדין ודין מודה לדין. אמר רבי יוסי קשייתה קומי רבי חנינה בריה דרבי אבהו אפילו דבר בריא שנבעלו. אמר לו וסתם גויות לא כבעולות הן שמעון בר בא אמר אתא עובדא קומי רבי יוחנן והורי כרבי יוסי והוה רבי לעזר

מצמעער אמר שבקין סתמא ועבדין כיהדייא. אשכח תני לה רבי חייה בשם רבי מאיר כרבי שמעון שמע לה דתני לה רבי חייה בשם רבי מאיר אמר יאות סבא ידע פירקי גיטא. רבי מנא בעא קומי רבי יודן תמן אמר רבי חזקיה רבי אבהו בשם רבי לעזר כל מקום ששנה רבי מחלוקת וחזר ושנה סתם הלכה כסתם משנה. והכא את אמר הכין. אמר ליה לא רבי דילמא חורן אמר. מן מה הן דשנה רבי מתניתין מחלוקת וחזר ושנה סתם הלכה כסתם. אתאי דלא אשכח רבי מתניתא מחלוקת אלא אחרים שנו מחלוקת ור' שנה סתם לא כל שכן תהא הלכה כסתם. אתא רבי חזקיה ורבי יעקב בר אחא ורבי שמעון בר אבא בשם רבי לעזר ואפילו שנו אחרים מחלוקת ורבי שנה סתם הלכה כסתם. ולמה הוא מורי ליה כיהדייא. רבי שמואל בר אינייא בשם רבי אחא הדא דתימר כשאין מחלוקת אצל סתם. אבל אם יש מחלוקת אצל סתם לא בדא הלכה כסתם. רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי אחא הדא דתימר ביחיד אצל יהוד. אבל ביחיד אצל חכמים לא בדא הלכה כסתם אמר ר' יוחנן כל מקום ששנה סתם משניות דרבנן עד שיפרש לו רובו. רשב"ל אומר כל סתם משניות דרבי מאיר עד שיפרש לו רובו. אמר ר' זעירא קומי רבי יוסי לא דרשב"ל פליג אלא דו חמי רוב סתם משניות דרבי מאיר. רבי זעירא בעא קומי רבי מנא הידינו רבה רבה דמתניתא רבה דאולפנה.

[דף כ"ח ע"ב]

לית מילתא דרבי לעזר אמרה רבה דמתניתא כרבי שמעון דתני לה רבי חייה בשם רבי מאיר אמר יאות סבא ידע פירקי גיטא. נאמר אולפן קביל מן רבה דמתניתא כד שמע דתני לה רבי חייה בשם ר' מאיר החולצת מונה משעת מיתה היוצאה בגט מונה משעת נתינת גיטה. רבי חנינה אמר משעת נתינת גיטה. רבי יוחנן אמר משעת כתיבה. רב ושמואל רב כרבי חנינה. ושמואל אמר כרבי יוחנן. מתיב שמואל לרב על דעתך דאת אמר משעת נתינה. משום מה את חושש משום שנתייחדה בנתים. וניהוש לה לגט ישן. מתיב רבי חנינה לרבי יוחנן על דעתך דאת אמר משעת כתיבה היו שני גיטין אחד נכתב עכשיו ואחד נכתב לאחר זמן וניתני שניהן ביום אחד לזו את אוסר ולזו את מתיר. מן דהוה מותבה רב לשמואל התיב רבי חנינה לרבי יוחנן. מאן דהוה רבי יוחנן מותבה לרבי חנינה התיב שמואל לרב והלכה מונה לגט משעת כתיבה אם לא נתייחד עמה. חוץ מן האלמנה מפני האיבול. וכמה הוא האיבול שלשים יום. הדא דתימר בנשים אבל באנשים שלשה רגלים בשיש לו בנים. אבל אם אין לו בנים מיד בשיש לו מי שישמשנו אבל אם אין לו מי שישמשנו מיד כשאין לו בניו קטנים אבל אם היו בניו קטנים מיד. כהדא מעשה שמתה אשתו של

רבי טרפון עד כשהוא בבית הקברות אמר לאחותה היכנסי וגדלי את בני אחותיך אעפ"כ כנסה ולא הכירה עד שעברו עליה ל' יום:

הלכה יב משנה ארבעה אחין נשואין לארבעה נשים ומתו אם רצה הגדול שבהם מייבם את כולן הרשות בידו היה נשוי לשתי נשים ומת ביאתה או חליצתה של אחת מהן פומרת צרתה היתה אחת כשירה ואחת פסולה אם היה חולץ חולץ לפסולה ואם היה מייבם מייבם לכשירה:

גמרא ארבעה מאחין כו' דלמא תלת עשר אחין הויין ומתין תרין עשר דלא בנין אתיון בעיון מתיבמה קומי רבי אמר ליה רבי אויול ייבם אמר ליה לית בחיילי. והם אומרות כל חדא וחדא אנא מזייננא ירחי. אמר ומאן זיין ההוא ירחא דעיבורא. אמר רבי אנא זייננא ירחא דעיבורא וצלי עליהון ואזלוך להון בתר תלת שנין אתון טעינין תלתין ושיתא מיינוקין אתון וקמנו להן קומי דרתה דרבי. סלקין ואמרין ליה לרע קרייא דמיינוקין בעיין מישאל בשלמא. אודיק ר' מן כוותא וחמתון. אמר לון מה עייסקובן. אמרין ליה אנן בעיין תיתין לן ההוא ירחא דעיבורא. ויהיב להון ההוא ירחא דעיבורא. כתיב (שמואל ב' ו') וישב ארון יי עם עובד אדום בביתו שלשה חדשים ויברך יי וגו' במה בירכו בכנים. הדא הוא דכתיב (דברי הימים א' כו') כל אלה מבני עובד אדום המה ובניהם ואחיהם איש חיל בכח לעבודה ששים וגו'. דהוות כל חדא מינהן ילדה תריי בכל ירחא. הא כיצד טמאה שבעה. וטהרה ז' וילדת. טמאה ז' וטהרה ז' וילדת שית עשר לכל ירה לתלתא ירחין הא ארבעין ותמניי' והוא אשתין הא חמישין וארבעה

[דף כ"ט ע"א]

ותמנותיהון הא אשתין ותריי. הדא היא דכתיב ששים ושנים לעובד אדום א"ר בא בר זבדא כתיב (דברים כה) ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל. בית שהוא נותר בחליצה אחת. אף בביאה כן. חליצה פומר וביאה פומר. כמה דאת אמר בחליצה. כן את אמר בביאה. ומהו להערים. וכי רבי טרפון אביהן של כל ישראל לא הערים. קידש שלש מאות נשים בימי רעבון על מנת להאכילן בתרומה. תמן אין כל אחת ואחת ראויה לוכל בתרומה. ברם הכא כל אחד ואחד ראוי לייבם. ר' יודן בי רבי ישמעאל עבדין ליה כן:

הלכה יג משנה המחזיר את גרושתו והנשוא את חלוצתו והנשוא את קרובת חלוצתו יוציא והוולד ממזר דברי רבי עקיבה וחכ"א אין הוולד ממזר ומודים בנושא את קרובת גרושתו שהוולד ממזר:

גמרא ר' חייב בשם ר' יוחנן המחזיר את גרושתו משנישאת פסלה מן הכהונה. בלא כך אינה פסולה מן הכהונה. אלא פסולה מלוכל בתרומה. רבי זעירה ר' חייב בשם ר' יוחנן המחזיר גרושתו משנישאת בתה כשירה לכהונה. ומאי מעמא (דברים כד) כי תועבה היא. היא תועבה ואין הוולד תועבה:

הלכה יד משנה ואי זהו ממזר כל שאר בשר שהוא בלא יבוא דברי ר"ע שמעון התימני אומר כל שחייבים עליו כרת בידי שמים והלכה כדבריו ר' יהושע אומר כל שחייבין עליו מיתת ב"ד:

הלכה טז משנה אומר שמעון בן עזאי מצאתי מגילת יוחסין בירושלים וכתוב בה איש פלוני ממזר מאשת איש לקיים דברי ר' יהושע:

גמרא ר' יוסי בן חנינה אומר וכולהם מאשת אב למדו (דברים כג) לא יקה איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו. ר"ע דורש מה אשת אביו מיוחדת שהיא בלא יבוא הוולד ממזר אף כל שהוא בלא יבא הולד ממזר. התיבון הרי אלמנה לכ"ג. שנייא היא שפירש בה חלל. שמעון התימני דרש מה אשת אב מיוחדת שחייבין עליה כרת בידי שמים הוולד ממזר. אף כל שחייבין עליה כרת בידי שמים הוולד ממזר. התיבון הרי נידה. שנייא היא שאין כתוב בה שאר בשר. רבי יהושע דרש מה אשת אב מיוחדת שחייבין עליה מיתת ב"ד והוולד ממזר. אף כל שחייבין עליה מיתת ב"ד הוולד ממזר.

[דף כ"ט ע"ב]

אע"ג דרבי יהושע אומר הבא על אחות >חלוצתו< הוולד כשר. מודה שאם היתה הוולד נקיבה שהיא פסולה מן הכהונה. אע"ג דרבי שמעון בן יהודה משום ר' שמעון גוי ועבד שבאו על בת ישראל הוולד כשר מודי שאם היתה נקיבה שהיא פסולה מן הכהונה חדי בר נש אתא לנכת רב אמר בגין דילידת אמה דההוא גברא ארמאי. אמר ליה כשר. אמר ליה רב חמא בר גוריא הן דעיימך רגליך עד דלא ייתי שמואל ויפסלינך. אע"ג דרב אמר גוי ועבד שבאו על בת ישראל הוולד כשר. מודי שאם היתה נקיבה שהיא פסולה מן הכהונה ומה ראוי לומר הלכה כר"ש התימני. אמר ר' יוסי בי רבי חנינא מקום שנכללו כל העריות להיכרת. יצאת אשת אב ללמדך על הממזר. מהלפה שיטתיה דרבי יוסי בי רבי חנינא תמן הוא יליף ליה מכללא והכא הוא יליף ליה מפרטה. דתני (ויקרא ד) מצות ה' הייתי אומר אף אוכלי שקצים ורמשים בכלל. הרי את דן לומר נאמר כאן (שם) מעיני ונאמר להלן (במדבר טו) מעיני. מה עיני שנאמר להלן דבר שחייבין על שגגתו חטאת ועל ודונו

כרת. אף מעיני שנאמר כאן חייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת. אי מה עיני שנא' להלן שיש בו מיתת ב"ד. אמר רבי יוסי בי רבי חנינה מקום שיצאת עבודה זרה ללמד על מחוייבין כריתות לא יצא עמם כרת אלא כרת בלבד. אבל מיתנה ממקום אחר באת. מחלפה שיטתיה דרבי יוסי ברבי חנינה תמן הוא יליף לה מכללא והכא הוא יליף לה מפרטה. תמן נכללו כל העריות לקרבן יצאת עבודה זרה ללמד על מחוייבי קרבנות. אית לך מימר הכא נכללו כל העריות לממזר. יצאת אשת אב ללמד על הממזר:

הלכה טז משינה אשתו שמתה מותר באחותה גירשה ומתה מותר באחותה נישאת לאחר ומתה מותר באחותה יבמתו שמתה מותר באחותה חליץ לה ומתה מותר באחותה נישאת לאחר ומתה מותר באחותה:

גמרא הא באמה אסור. לא כן א"ר יעקב בר אחא בשם ר' לעזר שומרת יבם שמתה מותר באמה. [דף ל' ע"א]

אלא בגין דתנינן חליץ לה ומתה מותר באחותה. הא באמה אסור. לפום כן תנא אחותה:

פּרָק ה

הלכה א משינה רבן גמליאל אומר אין גט אחר גט ולא מאמר אחר מאמר ולא בעילה אחר בעילה ולא חליצה אחר חליצה והכ"א יש גט אחר גט ואחר מאמר אבל לא לאחר בעילה ולא לאחר חליצה כלום:

גמרא (דברים כה) יבמה יבא עליה זה הביאה. ולקחה לו לאשה זה המאמר. יכול כשם שהביאה גומרת בה כך יהא המאמר ת"ל יבמה יבא עליה. עודה את כל הפרשה כולה ליבום. מה הביאה גומרת בה אף המאמר גומר בה. ואם כן מה הועיל בה מאמר לאוסרה לאחין. רבי שמעון אומר המאמר או קונה או לא קונה. מאי טעמא דרבי שמעון יבמה יבא עליה זה הביאה ולקחה לו זה המאמר. וכשם שהביאה גומרת בה כך המאמר גומר בה. או יבמה יבא עליה והרי היא לקחה לו והמאמר לא הועיל בה כלום. ר' לעזר בן ערך אומר המאמר קונה קניין גמור ביבמה. מה טעמא דרבי לעזר בן ערך ולקחה לו לאשה הרי היא כקידושי אשה. מה קידושי אשה קניין גמור אף המאמר קונה קניין גמור. אי זה מאמר ביבמה הרי את מקודשת לי בכסף ובשוה כסף. כמה דרבנן אמרין המאמר קונה ומשייר כן אינון אמרין הגט פוטר ומשייר. ויפטור הגט פטור גמור ביבמה מקל

וחומר. מה אם האשה שאין חליצה פוטרת בה הגט פוטר בה. יבמה שהחליצה פוטרת בה אינו דין שיהא הגט פוטר בה. תלמוד לומר וחליצה בחליצה היא ניתרת ואינה ניתרת כגט ולא תפטור בה כלום. כתיב ולא תהיה לאיש זר מה אנן קיימין אם בשבא עליה אשתו היא. אם בשחליץ לה תלך ותינשא לאיש זר. אלא כן אנן קיימין בשנתן לה גט ותני חוקיה כן מניין לנותן גט ליבמתו שהיא אמרה עליו ועל אחיו. אצלו אני קורא אשר שילח. אצל האחין אני קורא אשר שילח. ותתיר חליצה באשה מק"ו מה אם היבמה שאין הגט פוטר בה חליצה פוטר בה אשה שהגט פוטר בה אינו דין שתהא חליצה פוטרת בה. ת"ל (דברים כד) וכתב לה ספר כריתות וגו'. כגט היא ניתרת ואינה ניתרת בחליצה.

[דף ל' ע"ב]

ותפטור בה ותשייר. תמן כתיב <ולו תהיה לאשה> לא תהיה לאיש זר. הכא מה אית לך כמה דרבי שמעון אומר המאמר או קונה או לא קונה כן הוא אומר הגט או פוטר או לא פוטר. נישמעינה מן הדא רבי שמעון אומר הבעילה בזמן שהיא בתחילה אין אחריה כלום. לא קנה מאמר תקנה הביאה. ולא יהא אחריה כלום. אלא כן אנן קיימין בבעילה שהיא לאחר הגט. הדא אמרה שהגט פוטר ומשייר. רבן גמליאל בר רבי שמעון אומר המאמר או קונה או לא קונה. והכא מדר"ש הגט פוטר או לא פוטר. נישמעינה מן הדא מודה רבן גמליאל להכמים שיש גט אחר מאמר ומאמר אחר גט. גט אחר ביאת מאמר היך עבידה. היו שלש יבמות עשה מאמר בזו ובעל לזו ונתן גט לשלישית. הדא אמרה שהמאמר קונה ומשייר אי תאמר המאמר או קונה או לא קונה. מה נפשך קנה מאמר אין אחר זו כלום. לא קנה המאמר תקנה הביאה ולא יהא אחריה כלום. הדא אמרה שהמאמר קונה ומשייר. מאמר אחר ביאת גט היך עבידה. היו שלש יבמות נתן גט לזו ובעל לזו ועשה מאמר בשלישית. הדא אמרה שהגט פוטר ומשייר. ואם תאמר הגט פוטר או לא פוטר. מה נפשך פטר הגט אין אחריו כלום לא פטר הגט תפטור הביאה ולא יהא אחריה כלום. הדא אמרה שהגט פוטר ומשייר. היך רבן גמליאל כרבי שמעון ואין מאמר אחר מאמר ביבמה כר' שמעון היא.

[דף ל"א ע"א]

אלא דלית טעמא דהן כטעמא דהן. טעמא דהן דר"ג כל מה שמאמר השני עתיד לקנו' כבר קנה הראשון. כל מה שהגט השני עתיד לפטור כבר פטר הראשון. טעמא דרבי שמעון קנה הראשון קנה השני לא קנה הראשון אף השני לא קנה. פטר הראשון פטר השני לא פטר הראשון אף השני לא פטר על דעתיה דר"ג מהו שיהא הגט לאחר גיטו של מאמר ומאמר אחר גיטו של מאמר. גט

לאחר גיטו של מאמר היך עבידא. היו שתי יבמות עשה מאמר לזו ונתן לה גט ונתן גט לשנייה. א"ת הגט פוטר כל מה שקנה מאמר כמי שיש כאן גט ואין גט לאחר גיטו של מאמר א"ת אין הגט פוטר כל מה שקנה מאמר כמי שאין כאן גט ויש גט לאחר גיטו של מאמר. מאמר אחר גיטו של מאמר היך עבידה. היו שתי יבמות עשה מאמר לזו ונתן לה גט עשה מאמר לשנייה. א"ת הגט פוטר יותר ממה שקנה מאמר כמין שאין כאן מאמר ויש מאמר אחר גיטו של מאמר. וא"ת אין הגט פוטר יותר ממי שקנה מאמר כמי שיש כאן מאמר ואין מאמר לאחר גיטו של מאמר על דעתיה דר"ג מהו שתהא ביאה פסולה אחר ביאה פסולה. ביאת בן תשע אחר ביאת בן תשע ביאה פסולה לאחר ביאת בן תשע ביאת פסולה. מהו שיוודו חכמים לר"ג. ואין מאמר אחר מאמר ביבמה אחת היך עבידא. עשה מאמר ביבמתו ונתן לה גט ועשה מאמר אם תאמר יש מאמר אחר מאמר לא נפטרה באותו הגט. אם תאמר אין מאמר אחר מאמר נפטרה באותו הגט. רבי יודן בעי קידש אשה

[דף ל"א ע"ב]

מעכשיו לאחר שלשים יום ונפלה לה אחותה בתוך שלשים יום אפילו כן אין מאמר אחר מאמר לא אמר רבן גמליאל אלא על ידי גט <ולא> על ידי מאמר. וההוא דמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן אפי' קידושין מאה תופסין בה דלא כרבן גמליאל:

הלכה ב משנה כיצד עשה מאמר ביבמתו ונתן לה גט צריכה הימינו חליצה עשה מאמר וחליץ צריכה הימינו גט עשה בה מאמר ובעל הרי זו כמצותה:

גמרא הדא אמרה שהגט פוטר יותר ממה שקנה מאמר אם תאמר אין הגט פוטר יותר ממה שקנה מאמר. יבם אמר לא יפטור גיטי אלא מה שקנה מאמרי. ואפילו מה שקנה מאמרי לא פטר גיטי. כריתות אין זו כריתות. חליצה פסולה פוטר ולחידא מילה שאם יבא אחר וקידש את הצרה תפשו בה קידושין.

[דף ל"ב ע"א]

בא אחר וקידשה מכיון שנעקרה הימינה זיקת המת תפשו בה קידושין או מאחר שהיא צריכה גט למאמרו לא תפשי בה קידושין. א"ר בא בר ממל הדא אמרה שמצוה לקדש ואח"כ לבעול. מה אם שאין כתוב בה קידושין את אומר הרי זו כמצותה האשה שכתוב בה קידושין לא כ"ש:

הלכה ג משנה נתן גט ועשה מאמר צריכה גט וחליצה נתן גט ובעל צריכה גט וחליצה נתן גט וחליץ אין לאחר חליצה כלום:

גמרא גט למאמרו וחליצה לזיקתו. היא אמרה ביאה פסולה אינה פוטרת. איתא חמי חליצה פסולה פוטרת וביאה פסולה אינה פוטרת. חליצה על ידי שיעקרה פסולה פוטרת ביאה על ידי שאין עיקרה פסולה אינה פוטרת. ולא תפטור בה לקול ותפטור בה לחומר. וליידה מילה שאם בא אחד וקידש את הצרה תפשו בה קידושין. אמר ר' יודן קיימתייה כל יבמה שאין כולה לחוץ לעולם היא בפנים עד שתצא לחוץ:

הלכה ד משנה חליץ ועשה בה מאמר נתן גט ובעל או בעל ועשה מאמר נתן גט וחליץ אין אחר חליצה כלום

[דף ל"ב ע"ב]

אחד יבמה אחת וא' שתי יבמות:

גמרא אף על פי שאמרו אין חליצה אחר חליצה אבל ביאה שלאחר חליצה פוסלתה מן הכהונה. בלא כך אינה פסולה מן הכהונה. אלא פסולה מלוכל בתרומה. הכא על חלוצתו חלוצתו פסולה מלאכל בתרומה. אלא כשבאו אחיו עליה. ניהא כמאן דמר הוא אינו חייב על חלוצה. והאחין חייבין על חלוצה ברם כמאן דמר בין הוא בין אחין אינן חייבין על חלוצה. אלא כשבא על הצרה. ניהא כמאן דמר הכל מודין בצרה שהוא חייב. ברם כמאן דמר הוא אינו חייב לא על חלוצה ולא על הצרה. אלא כשבאו אחין עליה. ניהא כמאן דמר בין הוא בין אחין אינן חייבין על החלוצה אבל חייבין על הצרה. ברם כמאן דמר בין הוא בין אחין אינן חייבין לא על החלוצה ולא על הצרה. אלא כר"ע דר"ע אומר יש ממזר בחלוצה. א"ר יוסי תיפטר שהיה יבמה כהן ובא עליה וחיללה נתן גט וחליץ אין אחר חליצה כלום. ולא כבר תנינן אין לאחר חליצה כלום. בגין ניתנינה דבתרא אחד יבמה ואחד שתי יבמות. אילו המקדש חלוצתו שמא תפשו בה קידושין. תיפטר אי כרכי שלא לדעת או דברי הכל במתכוין לקנותה לשום מאמר יבמתו ואינה יבמתו. א"ר בא

[דף ל"ג ע"א]

ותני כן המאמר קונה בין לדעת בין שלא לדעת דברי רבי וחכמים אומרים אין קונין אלא לדעת. מודה רבי בקדושין שאינן קונין אלא לדעת ומאי טעמא דרבי ביאה קונה ומאמר קונה מה ביאה קונה

מסכת מנחות פרק שמיני

א. כל המנחות שרבה מדת חלות, או שחסר מדת חלות, או שהיתה מדה חסרה מחברתה, או יתרה מחברתה - הרי אלו פסולות. שתי הלחם ולחם הפנים, חלות תודה ורקיקי נזיר, שרבה מדת חלות, או שחסר מדת חלות, או שהיתה מדה יתרה מחברתה, או חסרה מחברתה - הרי אלו פסולות. ושאר כל המנחות, בין משל יחיד, ובין משל צבור - אין להם קצבה, ובלבד שיביאו מן המבחר.

ב. שתי הלחם ולחם הפנים - נאכלות אבל לא נקמצות. מנחת כהן גדול, מנחת כהן קטן, ומנחת נסכים - לא נאכלות ולא נקמצות. רבי שמעון אומר: מנחת חוטא של כהנים נקמצות. הקמץ קרב לעצמו, ושירים קרבין לעצמן. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: הקמץ קרב בעצמו, והשירים מתפזרים על גבי הדשן.

ג. כל המנחות נעשות בכלי, וטעונות שלשה מתנות שמן: יציקה, ובלילה, ומתן שמן בכלי קדם לעשייתה. כיצד הוא עושה? נותן שמן בכלי ומטגנו שמן בסלת, ובוֹלְלָה ופותרה, ויצק עליה שמן, כדרך שיצק על הגריסין. חלות טעונות בלילה ורקיקה, משיחה. נמצאת אומר, כשר בחלות - פסול ברקיקין. כשר ברקיקין - פסול בחלות. כיצד בוללין? חלות חלות בוללין; דברי רבי, שנאמר (ויקרא ז, יב): "חלת בלולת בשמן". וחכמים אומרים: סלת, שנאמר (שם ב, ה): "סלת בלולה בשמן". אמר להן: עד אין הדבר שקול, מי מכריע? אמרו לו: נאמר כאן 'חלות', ונאמר בתודה 'חלות', מה 'חלות' האמורות בתודה, אי אפשר לְבֹלְלָן, בלא סלת אף 'חלות' האמורות כאן - אי אפשר לְבֹלְלָן בלא סלת. אמר רבי: רואה אני את דבריהם מדברי.

ד. כיצד מושחן? מושח פני כל הרקיק. רבי שמעון אומר: מושח את הרקיקין כמין 'כי', ושאר השמן נאכל לכהנים. מנחה שהיתה

באה מחצה חלות ומחצה רקיקין, נותן מחצה לחלות ומחצה לרקיקין. רבי שמעון אומר: מושח את הרקיקין כמין 'כי', ושאר השמן נותן לחלות. וכן היה רבי שמעון אומר: מותר רקיקי מנחת ישראל פתיתיהן כזיתים - כדי שיהיה שולט בהן לקומצן.

ה. חצי לוג מים לסוטה, וחצי לג שמן לתודה, נותן מחצה לחלות ומחצה לרקיקין. רבי שמעון אומר: מושח את הרקיקין כמין 'כי', ושאר השמן נאכל לכהנים. וכן היה רבי שמעון אומר: האומר מאפה - מביא מחצה חלות ומחצה רקיקין, בולל ונוטל מן האמצע, ואם נתן ממין על חבירו - יצא.

ו. רבי שמעון אומר: שלשה מיני טעונים שלש מצות. שתיים בכל אחד, ושלישית אין בהן. אלו הן: זבחי שלמי צבור וזבחי שלמי יחיד, ואשם מצורע. זבחי שלמי יחיד - טעונין סמיכה חיים, ותנופה שחוטין, ואין בהם תנופה חיים, היכן תנופתן? בזבחי שלמי צבור. זבחי שלמי צבור טעונין תנופה חיים ושחוטין, ואין בהן סמיכה. והיכן סמיכתן? באשם מצורע. אשם מצורע טעון סמיכה ותנופה חיים, ואין טעון תנופה שחוט. והיכן תנופתו? בזבחי שלמי צבור.

ז. כל המנחות טעונות שלש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה. אחרים אומרים: שיפה ובעיטה בחטין. רבי יוסי אומר: כדצק העמר היה בא עשרון משלם סאין. כמה עשרון? שלש סאין, נמצא עשרון שלו קב ומחצה. העמר - היה מנפהו בשלש עשרה נפה. שתי הלחם - בשתיים עשרה. לחם הפנים - באחת עשרה. בדקה ובגסה, בדקה - שתהא קולטת את הסלת. ובגסה - שתהא קולטת את הסבין. רבי שמעון בן אלעזר אומר: שלש עשרה נפה היו זו על גבי זו, תחתונה שבכלן - עשויה שתהא קולטת את הסלת.

ח. העמר ושתי הלחם, ולחם הפנים, שרבה מדת עשרונן, או שחסר מדת עשרונן,

במחשבה אלא במעשה. רבי יהושע אומר: בעל מום - פסול ואין בו כרת, וחוזק למקומו - פסול ואין בו כרת, ואל יוכיח חוזק לזמנו, שפגול, וחזבין עליו כרת.

יא. תודה טעונה לחם, והטועה אינה טעונה לחם. איזה הוא טועה? המפריש תודה ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ולא הספיק להקריבה, עד שנמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות: ראשונה - תקרב, וטעונה לחם, וטעונה נסכים. ושניה - תקרב ואין טעונה לחם, אבל טעונה נסכים.

יב. המפריש מעות לתודתו, ואבדו, והפריש מעות תחתיהם, ולא הספיק לקח בהן תודה עד שנמצאו מעות הראשונות - יביא מאלו ומאלו תודה, ותקרב, וטעונה לחם, וטעונה נסכים, והשאר, יביא בהן תודה, ותקרב, ואין טעונה לחם. אבל טעונה נסכים. המפריש מעות לתודתו ואבדו, והפריש תודה תחתיהן, ולא הספיק להקריבה עד שנמצאו המעות - יביא בהן תודה ותקרב, וטעונה לחם, וטעונה נסכים, והתודה - תקרב, ואין טעונה לחם אבל טעונה נסכים. המפריש תודתו ואבדה, והפריש מעות תחתיה, ולא הספיק לקח בהן תודה עד שנמצאת תודה, תודה תקרב וטעונה לחם, וטעונה נסכים, והמעות יביא בהן תודה ותקרב, ואין טעונה לחם, אבל טעונה נסכים. המפריש מעות לתודתו, ואבדו, והפריש מעות תחתיהן, ולקח בהן תודה, והקריבה, ואחר כך נמצאו מעות הראשונות - יביא מאלו ומאלו תודה, ותקרב, וטעונה לחם וטעונה נסכים, לקח בהן תודה והותר - יביא בהן תודה ותקרב, ואין טעונה לחם, אבל טעונה נסכים.

יג. עד שלא שחטה ויצא חוץ לחומה - יחזר וישחט עליה וכשרה, מששחטה ויצא חוץ לחומה - הדם יזרק ולא יצא ידי נדרו. תודה מתרת באכילה והלחם אסור. משזרק הדם

שהיתה מדה מרבה מחברתה, או חסרה מחברתה - הרי אלו פסולות. רבה מדת סאין, או שחסר מדת סאין - הרי אלו כשורות. תודה היתה באה חמש סאין ירושלמיות, שהן שש מדבריות, נמצאת ירושלמיות יתרה על מדבריות שתות.

ט. איל המלואים היה בא במצה שבתודה, חלות ריקיין ורבוכה, שמנן כשמן תודה ותנופה כתנופת איל נזיר. היה בא שני ידות כמזה שבתודה, חלות וריקיין, אין בו רבוכה, שמנו כשמן תודה, ותנופתו כתנופת תודה.

י. השוחט את התודה לפני ולחומה אבית פגי - לא קדש הלחם. אפלו כלם בפנים ואחד מהם בחוץ - לא קדש הלחם. שחטה, ונמצא רובע ונרבע, מקצה ונעבד, אתנן ומחיר - לא קדש הלחם. זה הכלל, כל שפסלה קדם לשחיטה - לא קדש הלחם. שחטה חוץ לזמנה, וחוזק למקומה - קדש הלחם. שחטה ונמצאת טרפה - לא קדש הלחם. שחטה ונמצאת בעלת מום; רבי אליעזר אומר: קדש. רבי יהושע אומר: לא קדש; דברי רבי מאיר. אמר רבי יהודה: לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על ששחטה חוץ לזמנה, שקדש הלחם, ועל ששחטה ונמצאת בעלת מום שלא קדש הלחם, על מה נחלקו? על ששחטה חוץ למקומה, שרבי אליעזר אומר: קדש, ורבי יהושע אומר: לא קדש. אמר לו רבי אליעזר: אי אתה מודה ששחטה חוץ לזמנה, שקדש הלחם? ! אף ששחטה חוץ למקומה - יקדש הלחם! אמר לו רבי יהושע: אי אתה מודה, ששחטה ונמצאת בעלת מום, שלא קדש הלחם, אף ששחטה חוץ למקומה - לא יקדש הלחם? ! אמר לו רבי אליעזר: אתה מקישו לבעל מום? ואני מקישו חוץ לזמנו! נראה, למי דומה? אם דומה לבעל מום - נלמדו מבעל מום. ואם דומה לחוץ לזמנו - נלמדו מחוץ לזמנו. רבי אליעזר אומר: חוץ לזמנו נפסל במחשבה, וחוזק למקומו נפסל במחשבה, ואל יוכיח בעל מום, שאין נפסל

תורמין ממה שבפנים על מה שבחוץ. עד שלא שחטה ונפרס הלחם - יביא לחם אחר וישחט עליו, וכשרה. מששחטה, ונפרס הלחם - הדם יזרק, ויצא ידי נדרו. תודה מתרת באכילה והלחם אסור. משזנרק הדם תורמין מן השלם על הפרוס. מששחטה נטמא לחמה - הדם יזרק ולא יצא ידי חובת נדרו. תודה מתרת באכילה, והלחם אסור. משזנרק הדם - תורמין מן הטהור על הטמא.

יד. תודה חציה מן החלין וחציה מן המעשר - יביא לחמה פיוצא בה. חציה מן החלין וחציה מן המעשר. תודה היא ולחמה מן המעשר, אבל חובתו אינו מביא אלא מן החלין, שנאמר (שמות יג, ה): "ויעבדת את העבדה הזאת בחדש הזה", מה זו אינה באה אלא מן החלין, אף כל דבר שבחובה - לא יביא אלא מן החלין, לא יביא מחטי מעשר שני אלא ממעות מעשר שני. הרי עלי תודה והרי עלי שלמים, הואיל והן באין חובה - לא יביא אלא מן החלין. נסכים בכל מקום - לא יביא אלא מן החלין. מכאן אמרו: אין מביאין מנחות ונסכים, מנחת בהמה, ולחמה של תודה מן הטבל ומן התבואה. מעשר ראשון שנטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שנפדו, מן המדמיע ומן החדש, ומפירות שביעית, ואם הביא - הרי אלו פסולין. ואין צריך לומר מן הערלה ומכלאי הפרס.

מסכת מנחות פרק תשיעי

א. כל קרבנות צבור והיחיד באין מארץ ומחוץ לארץ, אפלו מבין העובדי נוככים. חוץ מבכור ומעשר, שאין באין אלא מן הארץ. ואין באין אלא משראל. כל המנחות באות מן הארץ ומחוץ לארץ, מן החדש ומן הישן, חוץ מן העמר ושתי הלחם, שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ. וכלן אין באין אלא מן המבחר, שנאמר (דברים יב, יא): "וכל מבחר נדריכם". איזהו מבחר שלקו? מכמש זו לחה אלפא לסלת, שניה לה עפרים בכקעה. רבי יוסי אומר: אף חטי

ברחים וכפר אָחוס - אלו היו בצד ירושלים, ומהן היו מביאין. אין מביאין, אלא מן השדות הניטרות המיוחדות לכן. כיצד הוא עושה? נרה שנה ראשונה, ושניה חרשה, זורעה קדם לפסח שבועים יום כדי שתהא סמוכה לחמה, והיא עושה סלת מרובה, והיתה עושה קנה זרת ושבלת זרמים. היו בוורין אותה ולותתין אותה, וטוחנין אותה ומרקידין אותה, ומוליכין אותה אצל גזבר, והגזבר מכניס ידו לתוכה, אם היה אבק עולה מתוכה - חוזר ומרקידין שניה. ומשם רבי נתן אמרו: ידו סף בשמן ומשקיע לתוכה, כדי שיהא אבק עולה מתוכה. סלת שהתליע - הרי זו בעל מום למזבח. חטין שהתליעו, או שהרקיבו - הרי אלו בעלי מומין למזבח. תקועה אלפא לשמן. אבא שאול אומר: שניה לה רגב בעבר הירדן. רבי אלעזר בן יעקב אומר: שלישיית היה לה גוש חלב בגליל.

ב. אין מביאין, אלא מן הזיתים המיוחדין לכהן. רבי יהודה אומר: לא היה טוחנין ברחים, אלא כותשן במכתשת. לא היה טוחנין בקורה אלא באבנים. אין נותנין את הלחם לתוך הסל אלא סל לתוך הלחם. בוור מתוך הסל, הראשון למנורה השני והשלישי למנחות, שמן אנפוקנין - פסול שאינו אלא שרף, שמן השרוי, והשלוך, והמבשל של שמרים, ושל ריח רע - הרי זה בעל מום למזבח. יין אליסטיין והכוש, והבורק, ושל צמוקים - לא יביאין. ואם הביא - פשר. רבי אומר: יין בן שתי שנים, וכן שלש שנים שדחה טמא, או שנשפחה מראו - לא יביא. ואם הביא - פשר. אין מביאין, לא מן הפדמת, ולא מן הדלית, אלא מן הרגליות המיוחדות לכן. לא היו בוצרים ענבים וכורמין אותן, אלא בוצרים אותן ודורכים אותן מיד, ולא היו פונסין אותן, לא בחצבים גדולים, ולא בחביות קטנות, אלא בכדידיות בינוניות. לא היו מניחין אותן, לא במרתף ולא בראש הגג, אלא מניחין אותן כמות שהן. ואינו ממלא חבית על פיה, אלא שתי ידות בה, כדי

שִׁיחַ רַחֵם נִדְרָךְ. וְאִינוּ מְבִיא, לֹא מִפְּנֵי מִפְּנֵי קִמְחִין, וְלֹא מִשׁוּלֵיָהּ מִפְּנֵי שְׁמָרִים, אֲלֵא נֹקְבָה, וְנוֹטְלָה מִשְׁלֵישָׁה וּמֵאֲמָצָעָה. כִּיצַד בּוֹדֵק? הַגּוֹזֵר קָנָה בִּידוֹ, כִּינּוּן שְׁרוּק גִּיר שֶׁל שְׁמָרִים, אוֹמֵר, וּמַעֲבִירִין אוֹתָהּ מִפְּנֵי, וּמְבִיאִין אַחֲרֶיהָ תַּחֲתֶיהָ. וְהֵן אוֹמְרִים: 'בּוֹאוּ וְקַחוּ לָכֶם פְּסֻלַת הַמִּזְבֵּחַ'. אֵין מְבִיאִין יֵין פְּחוֹת מִבֶּן אַרְבָּעִים יוֹם, וְאִם הִבִּיא מִגֵּתוֹ - כָּשֶׁר.

ג. אֵילִים - מִמּוֹאֵב, עֲגָלִים - מִשְׁרוֹן, כִּבְשִׁים - מִמַּדְבָּר. גּוֹזְלוֹת - מֵהַר הַמֶּלֶךְ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: כִּבְשִׁים שֶׁגִּבְיֵיהֶן רַחֲבִים.

ד. כָּל הַעֲצִים כְּשֵׁרִים לְגַבֵּי מִזְבֵּחַ, חוּץ מִשֵּׁל זֵית וְשֵׁל גֶפֶן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מוֹסִיף חֲמִשָּׁה עֲצִים פְּסוּלִין, אֶף שֶׁל שְׁקֵמָה, וְשֵׁל חֲרוֹב, וְשֵׁל דָּקֶל, וְשֵׁל מִים, וְשֵׁל אֶלּוֹן, וְשֵׁל סְתִירָה, מִכָּל מְקוֹם הָרִי אֵלוֹ פְּסוּלִין. אֲבָל בְּאֵלוֹ רִגְלִין בַּמַּדְבָּרִיּוֹת: שֶׁל הַתְּאֵנָה, וְשֵׁל שֶׁמֶן, וְשֵׁל אֲגוּז.

ה. מֶלַח - זוֹ מֶלַח סְדוּמִית; שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא ב, יג): "וְלֹא תִשְׁבֵּית מֶלַח" - הִבָּא מֶלַח שְׁאִינוּ שׁוֹבְתִים! וְאִיזוֹ זוֹ? מֶלַח סְדוּמִית. וּמִנֵּין אִם לֹא מִצָּא סְדוּמִית יִבִּיא אֶסְתַּרְקֵנִית? תִּלְמוּד לומר "מֶלַח", "מֶלַח" - רַבָּה.

ו. תִּכְלַת - אֵין כְּשֵׁרָה אֲלֵא מִן הַחֲלוּזוֹן, שֵׁלֵא מִן הַחֲלוּזוֹן - פְּסוּלָה. שְׁנֵי הַתּוֹלְעַת - מִן הַתּוֹלַע שְׁבֻהֵרִים. הִבִּיא שֵׁלֵא מִן הַתּוֹלְעַת שְׁבֻהֵרִים - פְּסוּלָה.

ז. שֵׁשׁ - זֶה פֶּשֶׁתָן. הִבִּיאָה מִן הַנִּקְבוֹת - פְּסוּלָה.

ח. מְנוּרָה וְכִלֵּי שֶׁרֶת - מִצְוֹתָן לְהִבִּיא מִמוֹתֵר נִסְכִּים. אֵין לָהֶם - יִבִּיאוּ מִתְרוּמַת הַלְשָׁפָה. מְנוּרָה - אֵינָה כְּשֵׁרָה אֲלֵא מִן הַעֲשֵׂת. עֲשָׂאָה מִן הַגְּרוּטָאוֹת - פְּסוּלָה. וּמִשְׁאָר מִיֵּי מִתְכוּת - כְּשֵׁרָה.

ט. חֲצוּצְרוֹת - אֵין כְּשֵׁרָה אֲלֵא מִן הַכֶּסֶף, עֲשָׂאָה מִן הַגּוֹשׁ - כְּשֵׁרָה, מִשְׁאָר מִיֵּי מִתְכוּת - פְּסוּלָה. וְנִמְצְאָת אוֹמֵר - פְּסוּל

בְּמְנוּרָה כְּשֶׁר בְּחֲצוּצְרוֹת. פְּסוּל בְּחֲצוּצְרוֹת - כְּשֶׁר בְּמְנוּרָה. שֶׁל בַּעַץ, וְשֶׁל אֲבָר, וְשֶׁל קִסְטָרִין, וְשֶׁל מִתְכוּת; רַבִּי פּוֹסֵל וְרַבִּי יוֹסִי בַר רַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁר. שֶׁל עֵץ, וְשֶׁל עֲצָם, וְשֶׁל זְכוּכִית - הֵכֵל מוֹדִים שְׁפִסוּלָה.

י. כָּלִי שֶׁרֶת, עַד שֵׁלֵא נִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהֵן גְּבוּהָ - רִשְׁאֵי הַדְּיוּט לְשִׁתְּמֵשׁ. מִשְׁנִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהֵן גְּבוּהָ - אֵין רִשְׁאֵי הַדְּיוּט לְשִׁתְּמֵשׁ בָּהּ. כָּלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ מִתְחַלְתֵּן לְהַדְּיוּט - אֵין עוֹשִׂין אוֹתָן כָּלִי שֶׁרֶת. כָּלִי שֶׁרֶת שֶׁנִּקְבּוּ - אֵין מִתְכִּין אוֹתָן, וְאֵין מְטִלִין לְתוֹכָן אֲבָר, וְאֵין מְשַׁחֲיִין אֶת פְּגִימָתָהּ. סִכִּין שֶׁפִּיגֵם - אֵין מְחִזְרִין אוֹתָהּ, וְאֵין מְשַׁחֲזִין אֶת פְּגִימָתָהּ. אֲבָא שְׁאוּל אוֹמֵר: סִכִּין הִיָּתָה טוֹרְפָת, וְצוּוּ עָלֶיהָ וּגְנִזוּהָ.

מסכת מנחות פרק צשי"ר

א. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר: מַה תִּלְמוּד לומר עֲשִׂרוֹן עֲשִׂרוֹן? אֶחָד נִגְדָשׁ וְאֶחָד שְׁאִינוּ נִגְדָשׁ, זֶה שֶׁהִיא נִגְדָשׁ בּוֹ הִיא מוֹדֵד לְכָל הַמְּנַחוֹת. זֶה שֵׁלֵא הִיא נִגְדָשׁ בּוֹ הִיא מוֹדֵד לְחִבְתֵּי כֶהֵן מְשִׁיחַ. וְכֵלֵן הִיא שֵׁם, לֹא מֵדַת שְׁלֵשָׁה דְפָר וְלֹא מֵדַת שְׁנַיִם לְאֵיל, אֲלֵא אֶפְלוֹ שְׁשִׁים פָּרִים וְשְׁשִׁים אֵילִים, עֲשִׂרוֹן אֶחָד הִיא מוֹדֵד לְכֵלֵן, שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא יד, כא): "לְמִנְחָה וְלֵג שֶׁמֶן", שֶׁמֶן לְכָל מִנְחָה וְלֹג שֶׁמֶן. שְׁבַעֲה מֵדוֹת שֶׁל לַח הֵיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, רַבִּיעִית חֲצִי לוֹג, וְלֹג רַבִּיעִי הֵינן, וְשְׁלִישׁ הֵינן וְהֵינן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הֵינן, וְחֲצִי הֵינן, וְשְׁלִישִׁית הֵינן, וְרַבִּיעִית הֵינן לוֹג, וְחֲצִי לוֹג וְרַבִּיעִית. רַבִּיעִית מַה הִיָּתָה מְשַׁמֶּשֶׁת? בָּהּ הִיא מוֹדֵד לְחִבְתֵּי כֶהֵן מְשִׁיחַ. חֲצִי לוֹג מַה הִיא מְשַׁמֶּשׁ? בּוֹ הִיא מוֹדֵד שְׁלֵשֶׁת לוֹגִין וּמְחִצָּה לְמְנוּרָה, וְחֲצִי לוֹג לְכָל נֵר. לוֹג, בּוֹ הִיא מוֹדֵד לְכָל הַמְּנַחוֹת, רַבִּיעִי הֵינן מַה הִיא מְשַׁמֶּשׁ? כָּל מִיֵּין צֶאֱן, גְּדוּלִים וּקְטָנִים, זְכָרִים וּנְקֵבוֹת, מִפְּנֵי שֶׁכֵּלֵן שׁוֹיִן בְּנִסְכִּים, נְבַלְלִים זֶה בְּזֶה. שְׁלִישׁ הֵינן, הוּא הִיא אוֹמֵר: עֲנִי שֶׁבְכֵלֵן לֹא הִיא מְשַׁמֶּשׁ אֲלֵא בְּנִסְכֵי אֵילִים, בֶּן שְׁתַּיִם וּמֵהֵן לְמַעְלָה. חֲצִי הֵינן מַה הִיא מְשַׁמֶּשׁ? כָּל מִיֵּין בְּקֵר גְּדוּלִים וּקְטָנִים, זְכָרִים וּנְקֵבוֹת, מִפְּנֵי שֶׁכֵּלֵן שׁוֹיִן בְּנִסְכִּים,

ונבְלִלִין זֶה בְּזֶה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: לֹא הִיְתָה מִדַּת שְׁבָעָה בְּמִקְדָּשׁ הַזֶּה, שְׁאִין נוֹתֵנִין מִדָּה אַחַת לְשֵׁנֵי פְּרִים, מִדָּה אַחַת לְשֵׁנֵי אֵילִים, מִה הָיָה מִבֵּיא תַּחְתֵּיהֶם? לֹוג וּמְחַצֶּה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: וְכִי הָיָה שֵׁם חֲצִי לֹוג וְלֹוג? אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן: אִם כֵּן, יִכּוֹל לְפָרֵס בְּלֵן בְּרַבִּיעִית אֲלֵא שְׁאִין מִדָּה בְּמִקְדָּשׁ מִשְׁמֶשֶׁת תַּחַת חֲבֵרְתָּהּ. רַבִּי אֲלֶעָזָר בַּר רַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר: אַרְבַּע מִדּוֹת שֶׁל לַח הֵיוּ בְּמִקְדָּשׁ: - רַבִּיעִית, וְחֲצִי לֹוג, וְלֹוג, וְהֵינן, הֵיחָה שֵׁם, וּשְׁנֹתוֹת הֵיוּ בֵּהֵינן: - עַד כָּאֵן לְפָר, עַד כָּאֵן לְאֵיל, עַד כָּאֵן לְכַבֵּשׁ, חֲצִי לֹוג לְתוֹדָה, וְרַבִּיעִית לְנֹזֵר.

ב. אִין מְקַדִּישִׁין בְּפָנִים אֲלֵא בַחוּץ. אִין מְעַרְבִין נִסְכֵי כֶּבֶשִׁים בְּנִסְכֵי פְּרִים וְאֵילִים. בַּמָּה דְּבָרִים אָמּוּרִים? בְּמִנְחוֹת, בְּסֻלַּת, וּבְשֶׁמֶן. אֲבָל בֵּינן מְעַרְבִים נִסְכֵי יַחֲדִיד בְּנִסְכֵי יַחֲדִיד, וְנִסְכֵי צְבוּר בְּנִסְכֵי צְבוּר, שֶׁל יַחֲדִיד בְּשֶׁל צְבוּר, וְשֶׁל יוֹם בְּשֶׁל אָמֶשׁ, וְשֶׁל הַיּוֹם בְּשֶׁל מָחָר. בַּמָּה דְּבָרִים אָמּוּרִים? שֶׁלֹא קָדְשׁוֹ בְּכָלִי, אֲבָל בְּזִמְן שֶׁקָּדְשׁוֹ בְּכָלִי - אִין מְעַרְבִים שֶׁל יוֹם בְּשֶׁל מָחָר, מִפְּנֵי שְׁנִפְסָלִים בְּלִינָה. כָּל בְּרוּצֵי מִדּוֹת הַלַּח בַּלַּח - קָדְשׁ. וּבִיבֶשׁ - חוֹל. מִפְּנֵי מַה בַּלַּח קָדְשׁ? מִפְּנֵי שְׁנִמְשַׁחוֹת מִבְּפָנִים. מִפְּנֵי מַה בִּיבֶשׁ חוֹל? מִפְּנֵי שְׁאִין נִמְשַׁחוֹת. כָּל בְּרוּצֵי מִדּוֹת הַלָּלוּ, אִם יֵשׁ שֵׁם זָבַח אַחֵר - יִקְרָבוּ עִמוֹ. וְאִם לֹא - יִפְסְלוּ בְּלִינָה. וְאִם לֹא - תַעֲבֵר צוּרְתָן וַיֵּצֵא לְבֵית הַשְּׁרָפָה. וְאִם לֹא - יִמְכְּרוּ לְחִיבֵי זָבַח אַחֵר, יָבוֹא מִהֵן קִרְץ הַמְּזֻבָּח, מַה הֵן לוֹקְחִין בְּהֵן? עוֹלוֹת! וּמְקִיצִים בְּהֵן אֶת הַמְּזֻבָּח.

ג. כָּל קָרְבָנוֹת צְבוּר אִין בְּהֵם סְמִיכָה, חוּץ מִפָּר הַבָּא עַל כָּל הַמְצוֹת וְשַׁעֲרֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים שֶׁהֵן טְעוּנִים סְמִיכָה; דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: שַׁעֲרֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים אִין טְעוּנִין סְמִיכָה. מַה הָיָה מִבֵּיא תַּחְתֵּיהֶן? שַׁעֲרֵי הַמְשַׁתְּלַח. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן: וְהֵלֵא אִין סְמִיכָה אֲלֵא בְּכַעֲלִים. שַׁעֲרֵי הַמְשַׁתְּלַח סוּמְכִין עֲלֵיו אַהֲרֹן וּבְנָיו כְּאֶחָד. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה: אִף הֵן מִתְּכַפְּרִין בּוֹ. כָּלֵל אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: כָּל הַבָּא עַל

עֲבוֹרוֹת מְצוּהַ יְדוּעָה וְדָמוֹ נִכְנָס לְפָנִים - טְעוּן סְמִיכָה, כָּל שְׂאִין בָּא עַל עֲבוֹרוֹת מְצוּהַ יְדוּעָה וְאִין דָּמוֹ נִכְנָס לְפָנִים - אִין טְעוּן סְמִיכָה. הַיִּירֹשׁ וְאֶחָד עֶשֶׂר שְׁבַמְעָשָׂר - הָרִי אֵלּוֹ מְמִירִין, טְעוּנִין סְמִיכָה וְנִסְכִים; דְּבָרֵי רַבִּי מְאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הַיִּירֹשׁ אֵינוֹ מְמִיר וְאֶחָד עֶשֶׂר שְׁבַמְעָשָׂר אֵינוֹ מְמִיר, מִפְּנֵי שֶׁהִיא תְּמוּרָה וְאִין תְּמוּרָה עוֹשֶׂה תְּמוּרָה. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה: אֵלּוֹ הָיָה תְּמוּרָה הִיחָה קָרַב, אֲלֵא זָבַח הִיחָה וְנִסְכִים הֵיוּ בְּפָנֵי עֲצָמָן, כִּיצַד סוּמְךָ? זָבַח עוֹמֵד בְּצִפּוֹן וּפְנָיו בְּמַעֲרָב, סוּמְךָ בְּמַעֲרָב וּפְנָיו בְּמַעֲרָב, מִנִּיחַ שְׁתֵּי יָדָיו עַל גְּבֵי קַרְנָיו שֶׁל זָבַח, וְלֹא הִיחָה מִנִּיחַ יָדָיו עַל גְּבֵי זָבַח, וְלֹא הִיחָה מִנִּיחַ יָדָיו זוֹ עַל גְּבֵי זוֹ, וְלֹא הִיחָה דְּבַר חוּצוֹץ בֵּין יָדַיִם לְקַרְנֹת, מִתּוֹדָה עֲלָיו עוֹן עֲבָרָה עַל חֲטָאתָ, עוֹן חֲטָאת עַל אָשָׁם, עוֹן אֲשָׁמָה עַל עוֹלָה, עוֹן לְקַט שְׂכַחָה וּפְאָה שְׁאִין לָהֶם וְדוּי; דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסֵי הַגִּלְגָּלִי. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה: עַל מַה עוֹלָה מְכַפֶּרֶת? עַל דְּבָרִים שֵׁישׁ בְּהֵן עֲנֵשׁ? הָרִי זֶה עֲנֵשׁ אָמוֹר, עַל לֹא תַעֲשֶׂה שֶׁלְּהֵן אָמוֹרָה, עַל מַה עוֹלָה מְכַפֶּרֶת? עַל מְצוֹת עֲשָׂה, וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שֵׁישׁ בְּהֵ קוֹם עֲשֶׂה. סְמִיכָה נוֹהֶגֶת בְּכַהֲנִים, וְלוֹיִם, וְיִשְׂרָאֵלִים, וְגֵרִים, וְעַבְדִים מְשַׁחֲרִירִין, חֲלָלִין, נְתִינִין, וּמְזוּרִין, סְרִיס אָדָם, סְרִיס חֲמָה, פְּצוּעַ דְּבָה, וְכָרוֹת שֶׁפְּכָה. אִין נוֹהֶגֶת לֹא בְּעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים, וְלֹא בְּנָשִׁים, וְלֹא בְּעַבְדִים וְלֹא בְּקִטְנִים.

ד. חֲמֶשֶׁה שֶׁהִבִּיאוּ זָבַח אֶחָד - בְּלֵן סוּמְכִין עֲלָיו. וְלֹא בְּלֵן כְּאֶחָד סוּמְכִין עֲלָיו, אֲלֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד סוּמְךָ וּמְסַתְּלַק. סְמִיכָה בְּשַׁלְשָׁה. סְמִיכַת זָקָנִים בְּשַׁלְשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: בְּחֲמֶשֶׁה. לֹא בְּלֵן כְּאֶחָד סוּמְכִין עֲלָיו, אֲלֵא אֶחָד וְאֶחָד סוּמְךָ וּמְסַתְּלַק. אֵיל הַמְּלוּאִים אַהֲרֹן וּבְנָיו כְּאֶחָד, כֶּשֶׁם שֶׁהַסְּמִיכָה בְּטַהוּרִין, כֶּךָ שְׁחִיטָה בְּטַהוּרִין, תְּכַר לְסְמִיכָה שְׁחִיטָה, בְּמִקּוֹם שְׁסוּמְכִין שׁוֹחֲטִין. תְּנוּפָה נוֹהֶגֶת בְּכַהֲנִים, בְּלוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, בְּגֵרִים וְעַבְדִים מְשַׁחֲרִירִים, חֲלָלִים נְתִינִין מְזוּרִין, וְסְרִיס אָדָם וְסְרִיס חֲמָה, פְּצוּעַ דְּבָה וְכָרוֹת שֶׁפְּכָה - אִין נוֹהֶגֶת, לֹא בְּעוֹבְדֵי

כוכבים, ולא בנשים, ולא בעבדים, ולא בקטנים. חמשה שהביאו זבח אחד - אחד מניף על ידי כלן. המשלח זכחו ביד אחר - כהן מניף על ידו, והאשה - כהן מניף על ידיה.

ה. רבי ישמעאל אומר: העמר היה בא בשבת - משלש סאין. ובחול - מחמש סאין. וחכמים אומרים: אחד בשבת ואחד בחול - משלש היה. אבא שאול אומר: בשבת - היה נקצר ביחיד, במגל אחת ובקפה אחת. בחול - בשלשה, ובשלש קפות ובשלש מגלות. וחכמים אומרים: אחד שבת ואחד חול - בשלשה, בשלש קפות ובשלש מגלות. עמר היה בא מבקעת בית מקלה של נחל קדרון, מקדמת היתה, וישנה, כבת שלש סאין היתה, וחמה זורחת מתוכה ושוקעת לתוכה, היה ניר לחציה וזורע חציה. שומרי ספיחין בשמיטין ויובלות להביא מהן עמר ושתי הלחם - נוטלין שכרן מתרומת הלשכה. ומשם היו מביאין, בין מרבה ובין מדבר מועט, הן היו דמים. הרוצה להתנדב - אין שומעין לו. רבי יוסי אומר: הרוצה להתנדב - ינדב, ובלבד שימסרם לצבור.

ו. יום הגף שחל להיות בשבת - דוחה את השבת בקצירת העמר. כיצד היו עושין? שלוחי בית דין יוצאין מערב יום טוב, נוטלין את הקפות ואת המגלות, ומסרגין שם בעומד שלש סאין, ומניחין את הקפות ואת המגלות, ובאין. יום טוב סמוך לחשכה היו יוצאין, ואוכלוס גדול היה יוצא עמהן, כיון שחשכה. אמר להן: בשבת זו? בשבת זו? בשבת זו? בקפה זו? בקפה זו? בקפה זו? רבי אלעזר ברבי צדוק מוסיף: אף, במגל זו? במגל זו? במגל זו? - שלש פעמים על כל דבר ודבר, והן אומרין לו: הן! הן! הן! אקצר? אומרים לו: קצור! וכל כך למה? מפני ביתוסין, שהיו אומרין: "אין קצירת העמר במוצאי יום טוב." קצרוהו ונתנוהו לקפות והביאו לעזרה, היו מהבהבין אותו באור, כדי לקים בו מצות קלי; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אין

לשון הוא זה, אלא אבוב של נחשת היה מנקב נקבים, כדי שתהא האור יוצא בכלו בעזרה, והרוח מנשבת בו, ונתנוהו לרחים של גרוסות, להוציא ממנו עשורן שמנופה בשלש עשרה נפה. והשאר נפדה ונאכל לכל אדם, ותיב בחלה, ופטור מן המעשרות. רבי עקיבא מתיב בחלה ובמעשרות. בא לו לעשורן, נתן שמנו ולבונתו, יצק, ובלל, והניף והגיש. קמץ והקטיר, והשאר נאכל לכהנים, משקרב העמר - יוצאין ומוצאין את שוקי ירושלים, שמלא קמח וקלי, שלא ברצון חכמים; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: ברצון חכמים הן עושין. משקרב העמר - התר החדש מיד. הרחוקין מתרין מחצות היום ולהלן. משקרב הבית, התקין רבן יוחנן בן זכאי, שיהא יום הגף - כלו אסור. אמר רבי יהודה: והלא מן התורה הוא אסור! שנאמר (ויקרא כג, יד): "עד עצם היום הזה"; מפני מה הרחוקין מתרין מחצות היום ולהלן? מפני שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו. העמר - היה מתיר במדינה. ושתי הלחם - במקדש. כיון שקרבו שתי הלחם, התחילו מביאין מנחות ונסכים מכל מקום, אין נמנעין ואין מביאין מנחות בטובלן.

ז. המקדיש קמה למנחות - פטורה מן המעשרות. רבי שמעון בן אלעזר אומר: מקטפין לפני העמר, ומוכרין לאחר העמר, ומביאין מנחות בטובלן. המקדיש קמה למנחות - פטורה מן המעשרות. ואף על פי שאמרו: אסור בחדש לפני הפסח - מתר לפגואה, לאכילת עובדי כוכבים, לאכילת כלבים. לא אסרו, אלא ישראל בלבד. ישראל שאכל מן החדש קדם לפסח - הרי זה לוקה את הארבעים. היה מכניס בשלשה עשר, ונעקרה בידו - שותלה במקום הטינא, אבל לא במקום הגריד, שמקצת היום ככלו. אף על פי שאמרו אסור לקצר בית השלחין שבהרים, בית הבעל שבצמקים, קוצרין מפני הנטיעות ומפני האבל ומפני בטול בית המדרש. לא יהא קוצר ועושה אותם כריכות, אלא קוצר ומניח כדרכו. מתר

ג. ארבע סניפין של זהב דומה לדרךנין היו שם, שבהן היו סומכין את החלה, מפני שדומה לספינה פדי שלא תהא ורקדת. רבי יהודה אומר: לא היו שם סניפין, אלא גבה ה'ה לשלחן טפח, שנאמר (שמות כה, כה): "ועשית לו מסגרת טפח סביב"; אמרו לו: והלא אין מסגרת אלא מן הרגלים.

ד. עשרים ושמונה קנים של זהב חלולין, מפצלין, מקבלין טמאה - היו שם.

ה. כל הכלים שהיו במקדש ארכן לארכו של בית, חוץ מן הארון, שהיה ארכו נתון כנגד רחבו של בית, כך היו בדיו נתונים כנגד רחבו, וכך היה נטל.

ו. עשרה שלחנות עשה שלמה, שנאמר (דברי הימים-ב ד, ח): "ויעש שלחנות זהב עשר", ואף על פי כן לא היו מסדרין אלא על של משה, שנאמר (מלכים-א ז, מט): "ואת השלחן אשר עליו לחם הפנים עשרה מגורות זהב עשה שלמה", שנאמר (דברי הימים-ב ד, ח): "ויעש מגורות זהב עשרה", אף על פי כן לא היו מדליקין אלא בשל משה, שנאמר (דברי הימים-ב יג, יא): "את המגורה ואת גרותיה לבער בערב בערב"; מה מגורה שעשה משה לא היתה צריכה שמן המשחה, מפני שקדשה ראשונה קדשה לשעתיה וקדשה לעתיד לבא. רבי יוסי בר רבי יהודה אומר: על כל השלחנות היו מסדירין, שנאמר (מלכים-א ז, מח): "את השלחנות ועליהם לחם הפנים זהב". ובכל מגורות היו מדליקין, שנאמר (דברי הימים-ב ד, כ): "ואת המגורות ונרותיהם לבערם כמשפט לפני הדביר זהב סגור". משום רבי אלעזר בן שמוע אמרו: מה תלמוד לומר "את השלחנות ועליהם לחם הפנים זהב" - זה שלחן גדול של זהב שהיה לפנים מבהיכל, ושלחן שהיה באולם על פתחו של בית, שעליו היו נותנין לחם הפנים ישנה.

ז. כיצד מכניסין לחם הפנים? ערב שבת ה'ה פורקה מדפוס ונותנה על גבי השלחן

לעשות בו שביל, קוצר לשחת, עד שלא הביא שלישי - יתחיל. משהביא שלישי - לא יתחיל. ואם התחיל - יגמור. עד שלא הביא שלישי - פטור בלקט שכחה ובפאה, משהביא שלישי - חייב בלקט בשכחה ובפאה. רבי שמעון אומר: אף משהביא שלישי - פטור בלקט ושכחה, וחייב במעשרות. מצות העמר, להביא מן הקמה, אין לו - יביא מן העמרים. אין לו - יביא מן האוצר. ומן הקוצר, אין לו - יביא מן הלח. אין לו - יביא מן היבש. שתי הלחם - מצוה להביא מן החדש. אין להן - יביאו מן הצליה.

מסקנת מנחות פרק אחד עשר

א. אחת שתי הלחם ואחת לחם הפנים, לישתן ועריכתן בחוץ ואפיתן בפנים, ואין דוחות את השבת; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: כל מעשיהן בפנים. רבי שמעון אומר: כל מעשיהן בחוץ, שהיה רבי שמעון אומר: לעולם אל תמנע לומר אחת שתי הלחם ואחת לחם הפנים, כדרך שפשוט בעזרה כך כשרות בבית פאגי. כדרך שנפסלות בעזרה כך נפסלות בבית פאגי, ולשכה היתה לה בפני עצמה, והיה עושה אותה בתוכה. תנור היה לה כמין מזרת מרבע, של שתי הלחם היה מחזיק אחד ושל לחם הפנים היה מחזיק שתיים. שלשה דפוסים היו שם: האחד לתנור ואחד לכצק, ואחד שהוא רודה ונותנו לאלפס כדי שלא יקלקלו את הלחם. מנחות יש בהן מעשה כלי בפנים, טחנן והרקידן בחוץ, לישתן ועריכתן ואפיתן בפנים, ובזר - כשרות, עד שיביאו לבית הקמיצה.

ב. כל המנחות, אין דוחות, לא את השבת ולא את הטמאה, חוץ מחבתי כהן משיח, מפני שיש לו זמן קבוע. זה הכלל, כל שיש לו זמן קבוע מן התורה, ואין יכול לעשות מערב שבת דוחה את השבת, וכל שאין לו זמן קבוע מן התורה ויכול לעשות מערב שבת - אין דוחה את השבת.

י. כיצד מסדרין את הקנים? אחר שבת היה נכנס מגביה ראשה של חלה, ונותן קנה תחתיה, ומגביה ראשה של שניה, ונותן קנה תחתיה, ואזור באמצע, ושלושה תחת כל חלה וחלה, ושנים תחת העליונה שאין עליה משוי, התחתונה נתונה על טהרו של שלחן. הקטרו ואחר כך נפרס הלחם - כשר. נטמא לחמה, בין משפרקה ובין עד שלא פרקה - הלחם פסול, ולא הקטרו בזיכין. סדר את הלחם בשבת ואת הזיכין לאחר השבת, והקטיר את הזיכין בשבת - פסולה. ואין תיבין עליה משום פגול נותר וטמא. סדר את הלחם ואת הזיכין בשבת, והקטיר את הזיכין אחר שבת - פסולה, ותיבין עליה משום פגול נותר וטמא. סדר את הלחם ואת הזיכין אחר שבת, והקטיר את הזיכין בשבת - פסולה. אם יש שם לחמה מן המבחר - ביאו, ואם לאו, ימתין לשבת הבאה. הלחם מתר באכילה, ותיבין עליה משום פגול נותר וטמא.

מסכת מנחות פרק שנים עשר

א. המקדיש את העוף ונולד בו מום - יש לו פדיון. הקדישו בעל מום - אין לו פדיון, אין לה שטעון פדיון אלא בהמה בלבד. בבכור נאמר: "לא תפדה", במעשר נאמר: "לא יגאל". 'הרי עלי חלות' והביא ריקין, 'ריקין' והביא חלות - מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא. 'אלו שני עשרונות להביא בכלי אחד' והביאם בשני כלים - לא קדשם בשני כלים. 'בשני כלים' והביאם בכלי אחד - לא קדשם בכלי אחד. 'בכלי אחד' - הביאם בשני כלים. אמרו לו: 'בכלי אחד נדרת' - הרי זה לא יחזיר, ואם החזיר הרי הוא כשתי מנחות שנתערבו. 'בשני כלים' והביאם בכלי אחד, ואמרו לו: 'בשני כלים נדרת' - הרי זה לא יחזיר, ואם החזיר - הרי אלו פסולין.

ב. 'הרי עלי תודה בלא לחם ועולה בלא נכסים' - כופין אותו ומביא תודה ולחמה עמה, ועולה ונסכיה עמה. כהן שאמר: 'הרי עלי מנחה שתקמץ ותאכל'. ישראל אמר:

שהיה באולם על פתחו של בית. בשחרית, כיון שזרק דם התמיד נטלו שני כהנים שתי בזיכין, ונותנין לתוכן שני קומצין של לבונה. כל בזיכין שבמקדש לא היו להן שולים חוץ מאלו שהיו להן שולים, אלו מושכין טפח ואלו מניחין טפח, טפחו של זה בתוך טפחו של זה, כדי שלא ילין שלחן בלא לחם, שנאמר (שמות כה, ל): "לפני תמיד". רבי יוסי אומר: אפלו פרקו ישנה בבקר והכניסו חדשה בין הערבים, אפלו בשאר ימות השנה מוציאים אותו חוץ לעזרה אין בכך כלום. ומה תלמוד לומר "לפני תמיד" - כדי שלא ילין שלחן בלא לחם, אלו שני כהנים שבידם שני בזיכין לבונה של לחם הפנים ישנה, היו נותנין אותה על גבי המזבח עם אברי תמיד, כיון שהקטרו שני בזיכין - נותנין חציה חלה לכל משמר ומשמר, והן חולקין ביניהן. רבי יהודה אומר: זה שהיה מחלק לחם הפנים היה עומד על הרבד שבאולם, מפריס ומניח, וכל אחד ואחד בא ונוטל חלקו, ולבעלי מומין שבכהונה מוציאים להן חלקן לחוץ, שאין יכולין לנגס בין האולם ולמזבח.

ח. כיצד מסדרין לחם פנים? נותן שש חלות לסדר זה, ושש חלות לסדר זה, ואם נתן שמונה חלות לסדר זה וארבע חלות לסדר זה, או שעשה שלשה סדרים של ארבעה ארבעה - לא עשה כלום. עשה שני סדרין של ארבע עשרה. רבי אומר: רואין את העליונות כאלו אינן והתחתונות כשרות.

ט. כיצד מסדרין את הזיכין? נותן בןך אחד על גבי סדר זה, ובןך אחד על גבי סדר זה, אם נתן בזיכין של לבונה, או לבונה של בזיכין, או שהיה דבר חוצץ בין הזיכין ללחם, או בין הלחם לשלחן - הרי אלו פסולין. אבא שאול אומר: בתוך שני טפחים שבין הסדר לחברו היה נותן, מה אני מקים (ויקרא כד, ז) "ונתת על המערכת לבנה זכה"? - שתהא בלה סמוכה למערכה.

לי: בששים - שולט, בששים ואחד - אינו שולט? אמרתי להן: כל השעורים שבתורה קצובין הן, בארבעים סאה - הוא טובל, בארבעים סאה חסר קרטוב - אינו יכול לטבל בהן. כביצה מטמא טמאת אוכלין חסר אפלו שומשום - אין מטמא טמאת אוכלין. שלשה על שלשה טמא מדרס, שלשה על שלשה חסר נימא אחת - אין מטמא טמאת מדרס. הוי כל השעורין שבתורה קצובין הן.

ד. המתנדב יין כדברי רבי עקיבא - נותנין לספלים שמן, כדברי רבי טרפון, קרב על גבי האשים. המתנדב יין כדברי רבי עקיבא, אינו מביא, לא אחד ולא שנים ולא חמשה, אלא מביא שלשה כדי שיקרבו עם הכבש. ארבעה - כדי שיקרבו עם האשים. ששה - כדי שיקרבו עם הפר. שבעה - כדי שיקרבו עם האיל ועם הכבש, מכאן ואילך, אתה יכול לחולקו.

ה. פרשתי מנחה ואיני יודע מה פרשתי - הרי זה מביא חמש מנחות לחמשה מינים. 'הרי עלי מין מנחות' - מביא שתי מנחות ממין אחד. 'שני מיני מנחות' - מביא שתי מנחות משני מינין. 'הרי עלי מין עשרונות' - מביא שני עשרונות ממין אחד. 'מיני עשרונות' - מביא שני עשרונות משני מינין. 'פרשתי מנחה של עשרונות ואיני יודע מאיזו מהן פרשתי' - הרי זה מביא חמש מנחות מחמשה מינים של ששים עשרונות, שהן שלש מאות עשרונות. 'פרשתי מנחה של עשרונות ואיני יודע של כמה עשרונות פרשתי' - הרי זה מביא מנחות של עשרונות, ושלשה עשרונות; דברי רבי. וחכמים אומרים: של ששים עשרון. פרשתי מנחה של עשרונות, ואיני יודע מאיזה מין פרשתי, וכמה עשרונות פרשתי - הרי זה מביא חמש מנחות מחמשה מינין, של ששים עשרון, מאחד ועד שהן תשעה אלפים ומאה וחמשים עשרונות; דברי רבי. וחכמים אומרים: חמש מנחות

'הרי עלי מנחה שתעלה כלה לאישים' - כופין אותם, ומביא מנחה כתקונה; דברי רבי יהודה, ורבי שמעון פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבין.

ג. 'הרי עלי מן המנחה מן שעורין' - כופין אותו ומביא מן החטין; דברי רבי יהודה. ורבי שמעון פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבים. 'הרי עלי מן החטים' - כופין אותו ומביא מן הקמח; דברי רבי יהודה. רבי שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין. 'הרי עלי חצי עשרון' - כופין אותו וביא עשרון שלם; דברי רבי יהודה. רבי שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין. 'הרי עלי עשרון אחד להביא בשני פלים' - כופין אותו וביא שני עשרונים בשני פלים; דברי רבי יהודה. רבי שמעון פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבין. 'הרי עלי עשרון ומחצה' - כופין אותו ומביא שני עשרונים שלמים, שאין מתנדבין כדרך חצאין. 'הרי עלי מאה עשרונות להביא בכלי אחד' - כופין אותו ומביא ששים בכלי אחד, וארבעים בכלי אחר, ואם הביא מחצה בכלי אחד ומחצה בכלי אחר - לא יצא. 'בשני פלים' - מביא מחצה בכלי אחד ומחצה בכלי אחר, ואם הביא ששים בכלי אחד וארבעים בכלי אחר - יצא. אמר רבי שמעון: אמרו לי חברי, מפני מה האומר 'עלי ששים עשרון' מביא בכלי אחד. ששים ששים ואחד - מביא ששים בכלי אחד, ואחד בכלי אחר? ואמרתי להן: אמרו אתם! אמרו: שכן הצבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים. אמרתי להן: והלא ששים ואחד מקריבין?! אמרו לי: מעט יחיד מן הצבור אחד. אמרתי להן: והלא אלו קרבין בבקר, ואלו קרבין בין הערפים. דבר אחר: והלא יש שם מנחת פרים ואילים וכבשים, ואין מערבין מנחת פרים ואילים וכבשים זה בזה. אמרו לי: אם לאו, אמור אתה! אמרתי להן: תלמוד לומר (במדבר כח, יג): "סלת מנחה בלוּלה בשמן" - מנחה ששולט בה לכוללה. אמרו

מחמשת המינין, שלשים עשרון שהן שלש מאות עשרונים. הרי עלי לבונה - לא יפחות מן הקמץ. רבי יוחנן בן ברוקה אומר: כהן מקדשה בכלי שרת, ומקטידה. אחרים אומרים: 'האומר הרי עלי ברזל' - לא יפחות מפליא עורב שבהיכל.

מסכת מנחות פרק שלשה עשר

יג, א. 'הרי עלי עולה מן הבקר' - יביא עגל. 'מן הצאן' - יביא כבש. 'הרי עלי תודה ושלמים מן הבקר' - יביא עגל. 'מן הצאן' - יביא כבש. אמר רבי שמעון: אם יאמר לך אדם פדברי רבי עקיבא עגל - קבל הימנו. איל - קבל הימנו. כבש - קבל הימנו, שפכלן היה רבי עקיבא נתן את הטעם, עגל - שיד הגבוה על העליונה, איל - לא גדול ולא קטן אלא בינוני. כבש - המוציא מחברו עליו הראייה, כשם שהמקדיש סתם הרי זה מביא את הגדול שבהן, כך האומר 'הרי עלי סתם' - הרי זה מביא את הגדול שבהן. 'הרי עלי למזבח' - יביא לבונה, שסתם הקדש למזבח - לבונה. 'הפרשתי למזבח ואיני יודע על מה הפרשתי' - הרי זה מפריש והולך, עד שפריש, שייביא מכל מין ומין הקרב למזבח. 'סלע זו למזבח' - יביא בה עגל. 'הפרשתי למזבח ואיני יודע למי הפרשתי' - הרי זה מפריש כנגדה והולך, עד שייביא מכל מין ומין הקרב למזבח. 'עגל זה למזבח, עגל זה למזבח' - יביאנו עולה. 'הפרשתי למזבח, ואיני יודע למי הפרשתי' - ירעה עד שייסתאב, וימכר ויפריש כנגדו והולך, עד שייביא מכל מין ומין הקרב למזבח.

ב. 'הרי עלי קרון' והביא נימוס, 'נימוס' והביא קרון - מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא. 'הרי עלי שור במאתים' והלך והביא שני שורים במנה מנה - לא יצא. 'הרי עלי שור במנה' והלך והביא שור במאתים - יצא, שפכלל מאתים מנה. רבי אומר: לא יצא. 'שור זה עולה ונסתאב' - לא יביא בדמיו איל, אכל מביא בדמיו שני אילים,

ורבי אוסר, שאינה היא חבילה. 'איל זה עולה ונסתאב' - לא יביא בדמיו כבש, אכל מביא בדמיו שני כבשים, ורבי אוסר, שאינה היא חבילה. 'כבש זה עולה' ונסתאב, אם רצה - יביא בדמיו איל. 'איל זה עולה ונסתאב' - רצה יביא בדמיו כבש, אכל מביא בדמיו שני כבשים, ורבי אוסר, שאינה היא חבילה. 'כבש זה עולה'! ונסתאב, אם רוצה - יביא בדמיו איל. 'איל זה עולה'! ונסתאב, רצה - יביא בדמיו עגל. 'עגל זה עולה'! ונסתאב, רצה - יביא בדמיו שור. 'שור מן שוריו עולה', וכן שור של עולה שנתערב בשוריו - הרי זה מביא את הגדול שבהן עולה. והשאר - ימכרו לחיבי עולות, ודמיו חלין.

ג. 'הרי עלי עולה' - יקריבנה במקדש, ואם הקריבה בבית חוניו - לא יצא, וחיבין עליה כרת. 'הריני נזיר' - יגלח במקדש, ואם גלח בבית חוניו - לא יצא, וחיבין על זבחיו כרת. הכהנים ששמשו בבית חוניו, או במקומות אחרים, בשעת אסור הבמה - אסור. בשעת החר הבמה - מתר, שנאמר (מלכים ב כג, ט): 'אף לא יעלו פהני הבמות על מזבח ה' בירושלם כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם'; יכול אם אכלו מצות בתוך אחיהן - יהיו אסורין, אם לאו - יהיו מתרים? אומר מעתה: כשרין לחלק ופסולין לקרב, כבעלי מומין. הרי שהיה טהור בשעת שחיטה, ובשעת זריקת דמים, ובשעת הקטר חלבים, נטמא - הרי זה חולק בפשר. רבי נהוראי אומר: אפלו טהור בשעת זריקה ובשעת הקטר חלבים, נטמא, אין חולק בפשר. לעולם אין חולק בפשר, עד שיהא טהור בשעת שחיטה ובשעת זריקת דמים ובשעת הקטר חלבים. כהן בא ומקריב קדשיו במשמר שאינו שלו - עורן ועבודתן שלו, ואם היה זקן או חולה - נותנן לכל כהן שירצה, עורן ובשרן שלו. ואם היה בעל מום - נותנן לאנשי משמר, עורן ועבודתן שלו. וגזל הגר - נותן לכל כהן שירצה, ושדה אחוזה - נתנת לאנשי משמר שבראש השנה, שהיובל נכנס לתוכה.

בו? "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו', והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' ואל בית אלהי יעקב" וגו' (ישעיה ב, ג). ואומר (ירמיה לא, ה): "כי יש יום קראו נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל ה' אלהינו".

מסכת חלין פרק ראשון

א. הכל כשרין לשחוט, אפלו כותי, אפלו ישראל ערל, ואפלו ישראל שהמיר דתו לעבודת כוכבים. שחיטת עובד כוכבים - הרי זו פסולה. ושחיטת הקוף - הרי זו פסולה; שנאמר (דברים יב, כא): "וְזָבַחְתָּ וְאָכַלְתָּ" - לא שזבח העובד כוכבים, ולא שזבח הקוף, ולא שנזבחה מאליה. ישראל ששחט ומרק עובד כוכבים שחיטה על ידיו - שחיטתו פסולה. שחט בה שנים או רב שנים - שחיטתו כשרה. עובד כוכבים ששחט ומרק ישראל שחיטה על ידיו - שחיטתו כשרה. שחט בה דבר שאינו עושה אותו טרפה, וישראל בא וגומרה - מתרת באכילה. ישראל ועובד כוכבים שהיו אוהזין בספיין ושוחטין, אפלו אחד מלמעלה ואחד מלמטה - שחיטתן כשרה.

ב. וכן סומא שיודע לשחוט - שחיטתו כשרה. קטן שיודע לשחוט - שחיטתו כשרה. לעולם שוחטין: בין ביום ובין בלילה, בין בספינה בין בראש הגג. בכל שוחטין: אפלו בצור, אפלו בזוכית, אפלו בקרומית של קנה. בכל שוחטין: בין בדבר המחבר בקרקע, ובין בתלוש מן הקרקע, בין שהעביר סכין על גבי צנאר, ובין שהעביר צנאר על גבי סכין ושחט - שחיטתו כשרה.

ג. המרגיל לעור ושחט - שחיטתו כשרה. שן תלושה או צפרן תלושה - שוחטין בה. מגל קציר פדרך הליכתה: בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. אם החליקו שניה - הרי זו כספין. תחב סכין בארץ, באטלס, ושחט בה - שחיטתו פסולה. סכין שיש בה פגימות פגימות - הרי זו כמגרה.

ד. בראשונה היו מכניסין עורות קדשים ללשכת בית הפרה, והיו מחלקין אותו בערבית לכל בית אב שבאותו היום, והיו גדולי כהנה באין ונוטלין אותן בזרוע, התקיננו, שיהו מחלקין אותו בערבי שבת לכל משמר ומשמר, ועדין היו גדולי כהנה באין ונוטלין אותן בזרוע, עמדו בעלים והקדישום לשמים. אמרו, לא היו ימים מועטין עד שחפו כהנים פני כל האולם בטבלאות של זהב, מאה על מאה, ועל עבי דינר זהב, מה שמחפין עד הרגל, וברגל, מקפלין אותן ומניחין אותן על גבי מעלות בהר הבית, כדי שיראו העם את מלאכתו שהיא נאה. ושללא נטה בה כלום אחר הרגל - חוזרין וקובעין אותם במקומם. אבא שאול אומר: קורות שקמה היו ביריחו, והיו בעלי אגרוף באין ונוטלין אותן בזרוע, עמדו בעלים, והקדישום לשמים. אמרו, לא הקדישו בעלים לשמים אלא קורות שקמה בלבד, על אלו, ועל פיוצא בהן, ועל דומה להן, ועל העושין כמעשיהן, היה אבא שאול בן בטנית, ואבא יוסי בן יוחנן איש ירושלים אומר: אוי לי מבית ביתוס! - אוי לי מאלתן! אוי לי מבית קתרוס! - אוי לי מקלמוסן! אוי לי מבית אלחנן! - אוי לי מבית לחישתן! אוי לי מבית אלישע! - אוי לי מקלמוסן! אוי לי מבית ישמעאל בן פאבי! שהם כהנים גדולים, ובניהם גזברים, וחתניהן אמרכלין, ועבדיהן באין וחובטין עלינו במקלות. אמר רבי יוחנן בן תורתא: מפני מה חרבה שילה? - מפני בזיון קדשים שבתוכה. ירושלים, בנין הראשון, מפני מה חרבה? - מפני עבודת כוכבים וגלוי עריות ושפיכות דמים שהיו בתוכה. אבל באחרונה, מכירין אנו בהן, שהן עמלים בתורה וזהירין במעשרות, מפני מה גלו? - מפני שאוהבין את הממון, ושונאין איש את רעהו, ללמדך, שקשה שנאת איש את רעהו לפני המקום, ושקלה הכתוב כנגד עבודת כוכבים, וגלוי עריות, ושפיכות דמים. אבל בבנין האחרון, שעתידה לבנות בחיינו ובכינינו, מה נאמר

תּוֹסֶפֶתָא

הַשְּׁלֵם

אם יש בין פגימה לחברתה, כמלא שנים בצואר - שחיטתו כשרה. אין בה אלא פגימה אחת, אם היתה מסכסכת ושוחטת - כשרה. אם חונקת - פסולה.

ד. זרק את הספין ואת הפגיון, ושחט שחיטתו כשרה. משום רבי נתן אמרו: כדרך הליכתה - כשרה. ושלא כדרך הליכתה - פסולה.

ה. מצות שחיטה: מוליך ומביא. הוליך ולא הביא, או הביא ולא הוליך - כשרה. ובלבד שיהא בספין כדי הולכה והובאה. אם הוליך והביא, אף על פי שאין בספין מלא שנים בצואר - שחיטתו כשרה.

ו. מצות שחיטה: מן הטבעת ועד הראה. מגרמת - פסולה. רבי חנניה בן אנטיגנוס מכשיר. שיר בה כחוט השערה סמוך לראש, מקף את כלה - כשרה. רבי יוסי בן רבי יהודה אמר: אם היה רבה מקף כלבנה¹ - כשרה. כל הצואר כשר לשחיטה.

ז. שחטה מלמעלה - שחיטתו כשרה. מלמטה ומן הצדדין - שחיטתו פסולה. ומן הערף - כשר למליקה. מלק מלמעלה - מליקתו כשרה. מלמטה מן הצדדין - מליקתו פסולה. שחיטה בכלי, מליקה ביד. נמצאת אומר: כשר בשחיטה - פסול במליקה. כשר במליקה - פסול בשחיטה. שחיטת העוף בפנים - פסולה, ומליקה - כשרה. מליקת העוף בחוץ - פסולה, ושחיטה - כשרה. נמצאת אומר: מקום כשר בשחיטה - פסול במליקה. מקום כשר במליקה - פסול בשחיטה.

ח. דם חטאת בהמה למעלה, ודם כל הזבחים למטה. נמצאת אומר: כשר בחטאת - פסול בכל הזבחים. כשר בכל הזבחים - פסול בחטאת. כשר במזבח החיצון - פסול במזבח פנימי. כשר במזבח פנימי - פסול במזבח חיצון. כשר באלים - פסול בכבשים. כשר בכבשים - פסול באילים. הפלגיס² - בזה ובזה פסול.

ט. כשר בפרה - פסול בעגלה. פסול בפרה - כשר בעגלה. עבודה - פוסלת בזה ובזה. בני יונה - משיעלעלו³ או עד שיצהיבו. תורין - משיפריחו. אפלו הן זקנים. נמצאת אומר: כשר בתורין - פסול בבני יונה. כשר בבני יונה - פסול בתורין.

י. כהנים, משיביאו שתי שערות, ואפלו הן זקנים - כשרים, והמום פוסל בהם. הלויים, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה - כשרים, ואין המום פוסל בהם. נמצאת אומר: כשר בכהנים - פסול בלויים. כשר בלויים - פסול בכהנים. במה דברים אמורים? באהל מועד שבמדבר! אבל בבית עולמים - אין הלויים נפסלין, אלא בקול. כשר בכהן גדול - פסול בכהן הדיוט. כשר בכהן הדיוט - פסול בכהן גדול. כשר בבגדי זהב - פסול בבגדי לבן. כשר בבגדי לבן - פסול בבגדי זהב.

יא. מנורה, אין כשרה אלא מן העשת. עשאה מן הגרוטאות - פסולה. ומשאר מיני מתכות - כשרה. חצוצרות, אינה כשרה אלא מן הכסף. עשאה מן הגרוטאות - כשרה. משאר מיני מתכות - פסולה. נמצאת אומר: פסול במנורה - כשר

¹ הלבנה קדם שהיא מלאה, נראית כמו שהיא מקפת איזה שטח. ואומרת ההלכה בתוספתא: שצריך שרוב הנשחט בתוך

² בן י"ג חדש.

³ כששומטים ממנו נוצה בא דם.

¹ הלבנה קדם שהיא מלאה, נראית כמו שהיא מקפת איזה שטח. ואומרת ההלכה בתוספתא: שצריך שרוב הנשחט בתוך

תּוֹסֶפֶת א

בְּחֻצוֹצְרוֹת. פְּסוּל בְּחֻצוֹצְרוֹת - כָּשֶׁר
בְּמִנְוָה.

יב. אוֹר כְּלֵי חֶרֶס - טָמֵא, וְגָבּוּ טְהוֹר. אוֹר
כָּל הַכֵּלִים - טְהוֹר, וְגָבּוּ טָמֵא. נִמְצְאָתָּ
אוֹמֵר: טְהוֹר בְּכֵלֵי חֶרֶס - טָמֵא בְּכָל הַכֵּלִים.
טָמֵא בְּכָל הַכֵּלִים - טְהוֹר בְּכֵלֵי חֶרֶס. פְּשׁוּטֵי
כְּלֵי עֵץ טְהוֹרִין, וְגוֹלְמֵיהֶן טָמְאִין. פְּשׁוּטֵי
כְּלֵי מִתְכּוֹת טָמְאִין, וְגוֹלְמֵיהֶן טְהוֹרִין.
נִמְצְאָתָּ אוֹמֵר: טְהוֹר בְּכֵלֵי עֵץ - טָמֵא בְּכֵלֵי
מִתְכּוֹת. טְהוֹר בְּכֵלֵי מִתְכּוֹת - טָמֵא בְּכֵלֵי עֵץ.
וְהַמְבִיא אַרְנוֹנוֹת וְתַנּוּרִין, סִפְלִין וְכֵלֵי חֶרֶס,
מִחֻצָּה לְאַרְץ עַד שְׁלֵא הוֹסְקוּ - טָמְאִין
מִשׁוּם אֶרֶץ הָעַמִּים, וְטְהוֹרִין מִשׁוּם כְּלֵי
חֶרֶס. מִשְׁהוֹסְקוּ - טָמְאִין מִשׁוּם כְּלֵי חֶרֶס
וְטְהוֹרִין מִשׁוּם אֶרֶץ הָעַמִּים. נִמְצְאָתָּ אוֹמֵר:
בְּשַׁעַת שְׁטַמְאִין מִשׁוּם אֶרֶץ הָעַמִּים - טְהוֹרִין
מִשׁוּם כְּלֵי חֶרֶס. וּמִשַּׁעַת שְׁטַמְאִין מִשׁוּם כְּלֵי
חֶרֶס - טְהוֹרִין מִשׁוּם אֶרֶץ הָעַמִּים. הַחֹתֶם⁴,
טָמֵא בִּיבֻשָׁה - טְהוֹר בְּרֻטָּב. גִּרְעִינֵן⁵ - טָמֵא
בְּרֻטָּב וְטְהוֹרָה בִּיבֻשָׁה. נִמְצְאָתָּ אוֹמֵר: טְהוֹר
בִּיבֻשָׁה - טָמֵא בְּרֻטָּב, טְהוֹר בְּרֻטָּב - טָמֵא
בִּיבֻשָׁה. שְׂקָדִים הַמְרִים, קִטְנִים - חֵיבִין.
גְּדוּלִין - פְּטוּרִין. וּמִתּוֹקִין, גְּדוּלִים - חֵיבִין.
קִטְנִים - פְּטוּרִין. נִמְצְאָתָּ אוֹמֵר: חֵיב
בְּשְׂקָדִים הַמְרִים - פְּטוּר בְּמִתּוֹקִין. חֵיב
בְּמִתּוֹקִין - פְּטוּר בְּמְרִים.

יג. כָּשֶׁר בְּגֹט - פְּסוּל בְּפְרוֹזְבוּל. כָּשֶׁר
בְּפְרוֹזְבוּל - פְּסוּל בְּגֹט. כָּשֶׁר בְּאַשָּׁה - פְּסוּל
בִּיבֻמָּה. כָּשֶׁר בִּיבֻמָּה - פְּסוּל בְּאַשָּׁה. כָּשֶׁר
בְּגְרוּשָׁה - פְּסוּל בְּחֻלּוּצָה. כָּשֶׁר בְּחֻלּוּצָה -
פְּסוּל בְּגְרוּשָׁה.

יד. בְּכָל מְקוֹם שֵׁישׁ תְּקִיעָה - אֵין הַבְּדֵלָה.
וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ הַבְּדֵלָה - אֵין תְּקִיעָה. בְּיוֹם

⁴ בְּגִרְגִיר שֶׁל עֲנָבִים וְתְמָרִים יֵשׁ "חֹתֶם"
שְׁחֹתֶם אֶת נֶקֶב הַפְּרִי וּבְרֵאשׁ הַחֹתֶם -
עֲקָן. וְכִשְׁהוּא יָבֵשׁ הוּא מְצֻטָּרֵף, דְּחֻשִׁיב
נִגְמָר, וְחֻזִי לְאַכִּילָה עִם הַתְּמָרָה.

הַשְּׁלֵם

טוֹב שָׁחַל לְהִיּוֹת עֶרֶב שֶׁבֶת - תּוֹקֵעִין וְלֹא
מְכַדִּילִין. אַחַר שֶׁבֶת - מְכַדִּילִין וְלֹא תּוֹקֵעִין.
כִּיצַד תּוֹקֵעַ? תּוֹקֵעַ פְּשׁוּטָה אַחַת וְלֹא מְרִיעַ.

⁵ גִּרְעִין שֶׁל תְּמָרָה לְחָה רְאוּי לְמוֹץ אוֹתָהּ,
וּמְצֻטָּרֵף עִם הָאֶכֶל וְהוּא טָמֵא.

בשורה טובה!

די שטארק אייפגעכאפטע ווענטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

איז שוין יעצט
דא צו
באקומען
אפגעשיקט

יעדע
וואך
צו אייער
טיר
אויף די
פאסט

פאר די ביליגע
פרייה פון בלויה

\$2.99

מער וואך

הערליכע
בריוו, שאלות
ותשובות אין
אלע אקטועלע
נושאים אין טאג
טעגליכן לעבן,
געשריבן דורכן
ראש ישיבה
הרה"ג ר'
זאל ראטה
שליט"א

צו סובסקרייבן קענט איר רופן אדער שיקן א טעקסט

718.387.2691

קור
הדפסה
היכל
הקודש

אדער שיקט א אימעיל צו: subscription@kerenhadfusa.org

פילע אידן זענען שוין אויפגעראכטן
געווארן פון די געשמאקע בריוו,
מול מיט עצות און חיזוק פאר יעדן
מראבלעם, זייט אויך פון די גליקליכע!

<p>17</p>	<p>ראשון Sunday</p>	<p>ד 4</p>	<p>עלות השחר _____ 6:04 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:05 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:05 שקיעה _____ 4:55 בבלי: פסחים דז • ירושלמי: יבמות כז • תוספתא: מנחות ח ב"ך: שמואל א ב-ג • רמב"ם: קידוש החודש יד</p>
<p>18</p>	<p>שני Monday</p>	<p>ה 5</p>	<p>עלות השחר _____ 6:04 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:05 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:05 שקיעה _____ 4:57 בבלי: פסחים נח • ירושלמי: יבמות כז • תוספתא: מנחות ט ב"ך: שמואל א ז-ח • רמב"ם: קידוש החודש טו</p>
<p>19</p>	<p>שלישי Tuesday</p>	<p>ו 6</p>	<p>עלות השחר _____ 6:03 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:05 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:05 שקיעה _____ 4:58 בבלי: פסחים נט • ירושלמי: יבמות כח • תוספתא: מנחות י ב"ך: שמואל א ז-ח • רמב"ם: קידוש החודש טז</p>
<p>20</p>	<p>רביעי Wednesday</p>	<p>ז 7</p>	<p>עלות השחר _____ 6:03 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:05 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:05 שקיעה _____ 4:59 בבלי: פסחים ס • ירושלמי: יבמות כט • תוספתא: מנחות יא ב"ך: שמואל א ח-ט • רמב"ם: קידוש החודש יז</p>
<p>21</p>	<p>חמישי Thursday</p>	<p>ח 8</p>	<p>עלות השחר _____ 6:02 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:05 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:05 שקיעה _____ 5:00 בבלי: פסחים סא • ירושלמי: יבמות ל • תוספתא: מנחות יב ב"ך: שמואל א י-יא • רמב"ם: קידוש החודש יח</p>
<p>22</p>	<p>ששי Friday</p>	<p>ט 9</p>	<p>עלות השחר _____ 6:01 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:04 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:05 שקיעה _____ 5:01 בבלי: פסחים סב • ירושלמי: יבמות לא • תוספתא: מנחות יג ב"ך: שמואל א יב-יג • רמב"ם: קידוש החודש טי</p>
<p>23</p>	<p>שב"ק Shabbos</p>	<p>י 10</p>	<p>עלות השחר _____ 6:01 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:04 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:05 שקיעה _____ 5:03 בבלי: פסחים סג • ירושלמי: יבמות לב • תוספתא: חלין א ב"ך: שמואל א יד-טו • רמב"ם: תעניות א</p>

Candle Lighting 4:44 הדלקת הנרות

Shabbos Ends 6:16 זמן מוצש"ק

ווען עס קומט אן שווער צו ווערן מקורב צום צדיק, דאן העלפט דאס צו צו קענען בעסער דינען דעם אייבערשטן.

(ספר המדות אות צדיק סימן י"ב)